

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
PENELOPE BARSETTI

BITE
THE
TERROR
THAT
FEEDS

DIRTY BLOOD BOOK II

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

BESLEYEN TERÖRÜ ISIR

KİRLİ KAN
KİTAP 2

OceanofPDF.com

PENELOPE BARSETTI

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

HARTWICK YAYINCILIK

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

Hartwick Yayıncılık

Bite The Terror That Feeds Copyright

© 2023 by Penelope Barsetti Tüm hakları

saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı gerçeğe dönüştüren okuyucularımıza özel olarak teşekkür ederiz:

Katy DiPrima

Julia

Shelby Andrews

Alicia Scott

Stacey Gonzalez

Athena Rain

Christal Bolotte

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

1. [Larisa](#)
2. [Kingsnake](#)
3. [Kingsnake](#)
4. [Larisa](#)
5. [Kingsnake](#)
6. [Kingsnake](#)
7. [Larisa](#)
8. [Kingsnake](#)
9. [Larisa](#)
10. [Kingsnake](#)
11. [Larisa](#)
12. [Kobra](#)
13. [Clara](#)
14. [Kobra](#)
15. [Clara](#)
16. [Kobra](#)
17. [Clara](#)
18. [Kobra](#)
19. [Clara](#)
20. [Kingsnake](#)
21. [Larisa](#)
22. [Clara](#)
23. [Kingsnake](#)
24. [Kobra](#)
25. [Larisa](#)
26. [Kingsnake](#)

OceanofPDF.com

LARISA

Yatak soğuktu.

Oda sessizdi.

Balkon kapalı ve kilitliydi, bu yüzden güneş ara sıra bulutların arasından çıktığında dışarıda oturamıyordum. Bir hafta önce hayatımın en tutkulu ilişkisini yaşıyordum, beni savaşa sürükleyen bir ilişki. Güzel bir adam gece boyunca , sabah ilk iş içimdeydi.

Şimdi her şey bir rüya gibi geliyordu, sanki bu odadan hiç çıkmamışım gibi.

Bir hafta geçti ve ben kimseyle tek kelime konuşmadım. Fang ziyaretime gelmedi. Yemeğim günde üç kez kapının altından atılıyordu. Tam olarak başladığım yere geri dönmüştüm, başka bir ihanetten sonra kalbim kırılmıştı.

Yataktan çıktım ve yüksek sesle kapıyı çaldım, o kadar yalnızdım ki zihnimin çürüdüğünü hissettim. "Fang'i görmek istiyorum." Diğer tarafta gece gündüz beni izlemek ve yalnız başıma çürüdüğümünden emin olmak için konumlanmış muhafızlar olduğunu biliyordum.

Yanıt gelmedi ama birkaç dakika sonra kapının yemek vermek için kullanılan kısmı kaldırıldı ve bir yılan sürünerek yatak odama girdi. Çok uzun olduğu için tüm vücudunun geçmesi tam bir dakika sürdü.

Oturma alanında birlikte oturduk, bir sehpa vardı.

Onun arkadaşlığını istiyordum ama şimdi birlikteyken ne diyeceğimi bilemiyordum.

Masanın üzerindeki kartlara baktı. ***Çalışıyor muydun?***

Bir fark yaratacağından değil... Sessiz bir kıkırdama çıkardım.

Kuyruğunu kullanarak kartları topladı ve aramızda dağıtmadan önce karıştırdı. Kartlarını yaklaştırdı ve eline baktı.

İçimden gelmese de kartlarımı aldım.

Sessizce oynadık ve her zamanki gibi yılan kıcımlı tekmeledi.

Sen iyi misin?

Omuz silktilim. "Neden beni ziyarete gelmedin?"

Beni görmek istemediğini düşünmüştüm.

"Neden ki?"

Şey...Biliyordum.

"Tüm zaman boyunca mı?"

Birkaç gün önce.

"Sana kızgın değilim, Fang. Sen gerçekten sahip olduğum tek arkadaşsın."

Gözleri üzüntü içinde düştü. ***Kendini iyi hissetmiyor. Bütün gün içmekten***

başka bir şey yapmıyor. "Bunu daha önce yapmadı mı?"

Eskiden bütün gün seninle olurdu.

Ona hiç acımadım.

O üzgün. Zayıf.

Çünkü bir haftadır beslenmemişti. "Bu benim sorunum değil."

Peki ya bir hafta sonra?

"Bir daha asla benim sorunum olmayacak."

Eğer açlıktan ölürse, başka birinden beslenmekten başka çaresi kalmayacak.

"Onlar benden daha iyi."

Bunu kastettiğinizi sanmıyorum.

Kartları tekrar karıştırdım. "Buradan çıkmama yardım etmelisin."

Fang bana baktı.

"Balkondan kaçmayı denedim... işe yaramadı. Ve bu kapı kaya gibi sağlam."

Gözlerini dikip bakmaya devam etti.

"Bana yardım etmeyeceksin."

Bunun senin yararına olacağını sanmıyorum.

"Ve sen bunun olduğunu mu düşünüyorsun?" Kollarımı iki yana açarak sordum.

Ahırdan bir at çalsanız bile o hemen arkanızda olurdu. Ve eğer Kingsnake'i kaybetmeyi başırırsanız, bu daha da kötü olurdu, çünkü orada tek başınıza hayatta kalmazdınız. Ve eğer Raventower'a geri dönmeyi başırırsanız, Ethereal yakında nerede olduğunuzu keşfedecek ve şehrinize yürüyecek ve sizi bulana kadar onu yakacaktı.

Hiç bu kadar depresif olmamıştım. "Yani ne diyorsun? Pes mi edeyim?"

Başka bir seçeneğiniz yok, ben de bunu söylüyorum.

"Yani ölene kadar bu kafeste mi yaşayacağım?"

Kingsnake'i affet. Onu geri al.

"Evet, doğru."

Onu özlediğini biliyorum.

"Güvenmiyorum, Fang. Ona asla güvenmemeliydim."

Bir süre sessiz kaldı. ***Anladığım kadarıyla, güvenebileceğin tek adam o. Kendi halkının kanıyla seni Ethereal'den korudu. Seni hayatta tutan tek şeyin kendisi olduğunu biliyor-***

"Beni önemseği için korumuyor. Kendi çıkarlarını koruyor ve bunu sen de biliyorsun."

Bu mantığa göre, o senin gerçek müttefikin. Ethereal senin ölmeni istiyor, o istemiyor.

Başımı salladım.

Raventower'a geri dönemezsiniz. Krallıkların hiçbirine seyahat edemezsin, çünkü onları Ethereal kontrol ediyor.

"Gitmeme izin verirse, Altın Yılanları bulabilirim."

Üzgünsünüz çünkü bu ilişki onun için olduğu kadar sizin için de kişiseldi. Onun ikileminden bahsettik ve inanın bana, bu ağır bir yükü. Kalbinizde onu affetmeyi bulun-

"Hayır."

Fang bana baktı, başı tamamen hareketsizdi.

"Erkeklerin beni sırtımdan bıçaklamasından bıktım. Hayal kırıklığından başka bir şey olmamalarından bıktım."

Onun yerinde olsaydın, ne yapardın?

"Bırakın gideyim."

Gözleri kısıldı. ***Ethereal tarafından öldürülmek için mi?***

"Eğer dileğim buysa..."

Ama öyle değil.

"Altın Yılanları bulmama yardım edebilir."

Ama bu pek olası değil-

"En azından deneyebilirdi, ama zahmet bile etmeyecek."

Çünkü gereken bir savaş var. Sence bu Ethereal'in sonuncusu mu?

Öyle olmadığını

biliyordum.

Üzgünüm, Larisssa.

"Bana yalan

söyledi."

O istemedi.

"Yalanlardan bıktım. Tutulmayan sözlerden bıktım."

Fang beni inceledi. ***Biri kalbini kırdığı için üzgünüm.***

"Teşekkürler..."

Kimdi o?

"Hiç kimse," dedim. "Lanet olası hiç kimse."

OceanofPDF.com

KINGSNAKE

Çalışma odamda oturuyordum, boş bardağım masanın üzerinde, dolu sürahim de yanında duruyordu. Ne kadar içersen içeyim gözlerimin arkasında hep bir baş ağrısı vardı. Sadece bir hafta olmuştu ama yoksunluğun başlaması için tek gereken buydu. Eğer bir başkasıyla ziyafet çekmiş olsaydım, bu geri tepmeye katlanmak zorunda kalmazdım. Alıştığım güç damarlarımdan yavaşça süzüldü ve geride içi boş bir kabuk bıraktı.

Çalışma odasının kapısı açıldı ve Viper içeri girdi.

Gözlerimi diktim ama selam verecek enerjim yoktu.

sandalyeye oturdu. "Beslenmen gerek, Kingsnake." "Arzularını açıkça belirtti."

"Onun üzerinde değil."

Hâlâ birkaç tutsağımız ve hayatta kalan meraklılarımız vardı. Halkım onları benimle paylaşacaktı çünkü açlıktan ölen bir kral halkına hizmet edemezdi. Ama bu başka birini ısırمام, daha aşağı bir kandan ziyafet çekmem, Larisa olmayan biriyle yakınlık paylaşmam gerektiği anlamına geliyordu. "Orklara ve goblinlere ne oldu?"

Engerek bana sinirli bir bakış attı, sanki bir önceki konuya girmek ister gibiydi. "Dağlarda başka bir yere göç etmişler. Onları bulamadım."

"Goblinler bile mi?"

"Hepsi kaçtı. Belli ki bir kaçış olasılıkları varmış."

"Sayıları azaldı. Artık bizim için bir tehdit değiller. Bir önemi yok."

"Ama mesele bu değil, değil mi?" Kahverengi gözleri öfkeliydi, intikam ihtiyacı çaresizdi. "Müttefiklerinize sonuçlarına katlanmadan ihanet edemezsiniz."

"Küçük mağaralarda bir avuç fareyi kovalamak istiyorsan, kovala bakalım," diye tersledim. "Ama senin zamanın bundan daha değerli. Kadınları ve çocukları öldürmek de intikam değil. Bu barbarlık."

Engerek baktı, hâlâ öfkeliydi ama sözlerimi yalanlamadı.

"Boş ver gitsin."

Daha fazla bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama kendisi için bir bardak doldurup büyük bir yudum almayı tercih etti.

Ölüler gömülmüş ve şehir onarılmıştı, ancak binalar ve evler kaybolmuştu ve eskisi gibi görünmüyordu. Ama artık herkes savaşlar arasındaki barış dönemine alıştığı için zaman yavaşlamıştı. Kendimi bir amaçtan yoksun buldum çünkü bu hastalığın tedavisi mümkün değildi ve bir noktada Ethereal geri dönecekti ve benim bir planım yoktu.

Kapı açıldı ve Fang içeri süzüldü, sanki başka bir kardeşimmiş gibi rahat edene kadar diğer koltuğa kıvrıldı. Viper'a baktı, dili bir içeri bir dışarı kayıyordu ve sonra bir kez daha bana baktı. **Konuşmamız gerek.**

"Bize odayı ver, Viper."

"Ne dediğini duyamıyorum zaten."

"Sadece git."

Bardağı yere bıraktı ve Fang'e döndü. "Onu besle. Bok gibi görünüyor." Hışımınla dışarı çıktı.

Bardağımı yeniden doldurdum ve ayaklarımı masanın üzerine koydum. "Ne oldu?"

Larissa ile konuş.

"Arkadaşlığımı istemiyor."

Ama buna ihtiyacı var.

Önerisini görmezden geldim.

Aşırı tepkisi hassasiyetinden kaynaklanıyor. Daha önce ihanete uğradı ve bunun peşini bırakmadı.

O orospu çocuğunu her hayal edişimde beni çileden çıkarıyordu. Jöleden yapılmış omurgası ve dehşet dolu gözleriyle, güçlü bir kadını hak etmeyen zayıf bir adamdı. Ona dokunduğunu bilmek... midemi bulandırıyor. Onu incitmiş olabileceğini bilmek... onu öldürmek istememe neden oldu.

Konuş onunla.

"Benden hiçbir şey istemiyor."

Seni özlüyor.

Şimdi gözlerinin içine baktım. "Bunu o mu söyledi?" Dili bir içeri bir dışarı kaydı. ***Yesss.***

Gardiyanlar kilidi açmadan önce kapıyı çaldım.

Komodinin üzerindeki lamba ve diğer odadaki avize dışında oda karanlıktı. Oturma odasındaki kanepede oturuyordu, elinde açık bir kitap vardı ve beni gördüğü anda dondu kaldı.

Hizmetçi yemek tepsilerini getirdi ve gitmeden önce masaya koydu.

O süre boyunca birbirimize baktık.

Şu ana kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Bu duygular kalbimin içinde bir kafeste kilitliydi, ama şimdi çeliği aşır yüzeye çıktılar. Yalnızlık daha güçlü hale geldi. Evdeki mutluluğumuzu, bana güvenmesini, her ortaya koymasını özliyordum.

Boynunu bana tamamen kendisi uzattı. Beni güçlü kılmak istiyordu ve ısırtıklarımın diğer tüm kadınlardan daha fazla zevk alıyordu.

Sonunda kitabı kapattı. "Neden buradasın?" "Akşam yemeği için bana katıl."

Gözleri benimkilere kilitlenmişti, şaşkınlığı yavaş yavaş öfkeye dönüşüyordu. "Hayır, teşekkür ederim."

Şimdi gözlerim onun güzel bedeninde ziyafet çekerken, asla ayrılmak istemiyordum. İyice sinirlenmiş görüldüğünde bile büyüleyiciydi. Pantolonumu ve basit bir gömleğimi giyerek karşısındaki sandalyeye geçtim, kıyafetlerin bir noktada çıkacağını umuyordum.

"Hayır, teşekkür dedim."

"Ve ben yemiyorum."

Parmakları elindeki kitabı kavradı.

"Seni özledim." Kelimeler kendi iradeleriyle yuvarlandılar. Onun parlak gözlerini ve parlayan bedenini görmek beni anılarla dolu bir yola sürükledi. Çoğu zaman sadece seksti ama bir noktada daha fazlası olmuştu. Tam olarak ne zaman olduğundan emin değildim.

Gözleri hızlı bir şekilde parladı, duygusal bir tepki verdi ama bunu çabucak öfkesinin altına gömdü.

Zihin okuyamıyordum ama görünüşünü okuyabiliyordum.

"Benden ne istiyorsun?" diye fısıldadı.

"Ne istediğimi biliyorsun."

"Beslenmene izin

vermeyeceğim."

"O değil." Genelde yemek yemeden daha uzun süre dayanabilirdim ama onun kanı farklı işleniyordu. Daha güçlüydü, bu yüzden daha parlak ama aynı zamanda daha hızlı yanıyordu. Boştum, uyuşuktum, yavaşttım.

"Tenin çok solgun. Gözlerin o kadar koyu ki siyah görünüyorlar."

"Aç değilim demiyorum, çünkü ." "O zaman git hayranlarından biriyle beslen."

"Hayır."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim-" "Ve sana zarar vermeyeceğim."

"Canımı mı yaktın?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Bu yakınlığı senden başka biriyle paylaşmayacağım. Birini becermek gibi." Başka tarafa baktı.

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun." Onu ısırdığım anda her şey değişmişti. Aramızdaki tüm nefret dolu engeller yıkıldı ve başka türlü asla olamayacağımız bir şekilde birbirimize bağlandık. Tırnaklarını sırtımda gezdirdi ve kalçalarını uyluklarıyla sıktı. Bana ilk kez güvenmişti ve o günden sonra bu bağ her an daha da büyüdü. "Bu deneyimi senden başka kimseyle paylaşmak istemiyorum."

"Ne yaptığını biliyorum."

Gözlerim kısıldı.

"Beni manipüle ediyorsun... yine."

Bu yüzüme inen bir tokattı. "Seni manipüle etmiyorum, Larisa." "Beni beslemene izin vermemi sağlamaya çalışıyorsun-"

"Sana olan bağlılığımı anlamanı sağlamaya çalışıyorum. Sana verdiğim sözü tutmadığım için zgnm ama sadakatimi bozmayacağım."

"Biz birlikte değiliz-"

"Evet, birlikteyiz."

Kızgın görünüyordu.

"Başka birinden beslenseydim, canımın yanacağını biliyorsun. Acımayacakmış gibi davranma."

"Sen bir vampirsin. Yaptığın şey bu, insanlarla beslenmek. Alınmadım."

"Bizimle çok daha fazlasıydı ve sen bunu biliyorsun." Tarihi yeniden yazmaya çalışabilirdi ama benim anılarımı yeniden yazamazdı. "Bu yüzden bekleyeceğim... başka seçeneğim kalmayana kadar."

Bana , odaklanmak için duvarda rastgele bir nokta seçiyordu.

"Sana ne yaptın?" Bu soruyu kendime saklamam gerektiğini bilerek fısıldadım.

Bakışları istemsizce tekrar benimkine kaydı ve yanaklarında yükselen renk rahatsızlığını gösterdi. Gözleri bir ileri bir geri gidip geldi, sapkın soru karşısında tüm çehresi değişti. Sanki bunu kendine saklamaya karar vermiş gibi bir tereddüt vardı.

"Anlat bana."

Gözleri yüzümde sabitlendi.

Kendi kendine tartışırken uzun bir sessizlik oldu. Sonra dudakları aralandı, öpücüklerime boğulması gereken güzel, dolgun dudaklar. "Şatoda hizmetçiydim. Bakıştık. Fısıldaştık. Ve sonra... daha fazlası oldu. Aylarca süren gizli bir ilişki..."

Bunu duymak beni hasta etti ama her kelimesine sarıldım.

"Ağabeyi olduğu için tahtın asla onun olmayacağını biliyordu ve bu onun için sorun değildi çünkü sorumluluk almak istemiyordu. Benimle bir hayat yaşayabilmek için kraliyet bağlarından vazgeçmeye karar verdi. Basit bir hayat. Ama sonra hastalık yayıldı. Babası öldü, kardeşi de öyle... ve sonra sorumluluk ona düştü. Halkımıza liderlik etmek için kral olarak yerini aldı. Ama sonra beklemediğim bir şey yaptı."

Ne kadar aptalca bir karar verdiğini zaten biliyordum.

"Uygun bir eşle evlendi, çünkü ben uygun değildim. Kirli kan... kendi deyimiyle."

Hayatımda tattığım en saf kana sahip olduğunu düşünürsek, ironik bir durum.

"Görev için olduğunu iddia etti ama ona olan ilgisini hissedebiliyordum. Oraya girdiği anda beni unuttu." Yüzünü asmadı ama gözleri yaşlarla dolacakmış gibi ağırdı.

Bunu dinlemek zordu ve ona sahip olan alt sınıftan bir adamı kıskandığım için değil, o acı çekerken ben de acı çektiğim için.

"Kral olma şansının olmadığını düşündüğü için kraliyet bağlarından vazgeçmeye hazırды. Ama kral olunca öncelikleri değişti. O zamanlar ben iyi bir seçeneğim ama sonra daha iyi bir şey çıktı."

Pislik.

"Bana beni sevdiğini söyledi... evlenme teklif etti ve sonra sanki bunların hiçbiri olmamış gibi davrandı." Hâlâ ağlamıyordu, sanki dökcek gözyaşı kalmamış gibiydi. Yüzü boş görünüyordu, sanki artık hiçbir şey hissetmiyordu.

Ona bir söz vermişim ve sonra sözümü geri almışım ve şimdi anlıyordum.
"Özür dilerim, tatlım."

Sanki söylediklerimi duymamış gibi gözleri donuklaşmaya devam etti.

"Ama ben seni asla böyle incitmem."

Gözleri tekrar benimkileri buldu. "Zaten yaptın, Kingsnake."

Bu yüzüme inen bir tokattı. "Aynı şey değil."

"Bana o sözü vermemiş olsaydın, beni tatmana izin vermezdim."

"Ve o zaman yaşadığımız her şey olmazdı - ikimizin de pişmanlık duymadığı bir ilişki."

"Belki sen bilmiyorsun ama ben biliyorum."

O kadar çok acıyordu ki hareket edemiyordum. Tepki veremedim. Sessizliğe gömüldüm. "Bu geleceği olmayan bir ilişki. Sadece bir kalp kırıklığı."

"Bize bir geleceğimiz olması için bir şans ver-"

"Ne tür?" diye tersledi. "Gençliğimin geri kalanını hiç yaşlanmayacak bir adam için harcadığım türden mi? Yerime başkasını koyana kadar bana olan çekiciliğini yavaş yavaş kaybetmeni izleyeceğim türden mi? Ya da ölümsüz ruhumdan vazgeçip, kanım işe yaramadığı için artık beni istemeyişini izlediğim türden mi? Söyle bana, Kingsnake. Bu nasıl işliyor?"

Sessizdim.

"Sebepsiz yere bana böyle hissettirdin. Verdiğin söz benim için her şey demektir."

Kendimden nefret etmenin acısını hissettim. "Geçmiş değiştiremeyiz. Sadece şu anı yaşayabiliriz. Peki, neden sadece şimdiyi yaşayamıyoruz?"

Gözlerini dikti.

"Bizim için bir gelecek yok. Ama şimdi var. Bırak bu yeterli olsun." Ona verebileceğim, onun da kabul edebileceği tek şey buydu.

Gözlerini kaçırdı ve konuşmadı.

Bir şey bekledim, bir şey umdum. "Hayır."

Bıçağı bana , karnımı ve omurgamı deldi.

"Hayır."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

KINGSSNAKE

"Kingsnake."

Gözlerim kardeşimin gözleriyle

buluştu. "Beni dinlemiyorsun."

"Öyleyim."

Gözleri yüzümde kısıldı. "Bu görevi iptal ediyorum." "Son

baktığımda kral bendim-"

"Kral olmak için çok zayıfsın," diye tersledi. "Bırak at üstünde durmayı, kılıç bile kullanamayan biriyle doğuya yolculuk etmeyeceğim. Sen beslenene kadar burada kalacağız."

"Kararları ben veririm, Viper-"

"Senin ölümün durumunda, halkımızı ben yöneteceğim. Sen acizsin ve taç için uygun değilsin. Gücünü geri istiyorsan, besleneceksin. Bu kadar basit." Beni sarayın dışında tek başıma bırakarak çekip gitti.

O haklı. Fang yanımda yerde yatıyordu, bedeni benim taşıyamayacağım kadar ağırdı. ***Üç hafta oldu. Beslenmezsen ölebilirsin.***

Odaklanmak zordu. Kılıcımı kaldırmak zordu. Her şey ağır çekimde oldu. Tanımadığım bir adamdım. Üç hafta olmuştu

son yemeğiydi ve boşluk hissi kendini hissettirmeye başlamıştı.

Kingsnake, hayatın için endişeleniyorum.

Görevli kapıyı açtı ve ben de içeri girdim. Daha önce olduğu gibi kanepedeydi ve karşısına oturana kadar kendimi olabildiğince güçlü bir şekilde taşıdım.

Elinde bir kitapla oturuyordu ve onu son gördüğümde farklı görünüyordu. Solgunlaşmıştı. Zayıflamıştı. Gözleri sanki haftalardır uyumamış gibi çökmüştü.

Diplomasi yapacak enerjim yoktu, her an çökecekmişim gibi hissederken olmazdı. "Beslenmem gerek. Son şansın."

Tek yaptığı bana bakmaktı.

"Bana bunu yaptırma." Şu anda bile, dişlerimi bulabildiğim en yakın ete geçirme dürtüsüyle savaştım. Bulanık gölet suyu yerine bir şelalenin kristal mavisini gayzerini bekledim. Solmuş ve ölmüş bir ilişki için savaştım. Onun kanına olan bağımlılığım beni olabileceğimi düşündüğümde daha fazla bağladı.

"Sana cevabımı çoktan verdim, Kingsnake."

Bir parçam öldü. Umudum yok oldu. Dilim bir daha asla o enfes gücü tadamayacaktı. Tartışacak enerjim yoktu. Dik oturacak enerjim bile yoktu. Tek kelime etmeden koltuktan kalktım ve dışarı çıktım.

OceanofPDF.com

LARISA

İçimde bir ölü hissettim.

Onu böyle solmuş ve çürümüş görmek zordu ama ihaneti mideme bir kaya gibi oturdu. Her zaman oradaydı. Benden beslenmek, beni tutsağı olarak tutmak istiyordu ve eğer beslenmesine izin verirsem, beni asla . Ama bırakmazsa, bana ihtiyacı kalmayacaktı... ve o zaman serbest kalabilirdim.

Kapının kilidi açıldı ve Kingsnake'in yüzünü görmeye hazırlanarak kaskatı kesildim. Ama o Viper'dı.

Pelerinini ve zırhını giymiş, belinde kılıçları ve hançerleri, sırtında yayı ve oku, gözleri öfke dolu bir şekilde yatak odama girdi.

Onu hiç gündelik kıyafetler içinde görmediğimi fark ettim. O her zaman savaşa hazırды.

"Benimle gel."

Hareket etmedim.

"Neden?" "Çünkü ben öyle söyledim."

Onlar gerçekten kardeşti. "Sanırım Kingsnake benim pek itaatkâr bir tip olmadığımı söylemedi."

Kingsnake'inkine benzeyen gözler benimkilere dikilmişti. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Ne?"

"Kendini toparlamazsan neler olacağını sana göstermek istiyorum."

"*Kendimi* toparlamak mı?"

"Sana istediği için ihanet etmedi, bunu sen de biliyorsun. Onun korumasından ayrıldığın an ölürsün. Raventower'daki o omurgasız kralın seni koruyacak gücü olduğunu mu sanıyorsun? En başta seni kurtların önüne atan oydu. Gördüğüm kadarıyla, bu gezegende seni gerçekten önemseyen tek bir kişi var ve sen onun da içine tükürüyorsun."

Az önce söylediği her şeyden etkilenmiş bir halde öylece

bakakaldım. "Şimdi kışını kaldır ve benimle gel."

Direktifle savaşmak istedim ama alçakgönüllülükten kendimi zayıf hissettim... ve planını merak ettim. Onunla birlikte yatak odasından çıktım ve saraydan çıkıp uzun merdivenlerden aşağıdaki şehre indik. Sokaklar moloz ve kandan arınmıştı ama şimdi çok farklı görünüyordu, savaşın etkileri sonsuzdu.

Yolda sohbet etmedik, ki bu benim için sorun değildi.

Her zaman biraz önümdeydi, güzel pelerini arkasındaydı, vücudu Grayson'ı koruyan taş duvar gibi hantal ve güçlüydü. Eğer kaçmaya çalışırsam, muhtemelen beni bir şekilde görecekti.

Binaların arasından geçip bir bara geldiğimizde durduk.

"İçecek bir şeyler alıyor muyuz?" Kingsnake ve ben her akşam yemekle birlikte bir kadeh şarap içerdik ama artık yalnız içiyordum ve bu da tadı acılaştırıyordu.

O içeri girdi, ben de onu takip ettim ve bara girdiğimizde buranın farklı türde bir içki içmek için bir yer olduğunu fark ettim. Ortam az yanan mumlarla aydınlatılmıştı, bu yüzden oda karanlıktı, köşeler gölgelerle doluydu. Sağımda bir kadın duvara yaslanmıştı, bir adam kadının içine gömülmüştü.

Boynunda, parmakları sıkıca saçlarının arkasında. Sanki mahrem bir ana tanıklık ediyormuşum gibi başımı çevirip başka bir köşeye baktım... ve başka bir köşeye. Hepsi de üstün bir ırk için kanlarını feda eden meraklılardı. Kingsnake'i, benden beslendiği geceleri ve sonrasında olan her şeyi düşünmemek imkânsızdı.

Viper köşelerdeki herkesi geçti ve bir sonraki sahanlığa çıkmak için merdivenlere yöneldi. Her iki taraftaki kapılardan geçtik, zaman zaman sessiz inlemeler duyuluyordu. Burası bir genelev gibiydi ama yatmakla birlikte yemek de yiyordunuz.

Bir kapının önünde durdu ve kapıyı

çaldı. "Girin." Bir kadın sesiydi.

Kapıyı açtı ve keşke dedim.

Çıplak bir odaydı, sadece bir yatak ve bir halı vardı, başka hiçbir şey yoktu. Bir kadın yatağa yaslanmıştı, belden yukarısı çıplaktı, vücudunun geri kalanı çarşafın altına sıkışmıştı. Viper'in ne gördüğü umurunda değildi, sanki daha önce görmüş gibiydi. Elinde bir kadeh şarap vardı ve onu yudumluyordu, güzel siyah saçları omuzlarını örtüyordu, gözleri bir kedininki gibi şekillenmişti. "Nerede o?"

"Birazdan burada olur. Saraya takıldı."

Gözleri bana kaydı ve tekrar ona bakmadan önce sadece bir anlığına durdu. "Ona acele etmesini söyle."

İliklerime kadar donmuştum, kanım donmuştu ve güçlkle hareket edebiliyordum. Nefes almak bile çok zordu. Sonra tenimi bir sıcaklık kapladı, ağır bir hastalıkla birlikte gelen sıcaklık. Oradan ayrılıp koridora dönen ilk kişi bendim ama kadının çıplak ve onu beklerkenki görüntüsü hâlâ beynime kazınmıştı. "Neden çıplak?"

"Çünkü öyle olmak istiyor." Yanımda durmuş, kardeşiyle aynı yargılayıcı gözlerle bana bakıyordu. "Kararını gözden geçirmek için sadece birkaç dakikan var."

Viper kapıyı çaldı.

Kingsnake'in cevap vermesi neredeyse bir dakika sürdü ve cevap verdiğinde, sanki bara gidip çarşafının altında ona katılmaya niyetliymiş gibi gündelik kıyafetlerini giymişti. Gömleğini çıkaracaktı, çünkü çıplak göğüsle beslenmeyi tercih ediyordu ve o da benim eskiden özel olarak zevk aldığım her şeyin tadını çıkaracaktı. Hiçbir şey olmamasına rağmen öfke tenimi kızarttı ve istesem de hiçbir şey olmayacaktı.

İçeri girdiğimizde gözleri kardeşini görmezden geldi ve onun yerine bana odaklandı. Teni çok solgundu. Her geçen dakika daha da zayıflıyordu, sanki birkaç saatlik kalmış gibiydi. Ondan hiçbir duygu yayılmıyordu, sanki hiçbir şey hissedecek enerjisi bile yoktu. Ya da en kötüsünü bekliyordu. "Kaçmaya mı çalıştın?"

"Hayır." Engerek dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Sadece ikimiz vardık, Kingsnake'in gözleri odaklanmış ve sabitti, yüz hatları sert, neredeyse kızgındı.

Ne diyeceğimi bilemedim. Fikir değişikliğimi nasıl açıklayacağımı bilemedim. Beklemeye devam etti, gözlerindeki yorgunluğa rağmen duruşu hala güçlüydü.

Saçlarımı yana doğru çektim ve gömleğimin boynunu çekiştirdim, beni ısırmasının üzerinden çok uzun zaman geçtiği için artık dişlerinin izi olmayan etimi ortaya .

Davet üzerine gözleri hemen yere düştü ve ardından oda daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir arzu patlamasıyla doldu. İçeri girdi, kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. "Emin misin?" Parmakları sırtıma battı ve ereksiyonunu karnımda hissedebiliyordum. Beni arzu bulutuyla örttü ve hava o kadar yoğunlu ki zorlukla nefes alabiliyordum.

"Onun yerine ben daha iyiyim..."

Başını eğip keskin dişleriyle etimi delmeden önce ağzının köşesi ince bir gülümsemeyle kalktı.

Derin bir nefes aldım ve acı verici müdahaleden dolayı bir nefes verdim, ama sonra hemen bir zevk dalgasıyla hafifledi. Parmaklarım saçlarının arkasına gömülürken gözlerim kapandı ve güçlü kollarının beni tutmasına izin verdim.

Beslenirken başımın arkasını tuttu, arzusu beni sıktı, görünmez şefkatiyle beni koza gibi sardı. Bana onun için ne ifade ettiğimi hiç söylemeden, beni önemli olan tek kadın gibi hissettirdi. Bu his bağımlılık yapıcıydı... kanımın tadı kadar bağımlılık yapıcıydı.

Beni yatağa kadar sırtladı ve dişlerini çekmeden beni yatırdı ve sonra vücutlarımız bir araya geldi, ayak bileklerim onu benim olarak kabul etmek için beline kilitlendi. O çıplak tanrıçayı aklımdan çıkaramıyordum ve bir daha asla ona yaklaşmamasını istiyordum. Kıskaç bir öfkeyle, yapmak istemediğim bir şey yapmışım ama alternatifinden daha iyiydi.

Onu başkasıyla paylaşmaktan daha iyiydi.

Zihnimin kaymaya başladığını hissettim. Zayıflığın ele geçirdiğini hissetti.

"Kingsnake..." Tereddüt etti ama sanki duramayacakmış gibi beslenmeye devam etti.

"Kingsnake."

Adını ikinci kez duyduğunda geri çekildi, her dişinin ucunda bir damla kan vardı. Gözleri yeşildi. Kolları daha kalındı. Solgun yanaklarına bir allık yerleşti. Birkaç dakika içinde yeni bir adam, Vampirlerin Kralı gibi görünüyordu. Üzerime eğildi, eli gömleğimin altından karnıma doğru uzandı. Derin bir nefes aldı, devam etmek istiyormuş gibi bana bakıyordu ama görünmez bir kısıtlama onu tutuyordu. "Özür dilerim... Çok uzun zaman oldu."

"Biliyorum."

Dokunuşunu tamamen geri çekti ve beni battaniyelerle örttü. Başımın altına bir yastık yerleştirdi. "Dinlen."

Gözlerim ağırlaşmıştı ve istesem bile oradan çıkabileceğimden şüpheliydim. "Kalacak mısın?"

Gözleri düştü. "Bir süreliğine aramıza mesafe koymam gerekiyor..."

Hayal kırıklığımı kendime sakladım.

"Fang burada olacak. Uyandığında bana haber verecek."

"Tamam."

Yataktan çekildi ve kapıdan çıktı. O gittiği anda ben uyuyakalmıştım.

Gözlerim açıldığında, bir çift sarı göz ve titreyen bir dille yüz yüze geldim. "Fang?" Sesim bir kurbağa fırlamış gibi vıraklıyordu.

Yesss.

"Nerede o?"

Ona uyanık olduğunu söyledim. Yemek getiriyor.

"Yemek... kulağa hoş geliyor." Eskisi kadar güçsüz değildim ama kendimi güçlü de hissetmiyordum. Karnıma biraz yemek girdiğinde kendimi yeni bir kadın gibi hissedecektim.

Fikrini değiştirmişsin.

"Ya bu olacaktı ya da Baştankara Tanrıçası'ndan beslenmesine izin verecektik."

Meme Tanrıçası. Bu çok komik.

"Gülmedin."

Yılanlar gülemez.

"Oh, bu üzücü."

Isırabiliriz. Kemik kırabiliriz. Koşan bir at kadar hızlı kayabiliriz. Yeteneklerimden memnunum.

Kapı açıldı ve Kingsnake elinde bir tepsi yemekle içeri girdi.

Yatak başlığına yaslandım ve o da yemeği kucağıma koydu.

Yatağın yanına bir sandalye çekti ve orada oturdu, ruh hali daha önce olduğundan çok daha az yoğundu.

Sessizlik içinde, ben yedim ve o baktı.

Fang sürünerek uzaklaştı ve diğer odadaki ağacına geri döndü.

Kingsnake sessizliği bozdu. "Özür dilerim."

Ona bakmak için yemeğime ara verdim.

"Beni bu kadar derinden etkileyeceğini tahmin etmemiştim. Sanki yine ilk sefer gibiydi..." "Durdun, Kingsnake."

"Ama neredeyse yapmıyordum." Yatak örtüsüne baktı, bir bileği diğer dizine dayanmıştı, güçlü vücudu yeni bir canlılıkla gümbürdüyordu. "Viper fikrini nasıl değiştirdi?"

"Beni o geneleve götürdü... ve senin meraklısıyla tanıştırdı." Gözleri benimkilere dikilmişti, sert ve utanmazca.

"Buck çıplak ve elinde bir kadeh şarapla seni bekliyor." Hâlâ bir şey söylemedi.

"Bu hiç hoşuma gitmedi."

Dudağının kenarı hafifçe yukarı doğru çekildi. "Seni uyarmıştım."

Kanlı canlı görmek olayı kişiselleştirdi. Öfkem acıyı daha fazla maskeleyemediğinde kalbimi sızlattı.

"Ben seni istedim, onu değil. Bunu unutma."

Yarısını yediğim yemeğime baktım, aniden artık aç değildim. Vücuduma canlılık geri gelmiş ve baygınlığım geçmişti. Yatak odası aynen eskisi gibi kokuyordu, sanki pelüş hücremde geçirdiğim üç hafta boyunca hiçbir şey değişmemiş gibiydi.

Geri dönmek istemedim.

Yemeyi bıraktığımı fark edince tepsiyi aldı ve bir kenara koydu.

Birbirimize baktık, önümüzde ağır bir konuşma vardı.

İlk o başladı. "Eskiden olduğumuz gibi olmak istiyorum ve sen de istiyorsun."

Kartlarım masadaydı ve umurumda değilmış gibi davranamazdım. Bu mesafe kalbimi değıştirmemiş gibi .

"İlerleyelim."

Düşüncelerimi düzenlemeye çalışırken gözlerim düştü. "Bir teklifim var."

"Dinliyorum." Bakışlarının sıcaklığı yüzümün yan tarafındaydı.

"Altın Yılanları bulmama yardım et, karşılığında kalacağım." Bakışlarımı kaldırdım.

Yüz hatları sertleşmişti.

"Ve insanlık için bir tedavi bulduğumuzda... gitmeme izin vereceksin." Tek kelime etmedi.

"Duygularımızı tartışmayız. Gelecek hakkında konuşmayız. Asla daha fazlasını isteme."

Yüzü hiçbir şey ifade etmiyordu ama duyguları bir dizi duyguyla titreşmeye başladı - öfke, yoğunluk... umutsuzluk. "Altın Yılanları bulmana ve bu hastalığı ortadan kaldırmana yardım edeceğim ama Ethereal'i yenmeme yardım edene kadar gitmene izin vermeyeceğim."

Kalbim karnıma düştü.

"Bu savaşı kazanmak için senin gücüne ihtiyacım var.

Yeteneklerine ihtiyacım var." "Tanrılar yenilebilir mi?"

"Onlar da gibi kılıç ve oka karşı savunmasız. Bunlar benim şartlarım."

"Daha önce sözünüzü tutmadığınızı düşünürsek biraz cesurca."

"Altın Yılanları bulmak zorlu bir girişim olacak. Zaman ve kaynaklar muhtemelen gereksiz yere harcanacak. Kendimi buna adamamı istiyorsan, karşılığında bir şey istiyorum. Unuttuysanız söyleyeyim, ben bir savaştaım. Ve bu savaşı kazanmam gerekiyor."

Talep ettiği her Şeyi kabul etmek zorundaydım çünkü yılanları bulmak için tek Şansım oydu ve bu sürekli savunmasız pozisyonda olmaktan nefret ediyordum. TanıŐtıđımız andan itibaren ona bağımlı olmuştum. "Bilmen gereken bir Şey var... yeteneklerim hakkında. nceki varsayımın yanlıştı."

Yakışıklı yüzü hafifçe gerildi, kaşları . "Ben zihin okuyamam. Duyguları hissedebilirim."

Yüz ifadesi olduğu yerde donup kaldı.

"Ne düşündüğün hakkında hiçbir fikrim yok. Ve ben duyguları sadece yoğun olduklarında hissedebiliyorum. İnsanların hissettiği gündelik duygular... Bunları kaydetmiyorum. Ama biri gerçekten kızgın ya da mutluyrsa, bunu hissedebiliyorum."

"Bu yeteneğe ne zamandır sahipsin?"

"Kendimi bildim bileli. Benim yanımda konuŐmasalar bile annemle babamın birbirlerine ne zaman kızdıklarını hep bilirdim. Bu berbattı. Yani düŐmanlarınızın zihnini okuyabildiğimi düŐünüyorsanız, okuyamam. En iyi ihtimalle niyetlerini hissedebilirim."

"Hissetmekten daha fazlasını yapmayı denedin mi?" "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer duygularımı hissedebiliyorsan, neden daha fazlasını yapamayacağını anlamıyorum. Zihnini daha fazla zorla ve ne kadar engel varsa kır."

"Yani... sanırım bu mümkün. Deneyebilirim."

"Eğer başarısız olursanız, yeteneğiniz benim için hala faydalı. Eğer Ethereal ile bir tartıŐmaya girersem, odayı okumak iyi olurdu."

"Sık sık tartıŐıyor musunuz?"

"Geçmişte yaptık. Gelecekte daha fazla olup olmayacağından emin değilim."

Yüzünün yan tarafına baktım, derin derin düşünmesini izledim. "Viper bir yere gideceğini mi söyledi?"

Bakışlarını bana çevirdi. "Tüm vampirler arasında bir ittifak organize etmem gerekiyor. Cobra, Ethereal'in ne yapmaya istekli olduğunu ilk elden gördüğüne göre, onun da aynı fikirde olduğunu biliyorum ama yine de diğerlerini ikna etmem gerekiyor."

"Sizce ikinizin de gitmesi akıllıca mı?"

"Asıl planımız Engerek'i Grayson'da bırakmaktı ama o kadar güçsüz düşmüştüm ki Engerek onun da gelmesinde ve bizim yokluğumuzda şehri komutanlardan birine bırakmakta ısrar etti. Artık gücümü yeniden kazandığıma göre, Grayson'ı benim yerime onun savunacağını düşünüyorum."

"Peki ya ben?"

"Seni her zaman yanımda istiyorum."

Kingsnake'in pek de iyi anlaşılamadığı diğer vampirlerin arasında olmaktan korkuyordum ama onsuz olmaktan daha çok korkuyordum.

"Onların bağlılığını sağladıktan sonra yılanları aramaya başlayacağız."

"Nerede?"

"Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok. Hala nerede olduklarını bilebilecek tek bir kişi var."

"Kim?"

"Babam."

"Bu harika. Ona sorabilirsin-"

"O kadar basit değil Larisa." Parmak eklemlerini diğer avucuyla ovuşturarak rahatsız görünüyordu.

"Neden?"

"Çünkü o bir Orijinal."

Duştan çıktığımda aynada boynuma baktım.

Yara izleri sanki hiç gitmemiş gibi geri gelmişti. Parmaklarım bölgeye dokundu, çok fazla baskı uyguladığımda acıyı hissettim. O izi ilk gördüğümde rahatsız olmuştum ama şimdi kendimi sahiplenmiş hissediyordum, Baş Tanrıça Kingsnake'in bana ait olduğunu, başka kimseye ait olmadığını gösterebilirdim.

Saçlarımı havluyla kuruladıktan sonra taradım, uzun teller göğsümün üzerinden geçti. Henüz mahkûm hücreme dönmemiştım, eski yatak odamda kendimi evimde gibi hissediyordum. Hâlâ gardırobumu almam gerekiyordu ama bir daha asla o dört duvar arasında yürümek istemiyordum. Hayat o kadar çekilmezdi ki, yaşama isteğimi birden fazla kez kaybetmişim.

Yatak odasına döndüğümde akşam olmuştu ve ocakta ateş yanıyordu. Kingsnake yatağın başucundaki koltukta oturuyordu, gömleksizdi ve minderin üzerine çökmüştü, gözleri yemyeşildi. Derisi güçlü kaslarının üzerinde gergindi ve damarları sanki daha da büyümüş gibi görünüyordu. Ayak bileği karşı dizine dayanmış, kıvrılmış parmakları alt dudağına dayanmıştı.

Odaya girdiğim anda bunu hissettim.

Onun arzusu benim içindi, bedenim için, kanım için değil.

O kadar güçlüydü ki beni zayıflattı, havluyu etrafıma sararak orada durmama neden oldu, sert meme uçlarım kumaşa sürtünüyordu.

Bakışları devam etti, yoğunluğundan kaynaklanan sıcaklık odanın ortasında bir şenlik ateşi gibiydi. Her gece bunu özleyor, yüzünü hayal ediyor ve yanımdaymış gibi davrandığımda sıcaklığını hissediyordum.

Koltuktan kalktı ve bana yaklaştı, kolları hafifçe iki yanında sallanıyordu, pantolonunun üst kısmı çoktan açılmıştı.

Bir orkla yüz yüze geldiğimde, kılıcımı tüm gücümle savurdum ve etini oydum. Karanlıkta vampirleri alt ettim. Ölümün yüzüne korkusuzca baktım. Ama ne zaman Kingsnake bana öyle baksa... Hareket edemiyordum.

Arkamdan yaklaştı ve avucunu karnıma koydu. Eli havlunun kendi içine sıkıştığı yere doğru kayd ve havluyu çekştirerek açtı.

Havlu yere düştü ve soğuk hava bir anda tenimi pütür pütür yaptı. Kendimi açıkta hissettiğim için dişlerimin arasından bir nefes çektim. Sonra göğsünün sıcaklığını sırtımda hissettim, kollarının bana dolandığını ve beni sıkıca kavradığını hissettim. Dudakları boynuma doğru eğildi ve beni dişleriyle delmek yerine usulca öptü, yaralarımı iyileştirmek istercesine öptü.

Kollarım onu sardı, vücudu hiç sıcak olmaması gerekirken sıcacıktı. Hatırladığım gibi bir erkek gibi kokuyordu.

Parmakları karnımdan aşağıya, kalçalarımın yanından geçti ve sonra diliyle okşamak için kullandığı çıkıntıya indi. Dairesel hareketler ve ağır bir baskıyla o noktaya mükemmel bir şekilde ulaştı, dudakları aynı anda etimi kavradı.

Üç haftalık yalnızlıktan sonra ısınmaya ihtiyacım yoktu, ama kesinlikle güneşten daha fazla yanmama neden oldu.

Beni yatağa götürdüğünde gözlerim açıldı, yüzüm çarşafıara bastırılmıştı ve kığım havadaydı.

Tek bir hamleyle içime girdiğini, derin bir vuruşla içimde ilerlediğini hissettim. Nefes alışımı ya görmezden geldi ya da duymadı, çünkü tekrar tekrar sertçe itti, beni yatağın kenarında bir kılıcın çeliğı gibi hissettirecek kadar sert bir horozla becerdi. Parmaklarıyla ensemdeki saçlarımı tuttu ve yanağımı çarşafıara bastırarak baskıyı sürdürdü.

Boyunun tamamıyla beni defalarca mızrakladı ve defalarca irkilmeme neden oldu. "Kingsnake-"

"Beni üç hafta bekletirsen olacağı budur." Bir ayağını yatağa dayayarak yüzümü yatağa daha da bastırdı ve içime öyle sert girdi ki günlerce ağrıyacaktı.

Acıtıyordu ama acıtması hoşuma gidiyordu.

Bu adamın beni kendini kontrol edemeyecek kadar çok istemesi hoşuma gitmişti. Yüksek bir iniltiyle boşaldı ve beni üç haftalık tohumuyla doldurdu. Zar zor nefes alabiliyordum, yüzüm yatağın o kadar derinindeydi ki.

Bitirdi ama aleti hâlâ metal bir boru kadar sertti. Çekti ve sonra beni ters çevirerek sırt üstü yatırdı.

Hava yüzüme çarptı ve üstüme çıkarken bir nefes çektim. Dizlerimi büktü ve bir ayağımı karnına dayayarak kendini tekrar içime soktu. Şimdi üstümdeydi, parmakları boynumdaydı ve beni aynı sertlikte, sadece şimdi farklı bir açıyla becerdi. "Beni bir daha böyle bekletme."

Uyandığımda nerede olduğumu unutmuştum. Eski yatak odama geri döndüğümü, büyük, soğuk yatakta yalnız olduğumu ve amaçsızca uyandığımı düşündüm. Ama sonra yanımda sıcak bir beden olduğunu fark ettim, büyük kasların üzerinde sıkı bir et vardı ve Kingsnake'i yanımda görmek için gözlerimi açtım. Kolunun kıvrımındaydım, sert omzu yastığımdı, beni yakın tutmak için kolunu bana dolamıştı.

Bir rüya gibiydi.

Bana bakışlarından anladığım kadarıyla uyanıktı.

"Eski odamda olduğumu sanıyordum." Bunu söylememe neyin sebep olduğunu bilmiyordum. Yarı uyanık olmak sanırım.

Bana bakmaya devam etti.

Kolum karnına doğru kaydı ve sabahın erken saatlerindeki özleyerek yanına sokuldum. Sis ve sandal ağacı gibi kokuyordu, bir erkek gibi kokuyordu. Seni bütün gün güneşte kalmış gibi yakıcıydı. Kendimi sıcak bir kayanın üzerindeki kertenkele gibi hissediyordum.

"Seyahat edebilecek kadar iyi
misin?" "Nereye seyahat
ediyoruz?"

"Diğerleriyle konuşmak için."

Onun planlarını unutmuştum. Ona teslim olduğumda, diğer her şey artık önemli görünmüyordu. Yine sadece o ve ben vardık, bu karmaşık

bir ilişki değildi, ama aynı zamanda hayatımın en tatmin edici ve tutkulu ilişkisiydi. "Oh, doğru ya. Evet, yeterince iyiyim."

Kucağımdan ayrıldı ve üstüme çıktı, ağır vücudu beni yakıcı bir sıcaklıkla boğan sıcak bir battaniye gibiydi. Bir kalçamı kavradı ve kalçalarımı eğerek içime girerken beni ona doğru açtı.

Ayak bileklerim beline kilitlenirken ellerim otomatik olarak saçlarına gömüldü.

İçime girerken beni öptü, bu sefer nazikçe, içeri girmeden önce kapıyı çaldı. "Ağrın var mı?"

"Evet." Daha uzağa daldıkça canı daha çok

yanıyordu. "Durmamı mı istiyorsun?"

"Tanrım hayır."

Yakışıklı yüzündeki gerginlik ağzının köşesi bir gülümsemeye kalktı. O kendini beğenmişlik bakışlarına yansdı ve hiç bu kadar ateşli görünmemişti. Başını eğdi ve beni öptü, kızgınlığımı yutup etimi ortaya çıkardığımdan beri ilk öpüşmemizdi. Yavaş ve baştan çıkarıcıydı ama bir amaç ve çaresizlikle doluydu. Bu adam diğer her şeyi yapabildiği kadar iyi öpüşebiliyordu.

Aynı anda içime doğru sallandı, o kadar nazikti ki acıyı zevk maskeleydi. Dili dudaklarımı araladı ve eli saçlarıma doğru ilerlerken içime doğru nefes aldı.

Onun nehrinde sürükleniyor, beni nereye götürürse götürsün akıntıyı takip ediyordum. Tırnaklarımla güçlü sırtını tırmaladım ve ona doğru sallandım, nefeslerim o kadar dengesizdi ki öpüşmek zorlaştı. Aynı şey ona da oldu ve çok geçmeden ikimiz de nefes nefese kaldık ve inledik, ıslak bedenlerimiz ateşli bir zevkin içine gömüldü.

Bunu hissettiğimde kalçalarım onun kalçalarını sıktı, vücudumu tutuşturan inanılmaz zevk. Yüzüne bakarak inledim, gözlerinin benimkileri izlediğini gördüm, arzusunu dizginlerken yanaklarının renklendiğini gördüm. "Kingsnake..." Bitirdiğimde tırnaklarım derine battı, gözlerimdeki uyku hali ve bulutlarda süzülüğüm için vücudumun ağırlıksız hissetmesi beni yükseltti.

"İstiyor musun, tatlım?" Yükünü namluda tutmak için elinden gelenin en iyisini yaparak uzun ve abartılı itişler yaptı.

"Evet..." Elim kışını kavradı ve çekiştirdi, hareketleriyle onu çekti, serbest bırakırken horozunu içimin derinliklerine getirdi. Bırakmadan önce sertleştiğini hissettim ve sonra beni doldururken takip eden seksi inlemeleri duydum.

Boşalmasını izlemeyi seviyordum. Boşaldığını hissetmeyi seviyordum.

Bittiğinde beni tekrar öptü, öpücüğü başladığımızdaki gibi aynı arzuyla doluydu. Sabahlarımız ve gecelerimiz yeterli değildi, uzun aradan sonra değil.

Dudaklarımı başka tarafa çevirip boynumu açtım, parmaklarım saçlarımın arasına girip gevşek telleri çekmeye başladı.

Isı aramızdaki havayı kavurdu, onun tükenmiş arzusu benim gönüllü teslimiyetimle aniden yakıt ikmali yaptı. Parmakları hâlâ saçlarımdaydı ve başımı daha uzağa çevirmek için hafifçe çekiştirdi. Keskin dişleri etimi deldi ve ılık kanın çarşaflara damladığını hissettim. Bir saniye sonra, yüksek doz kan dolaşıma bulaştı ve vücudumun yatağa doğru yumuşadığını hissettim.

Hayatımda hiç bir zaman bir vampirle yatakta olacağımı, boynumu açacağımı ve beslenmesi için ona yalvaracağımı hayal etmemiştim. Ama işte oradaydım... Her anın tadını çıkarıyordum.

OceanofPDF.com

KINGSNAKE

Viper'a yaklaştım, pelerinim hafif esintide dalgalanıyordu, zırhım kalın kaslarımı biraz sıkıyordu.

Gözleri benimkilere kilitlenmişti, rengindeki belirgin değişimi görüyordu. "Güzel. Artık bok gibi görünmüyorsun."

"Ben de artık kendimi bok gibi hissetmiyorum." Larisa zırhını ve silahlarını kuşanmış olarak bana katıldı, Fang de yolculuk için yanımdaydı. "Benim yerime Grayson'ı mı koruyacaksın?"

"Her zaman." Hafifçe başını salladı. "Askerler yola çıkmaya hazır." "Larisa ve ben yalnız seyahat edeceğiz."

Kaşı kalktı. "Bunun akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Orklar ve goblinler sorun teşkil etmeyecek kadar iyileşmekle meşguller. Ve en son adamlarımız bize eşlik ettiğinde neredeyse Larisa ve Fang'i öldürüyorlardı. Bunu yalnız yapmayı tercih ederim."

"Ve kılıç konusunda da iyiyimdir," diye ekledi Larisa.

Engerek'in gözleri üzerimde kaldı. "O kadar da iyi değil. Orklardan ve goblinlerden daha büyük sorunların olacağını biliyorsun."

"Bağışıklığı olduğunu bilmiyor."

"Kobra'nın sırrını saklaması üzerine kumar mı oynayacaksın? Bu bir hata."

"Babam bana karşı
gelmeyecek." "Bundan
emin misin?"

Gözlerimi ona diktim. "Eğer iş ona ya da ona kalırsa, benim seçimim net. Bunu
görecektir."

Larisa sessiz kaldı, tüm dinledi, şüphesiz daha sonra bana sormak için bir soru
listesi .

Engerek daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyordu ama fikrini değiştirdi.
"Dikkatli ol."

"Ben her zaman öyleyim."

"Hayır, sen her zaman pervasız ve
aptalsın." "Ben cesur olmayı tercih
ederim-"

", Kingsnake. Ben hizmet etmek için varım, liderlik etmek için değil." Döndü
ve uzaklaştı.

Liderlik etmek hizmet etmektir, ama kimse bunu anlamıyor.

Benim var.

Şehirden ayrıldık, ahırlardan taze atlarımızı aldık ve yolculuğumuz için
hazırlandık.

"Kendi atımı mı alacağım?" diye sordu.

"Tehlike durumunda kendi bineğine ihtiyacın var."

"Bu tehlike hakkında endişelenmeli miyim?" Atın üzerine tırmandı ve eyere
yerleşti.

"Benimleyken değil." Fang'in önce bacağıma, sonra da vücudumun geri
kalanına , gövde mi ve omuzlarımı çevrelediğini hissettim. Zayıf halimde bana
çok ağır gelmişti ama şimdi bir eşarp gibi hissettiriyordu. *Binmek ister misin?*

Pleassse.

"Beni takip edin." Topuklarımı ata vurdum ve Larisa arkamdayken yola
çıktım. Atları kapalı gökyüzünün koruduğu vahşi doğaya doğru sürdük,

Hava kararana kadar gün ışığından en iyi şekilde faydalanmaya çalıştık. Rotamız boyunca önceden var olan birkaç kamp alanı vardı ve bizi yolculuktaki ilk kamp alanına yönlendirdim.

Küçük bir kulübeydi, sadece Engerek ve benim için yeterli büyüklükteydi, diğerleri ise açıklığın ortasındaki büyük şenlik ateşinin etrafında kamp kurmuştu. Ama sadece ikimiz vardık, bu yüzden gerekli eşyalarımızı içeri taşıdım ve Larisa atlara yulaf yedirdikten sonra ısınsın diye ateşi yaktım.

Bir süre sonra içeri girdi. "neresi?" "Pit stop."

"şaşırdım."

"Çok küçük, değmez." İki yataklı ve şömineli kulübeydi. Bazı raflarda kuru erzak vardı ama çoğunlukla boştu. Yataklar temiz bile değildi ama dışarıda yerde uyumaktan daha iyiydi.

Kılıcını ön kapının yanına koydu ve zırhını çıkarıp altındaki giysilere kadar soyundu. Soğuk bir günde uzun bir yolculuk olmuştu, bu yüzden donmuş vücudunu eritmek için ateşin yanındaki koltuğa oturdu.

Ben de soyundum ve pencereden dışarı bakarak karanlığın çöktüğünü gördüm. "Şafaktan önce yola çıkacağız."

Bir dizini göğsüne çekti ve getirdiği fındıkları atıştırdı. Ateşin ısıltısı yüzüne muhteşem bir şekilde vuruyor, yanaklarına renk, gözlerine sıcaklık getiriyordu. Görünüşü gün boyunca değişiyordu; sabahları uykulu ve güzel, öğleden sonraları sert, akşamları ise baştan çıkarıcı. Her görünüşünü takdir ediyordum, tıpkı eskiden her mevsimi takdir ettiğim gibi.

Gözlerimi üzerinde hissetmiş olmalı ki bana bakmak için döndü.

Bakışlarımı başka yöne çevirerek örtbas etmedim. Bakışlarım ona ayrılmıştı ve bunu göstermekten korkmuyordum. Eğer duygularımı saklayamıyorsam, neden başka bir şeyi saklamakla uğraşayım ki?

"Baban çok zorlu birine benziyor."

"Biraz kaba saba biri."

"Ben de seni kaba saba biri sanırdım."

Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

"Karşılaştırıldığında ben hoş biriyim." "Neden o bir Orijinal, sen ve Viper değilsiniz?"

"Çünkü o bizim babamız ve bu nedenle bize babalık yapmalı." Saçma bir bahaneydi. Hepsi güçle ilgili. Statüko.

"Peki Orijinallerin Kral Yılanlarından farkı nedir?" "Daha güçlü. Daha hızlı. Neredeyse akla gelebilecek her yönden üstünler." Gözlerinde bir tereddüt, bir anlık korku vardı.

"Babamla aramız pek iyi değildir ama o çizgiyi aşmaz." Bu kadını avım olarak sahiplenmişim ve her vampir buna saygı duymak zorundaydı, kanındaki güç ne olursa olsun, güçlü bir adamı dize getirebilecek bağımlılık. "Öte yandan Aurelias daha zor olabilir."

"Aurelias?"

"Diğer kardeşim."

Kaşları yüzünden yukarı fırladı. "*Başka bir kardeşin daha mı var?*"

"Evet."

"Tamam... Başka var mı?"

"Hayır, bu sonuncusu."

"Kız kardeşin var mı?"

diye sordu. Hafifçe

sırıttım. "Hayır."

"Aurelias... O sizin gibi adını bir yılandan almıyor." "Teknik olarak öyle. Altın demek."

"Çünkü o bir Altın Yılan tarafından yaratıldı..."

"Evet." İçinde bulunduğu durumu ne zaman tam olarak anlayacağını merak ediyordum ve yüzündeki ifadeye ve sesindeki derinliğe bakılırsa o an gelmişti.

Gözlerini tekrar ateşe dikti ve bir anda düşüncelere daldı.

Yüzünü inceledim, korkunç farkındalıkla mücadele edişini izledim. "Yani...

Bir Orijinal olabilirim."

"Evet."

Gözleri tekrar benimkilere kaydđ. "Peki bu nasıl ?" "Bir insanın ya

da bir vampirin kanını tatmalısın."

Çoğu insan geçişi tamamlamak için acele ederken, o hiç görmediğim kadar solgun görünüyordu, sanki ölümsüz bir yaşam ona gerçekten iğrenç geliyordu. Bu onu çok derin bir düzeyde rahatsız ediyordu, ahlaki bir tiksinti.

"Yani, bunu yapmadığım sürece... güvendeyim. Ve kazara birinin kanını yutacak değilim."

Hayal kırıklığı içimi yakıyordu ve bununla mücadele etmek için elimden geleni yapsam da anlamsızdı. Onun da benim hissettiklerimi hissetmesini istemiyordum ama bu onun görmezden gelemeyeceği kadar güçlüydü. Tabii üzüntümü fark edemeyecek kadar iğrenmediyse. "lmszlkten neden bu kadar tiksiniyorsun?"

Gözleri tekrar benimkileri buldu. "nk sonsuza dek yaşamamız gerekmiyor." "Kim demiş bunu?"

"İşler böyle yürüyor-"

"O zaman neden Ethereum'ler değil? Neden sadece ölümsüzlük bahşedilmiş? Neden geri kalanımızdan daha stnler?"

"nk onlar tanrı-"

"Tanrı olduklarını söylemeleri öyle oldukları anlamına gelmez. Onlar hepimizden daha iyi olduklarını düşünen bir avuç kendini beğenmiş puşt. Hepsi bu. Fakir olmaktan memnun olduğunuza inanmanızı istiyorlar, böylece onların zenginliklerini istemeyeceksiniz. Tek bir yaşamın

Bu yüzden her zaman onlardan daha az güçlü . Bu saf bir manipölasyon ve siz de buna kanıyorsunuz."

Sözlerimi işlerken nefes aldı, göğsü daha önce olduğundan daha fazla yükseldi. "Bir Ethereal olmak bir şey olabilir, ama bir vampir olmak-"

"Ayıp bir kelimeymiş gibi

söylüyorsun." "Kanla besleniyorsun-"

"Peki Ethereal ne beslenir? Bunu hiç düşündün mü?" Sözlerimle köşeye

sıkışmış bir halde hala dönüyordu. "Onlar gerçek ölümsüzler-"

"Tabii, öyle diyorlar ama ben onların yalanlarına inanmıyorum. Hiç kimse onların sınırlarını geçmedi. Kimse onların yöntemlerini bilmiyordu. Bildiğiniz kadarıyla çocuklarla ziyafet çekiyor olabilirler."

Başka tarafa baktı. "Sakın beni dönüştürmeye kalkma."

Avucunun odanın öbür ucundan yüzüme çarptığını hissettim. "Bunu asla yapmam, tatlım."

"Bana söz ver." Sanki bana bakamıyormuş gibi gözleri kucağındaki ellerinde kaldı.

"Larisa."

Bu emre karşı koydu.

"Bana bak."

Sonunda benimle yüzleşecek cesareti buldu.

"Asla kimseyi kendi iradesi dışında dönüştürmem. Kendi amaçlarım için seni tutup kanımı zorla ağzına sokacağımı düşünüyorsan, beni pek de iyi tanı mıyorsun demektir."

Suçluluk duygusu gözlerinden

okunuyordu. "Özür dilerim." Özrünü

kabul etmedim.

"Bu konuda çok agresifsin... Bu beni korkutuyor."

"Agresifim çünkü sen hatalısın. Ama bu kararı asla senin yerine ben vermem."

"Yanılmıyorum. Biz farklı insanlarız, Kingsnake-"

"Hayır," diye tersledim. "Yanılıyorsun."

Gözleri eskiden ateşli ve güçlüydü ama şimdi ürkekti. "Bir zamanlar ben de senin gibiydim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Babam bir Orijinal olduğunda, bize babalık yapmak istedi. Yeni bir vampir türü yetiştirmek, tüm kralların kralı olmak için. Kardeşlerim bu değişim için heyecanlıydı ama ben kesinlikle reddettim."

Nefes almayı bıraktı. "Neden?"

"Daha önce söylediğiniz nedenlerle aynı. Bu işlerin doğal yolu bu değil. Hayatımdan memnundum ve sonuna kadar devam etmek istedim."

"O zaman neden fikrini değiştirdin?"

"Değiştirmedim."

Gözleri hafifçe açıldı.

"Zorlandım. Babam beni geride bırakmak istemediğini, diğerleri sonsuza dek yaşarken benim yok oluşumu izlemek istemediğini söyledi. Kutsanmış hayatının yüzyılları boyunca bir evlat kaybetmenin acısını taşımak istemedi."

Şimdi olması gerektiği gibi kafası karışmış görünüyordu.

"Karanlıkta acı çektim ve güneşe hasret kaldım. Kan dökmek zordu, başka bir insanın hayatından beslenmek. Zihnim zamanı farklı işliyordu. İnsanlar yaşamı yıllarla ölçerken, benim gibi biri için tek bir yıl bir gündür. Alışmam zaman aldı ve bu yeni yaşam biçimini hiçbir zaman gerçekten kabullenemedim. Ta ki Ethereal'e kadar."

Hafifçe öne eğildi ve her kelimeye asıldı.

"Bu topraklardaki güçlerini tehlikeye attığımızda, bizi yok etmek için savaştılar. O ana kadar inandığım her şey paramparça olmuştu. Dizlerimin üzerinde taptığım tanrılar aslında tanrı değil, diktatördü. Başkalarına ölümsüzlük verebileceklerini keşfettim ama onlar bizim acı çekmemize izin vermeyi seçtiler. İşte o zaman her şey değişti."

Dili tutulmuş gibiydi.

"Hepsi yalan Larisa. Bazı ego manyakları kaderinin bu olduğunu söyledi diye toza dönüşme. Yaşamayı seçebilecekken ölmeyi seçiyorsun."

Sessizlik uzun süre devam etti ve söylediklerime cevap veremeyecek kadar bunalmış görünüyordu. Gözleri tekrar ateşe kaydı, korkudan ağırlaşmıştı. "Bu yüzden mi aranız iyi değil? Seni zorladığı için mi?"

Parmaklarım şakağında gezinirken sandalyeye daha da gömüldüm. "Karmaşık bir durum..."

Gözleri daha fazlası için yalvarıyordu.

"Ona uzun süre içerledim. Ona daha da çok içerledim çünkü haklıydı. Ve en çok da Ethereal'e kızıyorum çünkü yalanları ailemi böldü. Babama asla geri alamayacağım korkunç şeyler söyledim, çünkü onların saçmalıklarına inandım. Zaman sadece bizim için farklı değil, anılarımız da farklı. Belki o şeyleri bin yıl önce söyledim ama dün gibi geliyor. O benim hayatımı kurtardı ve ben ona ölmüş olmasını dilediğimi söyledim."

"Ondan seni affetmesini istedin mi?"

"Bu biraz karışık..."

"Özür dilemek o kadar da karmaşık değil-"

"Karmaşık bir durum çünkü onun politikalarına saygı duymuyorum." Tekrar sessizleşti, hatta korktu.

"Başkaldıran kişi genellikle önceki diktatörden daha kötüdür. Babam, suçlarının cezası olarak değil, bu dünyada yeni bir sayfa için değil, onların yerini almak ve yeni tanrılar olmak için Ethereal'i ortadan kaldırmak istiyor. İnsanoğluna çiftlik hayvanlarından daha kötü davranacak. Onun zalimliğini ilk elden gördüm."

"Eğer bu doğruysa, neden yardım için ona gidiyoruz?"

Gözlerim kısıldı. "Çünkü kalan Altın Yılanların nerede olduğunu bilebilecek tek kişi o. Seni bu çaba hakkında uyarmıştım ama sen ilerlemekte ısrar ettin."

"Madem o bir deli, neden Ethereal'e karşı onun ittifakını istiyorsun?"

"Çünkü Ethereal bizim için geliyor ve ben onları tek başıma yenemem. Başka seçeneğim yok."

"Peki ya onları yenerseniz, o zaman ne olacak? Baban hepimize boyun mu eğdirecek?" Sesi yükselmişti, korkusu duyulabiliyordu.

"Hayır."

"Ama az önce onun hırsının bu olduğunu söylediniz." "Onunla konuşurdum-"

"Ya ikna edilemezse-"

"Zamanı geldiğinde bunu çözeceğim, Larisa." Sesimi yükselterek tartışmayı durdurdum. "Güven bana, vampirlerin bize inanılan canavarlar haline geldiği bir dünyada yaşamak istemiyorum. Özgürleştirdiğimiz toplumdan daha zalim bir toplumda yaşamak istemiyorum. Bunu nasıl başaracağım? Bilmiyorum. Ama sizi temin ederim, bir yolunu bulacağım. Bu arada ilerlemem gerekiyor çünkü Ethereal'in bizi yeryüzünden silmesine izin vermek çözüm değil."

Gün ağarmadan kamp yerinden ayrıldık ve daha doğuya doğru at sürerek dağların kayalık iklimine ulaştık. Yollar dikleşti ve atlar daha çabuk yoruldu, ama bir sonraki kontrol noktamıza doğru ilerledim, daha önce kaldığımız açıklığa ulaştım ve adamlarım bana sırt çevirmişti.

Kobra'nın bölgesine sadece kısa bir yolculuktu, ama şimdiye kadar uzun bir yolculuk olmuştı ve ikimiz de yorgunduk.

Larisa atları besledi ve onlara su verdi, sorulmasına gerek kalmadan bakıcılarına dönüştü.

Sadece yataklarımız vardı ama paylaşacağımızı düşünerek sadece bir tanesini açtım. Dağın yukarısında kar vardı, yani hava daha da soğumak üzereydi. Ava çıkmadan önce bir ateş yaktım ve yarım saat sonra iki tavşan getirdim.

Ateşin , atlar etrafında otluyordu. "Avlanabilirsin."

"Avlanmaktan daha fazlasını yapabilirim." Akşam yemeğimizi hazırlamaya başladım ve o gözünü bile kırpmadı.

"Kral olarak bu tür şeyler yapmadığınızı düşündüm."

"Şişman ve tembel olmak insanlar içindir, benim türüm için değil." Babam bana çocukken avlanmayı öğretmişti, hayatta kalmanın tüm becerilerini öğretmişti ve bu becerileri bugüne kadar kullanmaya devam ettim. Orijinal olduğundan beri ellerini bir kez bile kirlettiğinden şüpheliydim. Eti ateşin üzerine koydum ve birkaç dakika sonra yemeğimizi yedik.

Şatoda yediğimiz gurme yemeklerden daha kalitesiz olmasına rağmen şikayet etmeden yemeğini yedi. Lüks bir hayat onu hiç yumuşatmamıştı. Diğer avlarım çabucak kraliyet ailesinden olduklarına, diğerlerinden daha iyi olduklarına inandılar ama Larisa asla bu tür güç gösterilerine maruz kalmadı.

Yemeğimizi sessizlik içinde yedik, aramızdaki tek ses ateşin çıtırtısıydı. Bir baykuş gecenin içine doğru öttü ve esinti tekrar kesilmeden önce ağaçları hışırdattı. Zırhı ateş ışığında parlıyordu, biçimli ve çekiciydi.

Yemeğimizi bitirdik ve mataralarımızla ellerimizi yıkadık. Artık uyumak ve yeni bir güne başlamaktan başka yapacak bir şey yoktu.

"Bir sorum var." Dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını baldırlarına dolamış bir şekilde oturuyordu.

Bekledim.

"Geceleri uyuyorsun, ama ben sadece gündüzleri uyuduğunu sanıyordum." "Eskiden uyurdum, senden önce."

Gözleri benimkileri tuttu, ateş ışığında yıldız gibi . "Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Halkıma hizmet etmeye devam edebildiğim sürece benim için fark etmez. Engerek gece boyunca uyanık oluyor, bu yüzden zıt zamanlarda hazır olmamız faydalı."

"Nasıl kral oldun?"

"Ben türümüzün ilk örneğiyim. Aslında teknik olarak Viper öyle ama o bu rolle hiç ilgilenmedi."

"Neden?"

"Çünkü o bilge bir adam."

"Madem sevmiyorsun, neden yapıyorsun?"

"Çünkü bunu daha iyi yapabilecek kimseye güvenmiyorum." İlişkimizdeki değişimi hissettim. Bunun bir son kullanma tarihi olduğunu karşılıklı olarak anlamamıza rağmen, bizi daha da yakınlaştırmış, ikimizin de daha önce diktiği düşmanca bariyerleri düşürmüş gibi görünüyordu. "Günaha düşmek kolaydır. Yozlaşmak. Güce boyun eğmek. Ben bu zayıflıklara sahip değilim."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Babam zalim çünkü istediği kadar zalim olabilecek kadar güçlü. Kimse onu durduramaz. İnsanları ahır hayvanlarından daha kötü koşullara tabi tutuyor. Başkalarına karşı hiç empatisi yok. Böyle olmak çok kolay. Yerime başka birinin geçmesine izin , korkarım aynı politikaları benimseyeceklerdi ve Raventower bir insan yemi ağılı olacaktı."

Gözleri bir an için düştü, korkusu yüzünden okunuyordu. "Sana o kadar da kötü olmadığımı söylemiştim."

"Sen neden diğerlerinden farklısın?" Tekrar bana baktı.

"Çünkü insan olmanın nasıl bir şey olduğunu hâlâ hatırlıyorum." Dikkat çekici değil. Zayıf. Basit fikirli.

"Nasıl biriydin?"

Uzun zaman önceydi ama sıradan hayatımı hala hatırlıyordum. "Kardeşlerim ve ben çiftlikte çalışırdık. Yıllar içinde çiftliği genişlettik; domates, salatalık, fesleğen ve çeşitli meyveler yetiştirdik. Çok sayıda tavuğumuz vardı ve yumurtalarını pazarda satıyorduk. Kardeşlerim reşit olduğunda, arazide kendi evlerimizi inşa ettik. Ebeveynlerimiz öldüğünde burayı birlikte işletmek, ailelerimizi kendi küçük köyümüz gibi orada büyütmek niyetindeydik."

"Kardeşlerinizden evlenen oldu mu?"

"Aurelias evliliğin eşiğindeydi ama yürümedi."

"Neden o bir Orijinal iken geri kalanınız değil?" Muhtemelen daha önce fırsat bulamadığı için soru üstüne soru sordu.

"Çünkü o en sevdiğim oğlum."

Beni izledi, gözleri yüzümde acı belirtisi arıyordu. "Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Olmadığını hiç söylemedim. Ama babamın umurunda değil." "Bu çok boktan bir durum."

Hafifçe omuz silktim. "Hiçbir aile mükemmel değildir, değil mi?" "Ama senin favori bir çocuğun olmamalı."

"Her ebeveynin bir favorisi olduğunu hepimiz biliyoruz. Sadece bunu göstermemeniz gerekir."

Çoğu insanda görmediğim bir özellik olan empati gözlerinde parlıyordu. "Özür dilerim."

"Babam her zaman böyle bir pislik değildi. Annemi kaybettikten sonra asla eskisi gibi olmadı. Eskiden nazikti. Cömertliğimiz olmasa kışı geçiremeyecek olanlara ürünlerimizi dağıtırdı. Parası az olsa bile ihtiyacı olanlara iş verirdi. Gün boyunca ne kadar çalışırsa çalışsın, akşamları bizimle vakit geçirmek için her zaman enerjisi vardı. O iyi bir adamdı. İyi bir babaydı. Ama çok uzun zamandır o adam değildi."

Gözleri aramızdaki yere düştü, sağ tarafımızdaki ateş zırhımızın içinden etimizi ısıtıyordu. "Babam gittikten sonra annem asla eskisi gibi olmadı. Beni daha az seviyordu çünkü bana her baktığında onun yüzünü görüyordu. Bana kızdığını biliyordum. Hayatını birlikte geçirmek için başka birini seçmiş olmayı dilediğini biliyordum, ilk fırsatta ailesini terk edecek birini değil."

Görüşüm birden netleşti ve Elias gibi omurgasız bir adamın onu neden bu kadar incitebildiğini anladım. Babasının başı kolayca dönmüştü ve sonra o da kalbini aynı şeyi yapan bir adama vermişti. Aptal herif muhtemelen verdiği zararın farkında bile değildi.

"Neden kızgınsın?"

Gözlerim bir kez daha onun yüzüne odaklandı. İlk kez duygularıma bu kadar açık bir şekilde hitap ediyordu ve mahremiyetime girilmiş gibi hissettim, sanki günlüğümü açmış ve yazdığım tüm kelimeleri okumuş gibiydi. "Elias seni bir başkası için terk etti, tıpkı babanın yaptığı gibi. İşte bu berbat bir şey."

Bakışları güçlü ve sabit kaldı, sözlerim iç organlarını kesmemiş gibi davranmak için elinden geleni yaptı. Ama sordu ve ben de cevapladım. Belki bir dahaki sefere merakını kendine saklardı. "Hayatımın en büyük hatası."

"Değil miyim?" Kendime engel olamayarak ağzımdan kaçırdım. Bana olduğum şey için kızıyor, babasının tamamen kendi başına aldığı bir karardan benimkileri sorumlu tutuyor, beni sadece birkaç geceliğine istiyordu çünkü sonsuza kadar yetecek kadar iyi değildim.

Gözleri sertleşmiş halinden yavaşça değışti, kışın ilk günündeki taze kar gibi yumuşadı, bakışlarından tıpkı ateşten gelen sıcaklık gibi sıcaklık geliyordu. "Eğer öyleysen... sen hayatımın en iyi hatasısn."

"Hava gibi."

Botlarını çıkardım, sonra altından çekiştirerek belden aşağısını çıplak hale getirdim. "O zaman seni ısıtayım." Onu yatağın üzerine yatırdım ve örtüyü ikimizin üzerine çektim. Vücudum onunkini boğdu ve soğuğu anında kovdu. Küçük bedeni benimkinin altında katlanmıştı ve içine girmeden önce bizi birbirimize yaklaştırdım.

Çıkardığı inilti sessiz ve isteksizdi. Gözleri kapandı ve elleri hemen kıcıma gitti çünkü vücudumun üst kısmı hâlâ zırhla kaplıydı.

Sönmekte olan ateşin yanında ona sarıldım, kamp ikimiz dışında boştu çünkü Fang vahşi doğada avlanmak için izin almıştı. Sanki birileri bizi duyacakmış gibi sessiz kaldık, kilometrelerce uzakta sadece biz olmamıza rağmen.

Onun içine her girdiğimde... tarif edilemezdi. Dilimdeki kanı kadar bağımlılık yapıcı hale gelmişti, onunla birleşmekten duyduğum zevk, kalçalarının arasındaki erkeğin başkası değil de ben olduğumu bilmekten duyduğum sevinç. Elias bu gülün yerine seçtiği otun tadını çıkarabilirdi. Onun keskin dikenleriyle başa çıkabilir ve köklerini sulayabilirdim. Yapraklarının her gece açmasını ve çiçeklenmesini sağlayabilirdim.

Yavaş başladı, vücutlarımız birbirine sürtünürken dudaklarımız birbirine kilitlendi, ama hızla sert ve agresif bir hal aldı, vücutlarımız terledi ve soğuğa karşı dayanıklı hale geldi. Hareket ettikçe birbirimize tutunuyorduk, itişlerimiz hızlı ve hızlıydı, nefeslerimiz ateşin çıtırtısından daha yüksekti. Çaresizdik, sanki bundan önceki her gece bizi bir şekilde tatminsiz bırakmıştı.

Onu boşalttım ve performansından zevk aldım, inlemeleri egomu besledi ve bölgemi işaretlemek, daha önce orada bulunan tüm değersiz erkekleri silmek için amını doldurdum. Vücuduna bir tapınak gibi tapındım, güzelliği ve gücü önünde diz çöktüm, beni zayıf hissettiren tek kadına kendimi tamamen teslim ettim... ve bu zayıflığın tadını çıkardım.

Atlarımızın üzerinde yaklaştık, Dağ'a girerken Fang omuzlarımdan sarkıyordu. Vampirler beni kapının üstünden tanıdıklarında, kapılar yavaşça gıcırdayarak açıldı ve içeri girmemize izin verdi.

"Seni burada bekleyeyim mi?"

"Benimleyken hiçbir şeyden korkmana gerek yok, tatlım." Topuklarımı ata vurdum ve açık kapılardan geçerek onların bölgesine girdik. Buraya sayısız kez gelmişim ve bir dağın içinde olduğu için umursamadığım bir sertliğe sahipti. Açık gökyüzünü tercih ederdim - ağır bir bulut örtüsüyle kaplı olsalar bile.

Atlarımızdan ve Viper ile daha önce ziyaret ettiğimiz oturma odasına götürüldük. Dağ'da çok fazla zaman geçirmemiştik, bu yüzden misafirperverliklerine yabancıydım.

Larisa tüm bu süre boyunca gergindi. Hiçbir şey söylemedi ama her zamanki gibi soru sormak yerine sessiz kalması ve kendini taşıma şeklinden belliydi.

Kendime bir içki aldım ve boş bardağı ona uzattım. "Sen de ister misin?"

"Sen ne yiyorsan ben de ondan alacağım."

Ona duble viski yapmak yerine bir kadeh şarap doldurdum. Koltuğa oturdum. O kanepede tek başına oturuyordu, Fang kayarak yanına geldi, vücudu kanepenin arkasına ve kol dayama yerine geçti, daha iyi hissetmesi için onu tamamen çevreledi. Gülümsediğinde işe yaradığını anladım.

Bir an sonra Cobra içeri girdi, kral üniformasını giymişti ama zırhı ve silahları yoktu. Gözleri önce bana kaydı, her zamanki gibi kurnazca düşmanca baktı ve sonra Larisa'ya kaydı. Şimdi tamamen yeni bir görünüşü vardı ve ben bundan hoşlanmamıştım.

Bize hitap etmeden kendine bir duble viski hazırladı ve sonra koltuğa oturdu. Kolları üzerine yayılmıştı ve bacakları mümkün olduğunca fazla yer kaplayacak şekilde birbirinden ayrılmıştı. Dördümüz de birbirimize benziyorduk; siyah saçlı, siyah gözlü, uzun boylu ve zayıf yapıydık ama Kobra ve ben birbirimize en az benzeyenlerdik. "Seni bu kadar erken görmeyi beklemiyordum."

"Yapacak işlerimiz var." "Öyle mi?"

"İlk savunma hattı siz olsaydınız daha farklı hissederdiniz."

Bir içki aldı ve yanındaki masaya koydu. "Plan nedir?" "Babamla konuşacağız."

"Bunun için bana neden ihtiyacın var?" Ona sert bir bakış attım.

"Ah, doğru ya." Parmaklarını şıklattı. "Çünkü tek yaptığın onu ."

"Ve senin tek yaptığın beni kızdırmak."

Larisa'nın gözleri aramızda gidip geliyordu, muhtemelen birbirimizle konuşma şeklimize şaşırmıştı.

Kobra kadehini bana doğru kaldırmadan önce sırttı. "İyiymiş, kardeşim." Bakışlarını Larisa'ya yöneltmeden önce bir yudum aldı. "Ben ısırmam, tatlım."

Ona sert bir bakış attım.

"Tamam, yanlış söyledim," dedi gülerek. "*Sert* ısırırım. Ama seni ısırmayacağım."

Larisa, benimle yalnız kalmadığı sürece korkmuş görünmeyi reddederek onun bakışlarını tuttu. "Çoktan denedim ama kardeşim hayır dedi."

Hareketsizdi, nefes alış verişini düzenliydi. "Kardeşin sana bir iyilik yaptı, çünkü çok yaklaşıydın dişlerini keserdim."

Kobra arkasına yaslanırken yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Kahretsin, sanırım aşık oldum." "Kobra." Sadece adını söyledim ama bu kadarı yeterliydi.

"Sakin ol, kardeşim." Bir içki daha aldı. "Onun alındığını biliyorum." Ona tekrar baktı. "Ama bu değişirse... beni nerede bulacağını biliyorsun." Ona göz kırptı.

Belki de onu yanımda getirmek bir hataydı. "Odaklan, Cobra."

"Tamam, tamam." Bakışlarını bana sabitledi, sırtışı gitmişti. "Planın nedir?"

"Crescent Falls'a birlikte gidiyoruz. İkimizden de bir ses gelirse dinler."

"Onu Ethereal'in ortadan kaldırılması gereken bir tehdit olduğuna ikna etmenin o kadar da zor olacağını sanmıyorum. En başından beri onların ölmesini istiyor."

"Ondan başka bir şeye ihtiyacım var..."

Anladığı için yavaşça başını salladı. "İşte gerçek geliyor... parça parçaKıçını kurtardıktan sonra, beni istediğim tek şeyden mahrum etmekle kalmadın. -" Larisa'ya tekrar baktı ve bu beni çileden çıkardı "-ama şimdi beni kandırıyorsun."

"Ben seni kandırmadım-"

"Savunmanız nedir?"

Çenemi kapalı tuttum.

"Ne için riske girdiğimi bilmeden kendimi riske mı sanıyorsun?"

"Ben senin kardeşinim-"

"*Yani?*" diye tersledi. "Hâlâ onun iyi ve böyle kalmasını istiyorum. Söyle bana."

Başka bir yol göremediğim için gerçeği paylaştım. "İnsan nüfusunu bu hastalıktan kurtaracak bir tedavi buldum. Ama sorun şu ki... onu bulmak çok zor. Babam bir şeyler biliyor olabilir."

"Tedaviyi neden bu kadar önemsiyorsun ki?"

"Senin aksine, bütün bir köy bana ait değil-" "Çünkü sen bir korkaksın. İşte bu yüzden."

Gözlerim kısıldı. "Ve bu bir koz. Eğer insanlar için bir tedavi sağlarsam, Ethereal'e karşı bizimle birlikte savaşır." "

"O pisliklere tapıyorlar-"

"Onlara hastalıklarına neden olanın Ethereal olduğunu ve onu iyileştirdiğimi söylediğimde değil."

Kobra bir yudum almadan önce bardağını döndürdü. "Sanırım bu iyi bir fikir."

"Ama başarılı olmak için babamın işbirliğine ihtiyacım var."

"Bu zor bir iş." Sandalyede daha da kamburlaştı, bir bileği diğer dizinin üzerinde duruyordu ve elinde kadehi vardı. "Onun gazabını kıskırtmak mı istiyorum... yoksa favori olarak kalmak mı?"

"Aurelias favori." "Ama bir sonraki benim."

"Bana yardım edeceğini biliyorsun, o yüzden saçmalamayı bırak."

Kendini beğenmiş bir sırıtış attı. "Beni çok iyi tanıyorsun kardeşim. Peki, Crescent Falls'a bir yolculuk yapalım ve yaşlı adamımızı ziyaret edelim." Larisa'ya baktı. "Onu da getirecek misin?"

"Onu kesinlikle burada bırakmayacağım." "Aurelias onun kokusunu bir mil öteden alır."

"Aurelias'ın önce beni gerekecek ve bunun olmayacağını o da biliyor."

OceanofPDF.com

KINGSNAKE

Yatak odasına girdiğimde çantalarımız çoktan oradaydı. Taş ocaktaki ateş, bir yığın kütüğü yakarken parlaktı. Masanın üzerine gümüş kubbelerle örtülmüş bir yemek tepsisi konmuştu. Bu benimkinden çok Larisa'nın yararınaydı ama yine de büyük bir misafirperverlik göstergesiydi.

Odanın penceresi olmadığından ve duvarlar kelimenin tam anlamıyla taştan yapıldığından alıştığım kadar rahat değildi. Yerdeki pelüş halılar, duvarlardaki sanat eserleri ve büyük mobilyalar yardımcı oldu.

Larisa, kıvrak vücudundaki fazla ağırlığı için sabırsızlanıyormuş gibi hemen zırhını çıkardı. Parçaları koltuklardan birinin üzerine yığı ve kıyafetlerinin geri kalanını çıkardı.

Banyo yapmak için yanıp tutuştuğunu biliyordum ama isterse onu şimdi de götürebilirdim.

Bu düşünceleri hissetmiş olmalı, çünkü gözleri aniden benimkilerle birleşti. "İki gündür duş almadım. Berbat görünüyorum."

Duygularım bana ait değildi. Bir zamanlar sahip olduğum mahremiyeti özlüyordum, ama aynı zamanda nasıl hissettiğimi ve ne zaman hissettiğimi tam olarak de güzeldi. Kendisinin çirkin olduğunu düşündüğü zamanlarda bile benim onun güzel olduğunu düşündüğümü biliyordu. "Bana hiç de korkunç görünmüyorsun."

Göz temasını kesti ve çırılçıplak banyoya girdi, o diri poposu bir yaz şeftalisinden daha sıkıydı. Su akıyordu ve suyun sesine bakarak küveti doldurduğunu anladım.

Zırhımı ve kıyafetlerimi de çıkardım ve duşa girdim, onu büyük boy küvette uzanmış, yüzeyde yüzen ve çıplak tenini gizleyen baloncuklar gördüm. Başını katlanmış bir havluya dayamıştı ve gözleri çoktan kapanmıştı.

Kendimi küvete davet ettim, diğer uçta ona katıldım, ılık su tenimi haşlıyordu.

Gözlerini açtığı anda beni karşısında, küvetin arkasına yaslanmış, köpükler göğsümün hemen altında dururken gördü. Saçları ıslak ve geriye doğru kaygandı ve cildinde sıcaklıktan dolayı güzel bir kızarıklık vardı. Şimdi sıcaklığın altında olduğu için daha rahatlamıştı.

Sohbet etmedim, çünkü sadece ona bakmak bile yeterince eğleneliydi.

Sonunda gözlerini kaçırana kadar gözleri uzun süre benimkilerde kaldı. Tamamen suyun altına kaydı ve saniyeler boyunca orada kalarak sıcaklığın yanaklarının derisini kızartmasına izin verdi. Bir an sonra geri geldi, yüzünden su damlıyordu, gözleri parlıyordu. Avuç içleri yüzündeki fazla suyu sildi. "Kardeşin ilginç bir karakter."

"Biliyorum."

"Benim kardeşim yok, o yüzden bu tür ilişkileri hiç anlamadım."

"Ne tür?"

"Birbirinize sürekli zorluk çıkardığınız, ancak ikinci sorun çıktığında savunmanızda ilk ortaya çıkan onlar oluyor."

Tarif etmesi zordu ama kardeşi olan herkes bunu çok iyi anladı. "Birbirimizden her zaman hoşlanmayız ama birbirimizi her zaman severiz. Bunu anlatmanın en iyi yolu bu."

Başını hafifçe salladı. "Peki ya sen ve Viper?"

"Her zaman anlaşamıyoruz ama diğer kardeşlerimizden daha iyi anlaşıyoruz. Aramızda karşılıklı saygı da var. Politikalarımız diğerlerinden farklı, bu yüzden ikiye karşı iki durumundayız."

"Cobra ve Aurelias insanların onlara hizmet etmek için orada olduğunu düşünüyor." "Esasen."

Yüzeydeki baloncuklarla oynamaya başladı, onları kar yığınları gibi açık avuçlarının içine aldı. Onları sudan kaldırdı ve üfledi, suyu aşır yüzüne ulaşmalarını sağlamaya çalıştı ama başaramadı. "Crescent Falls nasıl bir yer?"

"Tıpkı Grayson gibi kıyıya yakın, bu yüzden bulutlarla örtülü. Ama saray daha yüksekte olduğu için yılın büyük bir bölümünde karla kaplı oluyor. İnsanlar aşağıda, farkında olmadan sürekli boyun eğerek hayatlarını sürdürüyorlar."

"Bunu nasıl fark etmezler?"

"Kökenlerin vampir olduğunu anlamıyorlar. Onların sadece yönetici sınıf olduğunu düşünüyorlar."

"Nasıl bilmezler?"

"Köylüler kraliyet ailesiyle ne sıklıkla etkileşime giriyor? Çoğu insan neye benzediklerini bile bilmiyor. Bilseler bile, dişlerini göstermedikleri sürece bunu bilmenin gerçek bir yolu yok."

"O zaman nasıl besleniyorlar?"

"Bir kura sistemi. Bir aile diğer krallığa taşınmak üzere seçildiklerini, orada kendilerine bir toprak miras kalacağını ve daha sıcak bir iklimde yaşayacaklarını düşünüyor. Ama gerçekte, çok zayıflayıp yok olana kadar besleniyorlar."

Şimdi teni kar gibi solgun görünüyordu.

"Kobra'nın halkı tutsak olduklarının tamamen farkında. Bazıları kaçmaya çalışıyor ama asla başaramıyorlar ve sonuçları korkunç oluyor. Bu onları bazı açılardan gönüllü tutsaklar haline getiriyor. Ama bu insanlar mutlu bir cehalet içinde hayatlarının tadını çıkarıyorlar."

"İkisi de barbarca."

"Umarım bu beni daha çok takdir etmeni sağlar."

"Bir tür olarak vampirlere duyduğum nefreti pekiştiriyor."

Sesindeki zehir karşısında irkilmedim. "İnsanlar da hayvanlara aynı şeyi yapıyor. Bunun ne farkı var?"

"Bu farklı."

"Nasıl? Ahırlarındaki domuzların ağılın evleri değil, kahvaltıda domuz pastırması olmadan önceki bekleme alanı olduğunu anladıklarını mı sanıyorsunuz? Tarlalarda dolaşan ineklerin bunu anladığını mı sanıyorsunuz? Hiç farklı değil. Onlar sizden daha az zeki ve siz de bundan faydalanıyorsunuz. Siz erdemliymişsiniz de biz kötüyüz gibi davranmayın."

"Bu farklı çünkü siz de bir zamanlar insandınız ve bu nedenle yamyamsınız. İneklerin inekleri köleleştirdiğini düşünün. Bu hikayeyi tamamen değiştirdi."

"Bir zamanlar insandık, ama şimdi tamamen başka bir şeyiz, yani bu yamyamlık değil. Biz üstün bir ırkız, tıpkı insanların et için yetiştirdiğiniz inek ve tavuklardan üstün olduğu gibi."

Gözleri vahşiliğini gösteriyordu.

"Tartışmak istemiyorum. Sadece kendini gözden geçirmeni istiyorum."

"Kendi üzerine düşünmesi gereken ben miyim?" diye sordu soğuk bir şekilde. "Senin aksine, ben sözümü tutarım."

Bir cevabım vardı ama bu tartışmanın daha da alevlenmemesi için bunu kendime saklamaya karar verdim. Yanağımı kapalı parmak eklemlerime dayadım ve ona baktım, dinginliğimi emmesine izin verdim, tam önümde çıplak, ıslak ve güzelken üzülmeye imkansız olduğunu anlamasını sağladım.

Gözlerindeki ateş soğumaya başladı ve baloncuklarla oynamaya geri döndü.

Birbirimize çok iyi uyuyoruz ama daha farklı olamazdık.

"Ellasara'ya ne olduğunu bana anlatacak mısın?"

Onun adını duyduğum anda hissettiğim huzur yerini teselli edilemez bir öfkeye bıraktı. O kadın aklımdan hiç çıkmıyordu, bu yüzden onun adını her duyduğumda huzurum kaçıyordu.

"Sana Elias'tan bahsetmiştim..."

Bu isim huzurumu daha da bozdu. Kafasını bir taş bloğa çarpıp kafatasını parçalamak isterdim. O bir taca layık değildi. Bir kenara atacak kadar aptal olduğu bu kadına layık değildi. Nedense ondan Ellasara'dan daha çok nefret ediyordum. "Cevabın benimkine bağlı değildi."

"Biliyorum, ama-"

"Onun hakkında gerçekten konuşmak istemiyorum." Nefret ettiğim şey özellikle o değildi. Bana yaptıklarıydı. Beni küçük düşürmesi, aptal yerine koymasıydı. Babam ondan bahsetmek zorundaydı çünkü sırf beni incitmek için her fırsatta ondan bahsederdi.

Larissa bana baskı yapmadı.

"zr dilerim." Gözlerimi onunkilerden uzak tuttum, keşke Ellasara'dan hiç bahsedilmeseydi, küvette sadece Larisa ve ben olsaydık, başka kimse olmasaydı. Ellasara benim için yeterince anı mahvetmişti. Bunu da mahvetmesini istemiyordum.

"Hayır, zr dilerim."

Gözlerim yine onunkileri buldu.

"Seni incittiği için zgnm." Samimi empati gözlerinde kor gibi parlıyordu. Kendisi de aptal yerine konmuştu, bu yüzden aynı yarayı aynı yerde, tam kalbinin üzerinde taşıyordu. "Eminim pişman olmuştur."

"O değil." ok uzun bir satranç oyununda sadece bir piyondum.

Larisa onun ucundan benimkine doğru ilerledi, sırtı göğsüme, kalçaları kalçalarımın arasına gelecek şekilde bana sokulana kadar vücudumda srnd. Kolumu tuttu ve sıcak bir battaniye gibi göğsünün üzerinde çaprazladı. "O zaman bir gün olacak."

"Dün gece siz muhabbet kuşlarını duydum." Kobra altın ve siyah zırhını giymişti, omuzları geniş ve dolguluydu, kolları çıkıntılı vambraklarla kaplıydı. Altın parlaklığında siyah bir pelerin giymişti.

"Mahremiyetime saygı gösterdiğiniz için teşekkürler." "Bu bir dağ, yankılanıyor."

Sonra Larisa ortaya çıktı, Fang de onunla birlikte.

Umarım kardeşimin ne dediğini duymamıştır.

"O zaman sanırım kimseyle birlikte değildiniz," dedi Larisa. "Çünkü biz hiçbir şey duymadık."

Vambraklarını düzeltirken dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtış belirdi. "Oh, öyleydin."

"O zaman sanırım onu sen boşaltmadın."

Ateş gibi.

Kardeşıme bakarken sııttım.

Kobra bu hareket karşısında yerine hoşuna gitmiş gibi sııttı. "Beni test etmek ister misin, tatlım?"

"Kobra." Ona ters ters baktım. "O benim kadınıam. Kendi kadınıanı bul." Larisa hemen bana baktı, ifadesi anlaşılmazdı.

Kobra, tıpkı vahşi bir yılan gibi kılıfına sokulamazdı. "Annem her zaman paylaşmamızı isterdi, değil mi?"

Onu tamamen görmezden geldim. "Hadi ."

Yaklaştı, sözcükler kalsın diye sesini alçalttı. "Kadınıının benimle flört etmesi benim suçum değil."

"Sana bildiriyor. Arada fark var."

"Omurgalı bir kadın her zaman benim zayıflığım olmuştur." Yürümeden önce hafifçe sııttı. "Seni uyarmıştım."

Kobra'nın bildiği yoldan ilerleyerek doğuya doğru yolculuğumuza devam ettik. Çimen ve yabani otlardan oluşan tepeler vardı ama yeşillik yerini kayalara ve kayalara bıraktı ve yerde kar parçaları görünmeye başladıkça sıcaklık düştü.

Larisa'yı kontrol ettim, nefesinin buhar olarak kaçtığını, küçük titremelerin kollarını salladığını gördüm.

"Geçen hafta bir kar fırtınası oldu," dedi Cobra yanımdan. "Buradan sonrası daha da kötüleşiyor."

"O zaman gece için durmalıyız."

Kobra Larisa'ya baktı, sanki onun yetişemeyeceğini biliyormuş gibi. "Onu getirmek bir hata. Bunun için çok zayıf."

"O zayıf değil," dedim. "Sadece bizim gibi soğukkanlı değil."

"Donarak ölebilenler bizleriz ve biz iyiyiz."

"Kapa çeneni, Kobra." Attan indim ve onu soğuk gökyüzünden korunmak için bir ağacın altına çektim.

Larisa da aynı şeyi yaptı ve hemen kırlara dağılmış kuru dalları ve kütükleri toplayarak bir kamp ateşi yakmaya çalıştı. Her şeyi bir yığın haline getirdikten sonra ateşi yakmak için bir kibrit çaktı.

Arkasından yaklaşıp pelerinimi gevşettikten sonra etrafına sardım ve sıcaklığın vücudunda hapsolmasını sağlamak için önden düğümledim.

Bana bakarken eli ön tarafa uzandı.

Çarşafı çıkarıp gece için hazırlanmak üzere yürüdüm. Kobra

eşyalarını yerleştirdi. "Kingsnake... bir ." "Bu gece hayatta kalması

benim için en iyisi."

"Sen nasıl , kardeşim."

Yatakları serdik ve kamp alanını hazırladık. Larisa ateşin başında durdu ve soğuk havada ısınmak için elinden geleni yaptı.

Kobra oturdu. "Ella'ya karşı bu kadar centilmen olduğunu hatırlamıyorum."
_"

"Yapma."

Kardeşim bana baktı, yüzünde belli belirsiz bir
gülümseme vardı. "Onu asla Larisa ile kıyaslama."

Şimdi gülümsemesi daha da arttı. "Onun zevki yüzünden sahiplenici olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi bundan çok daha fazlası olduğunu anlıyorum."

Sessizliğimi korudum.

"Bu her şeyi karmaşık hale getiriyor, değil mi?"

"Sana daha kaç kez kapatmanı söylemem gerekecek?" "Ölümsüz olduğumuzu düşünürsek... çok, çok daha fazla."

Tekrar ateşe baktım.

Fang ısınmak için vücudunu Larisa'nın etrafına sarmıştı. Larisa pelerini çözdü, onu içeri davet etti ve sonra düğümü tekrar bağladı.

"Senin yılanını seviyor," dedi Cobra. "de." Kaşlarını salladı.

Ayağa kalkıp kamp alanında ona katılırken onu sert bir şekilde ittim.

Kobra geride kaldı, çantasını açtı ve içki matarasını çıkardı. "Pelerin için teşekkürler," dedi. "Üşümüyor musun?"

"Ben iyiyim."

"Daha önce hiç bu kadar

üşümemiştim." "Yarın daha fazla

kar göreceğiz." "Harika..."

"Öğleden sonra orada oluruz. O zaman güzel ve sıcak olacaksın."

"Önce bazı Orijinallerle tanışmalıyım..." Pelerini Fang ve onun etrafında sıkılaştırdı. "Sen ve Kobra arasındaki aile dramını izledikten sonra, bu aile buluşmasının ne kadar dramatik olacağını tahmin edebiliyorum."

Gözlerimi ateşten ayırmadım.

"Babanın bize yardım edeceğini mi düşünüyorsun?"

"Eğer teklif cazipse. Ve insanların bizimle savaşıması cazipse." "Bunun ne kadar olası olduğundan emin değilim."

"Şimdilik bunu ona söyleyelim ve sonra hallederiz."

Gözlerini ateşe dikti. "Bunu yaptığınız için teşekkür ederim."

"İkimiz de bana büyük bir teşvik verdiğini biliyoruz." Onu biraz daha tutmalıyım, Ethereal yenilene kadar tutmalıyım. Bu aylar ya da yıllar sürebilir. Ve ben doymuş ve güçlü olmalıyım.

"Ateşin yanında uyuyabilir miyiz? Çok üşüyorum."

Yatak örtüsünü Cobra'nın yanında durduğu yerden aldım ve ateşin yanına sürükledim. Zırhlarımız hâlâ üzerimizdeyken birlikte yatağın içine sıkıştık ve rahatladık. Sonra Fang içeri kayd, ayaklarımızın olduğu yerde yatağın altına geçti ve vücudunu bacaklarımızın üzerine koydu.

"Fang, sana yer yok," dedim bacaklarımı düzelterek.

"O iyi." Yanımda bana sarılırken gözleri çoktan kapanmıştı. "Onu rahat bırak."

Larisa'nın atını benimkine bağladım, böylece o da benimle birlikte binebilecekti; karda ilerlerken onu sıcak tutabilmek için öne oturttum. Fang eyerin yan tarafındaki bir keseye sıkışmıştı, bu kadar düşük sıcaklıklara dayanamazdı.

Sonunda bölgenin girişine vardık, okçular bizi uzaktan tanıdıklarında yaylarını bıraktılar. Kapılar açıldı ve

bize geçiş izni verdi ve Kral Serpentine'in oğulları olarak kraliyet ailesi muamelesi gördük.

Larisa hariç. Her vampir baktı.

Üçümüz saraya yaklaşırken taş sokaklarda yürüdük, Fang ısınmak için hâlâ omuzlarıma sarılıydı ve ilk kuleye girdiğimizde Aurelias'tan başka en güvendiği hizmetkârı olan sağ kolu Imperius tarafından karşılandık.

Elleri arkasında ve gözleri sadece Larisa'ya sabitlenmiş bir şekilde Kobra ve bana hitap etti. "Ziyaretiniz önceden haber verilmemişti. Neden Crescent Falls'a geldiniz?"

"Babamızla konuşmak için, ki bunu yapmak için davete ihtiyacımız yok," diye tersledi Cobra. "Ona Grayson'ın Ethereal tarafından saldırıya uğramasının ardından konuşacak çok şeyimiz olduğunu söyleyin."

Imperius sonunda doğrudan bize baktı. "Bu saldırı ne zaman başladı?"

"Dört hafta önce," dedim. "Kral Kobra yardımımıza geldiği için hayatta kaldık. Bu konuda ne yapacağımızı konuşmalıyız. Tüm bu hikâyeyi Kral Serpentine'e ikinci kez anlatmak yerine, onu toplantımıza hazırlayın."

Imperius merdivenlerden çıkıp gözden kaybolmadan önce bana soğuk bir bakış attı.

Larisa bana baktı. "İkiniz de ona karşı çok kabasınız."

"Çünkü güç sarhoşluğu içinde," dedi Cobra. "Sanki daha küçük bir adamın iznine ihtiyacımız varmış gibi..."

Ben de bundan hoşlanmadım. Aurelias'ın babamla konuşmak istediğinde hiçbir engeli yoktu, ama bizim için her zaman izin gerekiyordu, her zaman engelleri aşmak zorundaydık. Hiçbir evlat kendi kanından ve canından olanlarla arasında böyle engeller olmamalı.

Imperius bir an sonra geri döndü. "Beni takip edin." Arkasını döndü ve merdivenlerden yukarı çıktı.

"Biz yolu biliyoruz, göt herif," dedi Kobra. Sadece biz olduğumuzda birbirimizle alay ederdik, ama ortak bir düşmanımız olduğu anda bu acımasızlığı başkalarına yöneltirdik.

Onu birkaç koridor boyunca takip ettik, duvarlar yansıtıcı ama sertti, sanki mavinin tonlarıyla gömülü camdan yapılmışlardı, ama bir kılıç ya da baltayla vursanız bile parçalanmazdı.

Devasa bir taht odasına girdik, tavan onlarca metre havadaydı, duvarlardaki alışılmadık unsur az miktarda ışığın içeri girmesine izin veriyordu. Odadaki gölgeler, sütunlara ve duvarlara monte edilmiş meşaleler tarafından yok edilmişti.

Bir sonraki merdiven setinden odanın en altına doğru yürüdük, bir sonraki yükselişin tepesindeki taht. Herhangi bir adam için çok büyüktü ve onu görkemli göstermek yerine sadece küçük görünüyordu. Simsiyah giyinmiş, elleri kolçakların kenarını kavramış, gözlerini dikkatle ama aynı zamanda kayıtsızlıkla dikmişti. Tüm oğulları gibi siyah saçları, çikolata gibi gözleri, kar gibi solgun bir teni vardı.

Aurelias tahtın yanında duruyordu, uzun boylu ve gururluydu, kollarını arkasına bağlamıştı, kumaşına yılanlar dikilmiş koyu renk bir elbise giymişti. Kılıcı belinde asılıydı ve bize de aynı kayıtsızlıkla bakıyordu.

Orijinal'in görünüş olarak belirgin bir farkı yoktu. Yan yana durduğumuzda, bizi birbirimizden ayıran hiçbir benzersiz özellik yoktu. Ancak bir Orijinali enerjisinden, sürekli üstünlük duygusundan tanıyabilirdiniz. Eğer sizden daha iyi olduklarını düşünüyorlarsa, o zaman kesinlikle bir Orijinaldiler.

Etkileşimimiz kucaklaşma ve el sıkışma ile değil, bolca bakışmayla başladı.

Babamın gözleri Larisa'ya kaydı ve orada kaldı.

Aurelias da aynısını yaptı, sanki ikisi de bir insanın kokusunu tanıyabilirmiş gibi. Sessizlik devam etti.

Larisa kendini tuttu ve iki adamın bakışlarını da gözünü kırpmadan karşıladı.

Babam sonunda bir kez daha bize baktı, başı hafifçe eğikti, gözleri affetmiyordu. "Bana Ethereal'den bahset."

"Burada konuşmak zorunda mıyız?" Ben sordum. "Karda uzun bir yol kat ettik ve biraz misafirperverlikten memnun oluruz, mesela sert bir içki." Babam kendi güç yolculuğundaydı, bize sadece bizim babamız olmadığını, tüm vampirlerin babası, hepimizin kralı olduğunu hatırlatma ihtiyacı duyuyordu.

Aurelias dönüp babasına baktı.

Babamın bunu umursamadığını sadece kara gözlerindeki ince değişimden anlayabiliyordum ama beni diğerlerinin önünde azarlamadı. Kolçakları itti ve tam boyuna yükseldi, pelerini arkasındaydı, omuzları gururlu ve vücudu güçlüydü. Yaşı olduğu yerde dondurulmuştu ve sonsuza dek ellili yaşlarında, sağlıklı ve güçlü bir adam olarak korunacaktı. Aurelias'la birlikte döndü ve taht odasından ayrıldılar.

Kobra bana döndü. "Onun iyi tarafına geçmenin

yolu..." "Köylüler gibi karşılanmaktan

hoşlanmıyorum."

Onları takip ettik ve Larisa bir fare kadar sessizdi, sanki arka plana karışmak ve fark edilmemek istiyordu.

Bir çalışma odasına girdik, büyük bir şömine sanki biz geldiğimizde babam buradaymış gibi yanıyordu. Yerleri halılarla kaplıydı, bu yüzden rahattı ve kanepeler, hiçbir konunun oturmamasına rağmen yumuşak kumaştan yapılmıştı.

Kanepelere oturduk. Imperius kapının yanındaki odanın köşesine yerleşti. Hizmetçilerden biri içeri girdi ve hepimize içki servisi yaptı. Kobra ve ben sert bir şeyler tercih ettik ama Larisa bir kadeh kırmızı şarap seçti.

Babam oturma düzeninin başındaki koltukta oturuyordu, Aurelias kanepenin kenarına oturmuş, bileğini karşı dizine dayamıştı. Gözleri tekrar Larisa'ya kaydı, ne yapacağını bilemiyormuş gibi onu inceliyordu.

Babam bana baktı. "Şimdi konuşabilir miyiz? Yoksa önce köpük banyosu mu yapmak istersiniz?"

Aurelias'ın yüzünde bir alay ifadesi belirdi.

"Bir oğul babasından sıcaklık talep etmek zorunda kalmamalı." Şimdi istediğim şeye sahip olan adamla kafa kafaya vermenin zamanı değildi ama soğukluğunu da takdir etmiyordum. Annem bilseydi, onu kanayana kadar tokatlardı.

Gözleri gözlerimin içine gömüldü, derimin altına girdi. "Ve bir baba böyle nankör bir evladı ağırlamak zorunda kalmamalı."

Gözlerimi diktim.

O da ona baktı.

Aurelias alay etmeye devam etti.

Kobra durumu yatıştırmaya çalıştı. "Ethereal, goblinleri ve orkları ele geçirerek Grayson'a karşı bir saldırı düzenledi. Onların Grayson'ın tebaası olması gerekiyordu ama o pislikler kulaklarına bir şeyler fısıldadı..."

Babam bakışlarını Kobra'ya çevirdi. "Ethereal ete kemiğe bürünerek saldırmadı."

"Hemen değil," dedim. "Planları sayımız azaldığında ve kalan savaşçılarımız zayıfladığında bizi fethetmekti. Ama Kobra yardımımıza geldi ve savaşın gidişatını değiştirdi. Biz galip geldik ve Ethereal geri çekilmek zorunda kaldı."

Babam yine bana baktı ve sessizce bilgiyi analiz etti.

Devam ettim. "Ethereal ile konuştuğumda, en kötüsünün henüz gelmediği konusunda beni uyardılar-"

"Ellasara'yı kastediyorsun."

Hakaret, az önce boğazımdan aşağı dökülen içkiden çok daha sıcak bir şekilde yaktı.

"Ellasara ile konuştuğunuzda, sizi en kötüsünün henüz gelmediği konusunda uyarmıştı."

Larisa bakmadım ama yaşadığı şoku hayal ettim.

Hiçbir tepki vermedim, babamı tatmin etmeyi reddettim. "Evet. İnsanları etkileyen hastalıktan onlar sorumlu ve bu vebaya karşı bağıışıklığı olan tek kişi de bizim elimizde."

Babam tekrar Larisa'ya baktı.

"Ethereal onu istedi ve ben reddettim."

Aurelias, "Çünkü o insanlar için bir kurtarıcı olabilir," dedi. "Onu avlamaktan asla vazgeçmeyecekler."

"Eğer buraya bizden bu insanı korumamızı istemeye geldiyseniz, vaktinizi boşa harcamışsınız demektir," dedi Peder. "Biz insanları korumayız. Onlardan besleniriz."

"Hayır, bundan çok daha iyi bir planım var," dedim.

"Öyleyse ne oldu?" Aurelias sabırsızlığı açıkça belli olan bir sesle sordu.

"Hastalık için bir tedavi bulacağız. İnsanlara hediye ederiz. Karşılığında da bizimle birlikte Ethereal'le savaşırız."

Babam hareketsiz kaldı.

Aurelias kapalı parmaklarını çenesinin altına yerleştirdi, meraklanmıştı.

"Ethereal zamanı geldiğinde onları savaşa çağırarak. Onlara güveniyorlar. Ama onların müttefiklerini kendimiz için çalarsak hiç şansları kalmaz. Hızlı bir yenilgi olacak. O zaman gerçek ölümsüzler biz oluruz."

Babamın dikkati bana kilitlenmişti ve ifadesindeki sertliğe rağmen bu teklif ilgisini çekmişti. Nihai güç onun her şeyden çok istediği şeydi. Tüm canlıların tam hakimiyeti. Ve Ethereal'in olduğu gibi saygı görmek.

"Ama önce bir tedaviye ihtiyacımız var ve bu konuda sizin yardımınıza ihtiyacımız var." Babama döndüm.

"Buna nasıl mecbur kalacağımı bilmiyorum."

"Bunu başarmak için tam olarak neye ihtiyacımız olduğunu biliyorum: Altın Yılan zehri. Ama hepsinin kökü kazındı... Tabii daha fazlasını nerede bulabileceğimi bilmiyorsan." Bakışlarım onun yüzüne kilitlendi, kendi uzun ömürlülüğümüzü güvence altına almak için ihtiyacımız olan cevabı umuyordum.

tepki vermedi. Bunun iyiye mi kötüye mi işaret olduğundan emin değildi.
"İnsanı odadan çıkarın."

"Ben nereye gidersem o da oraya gider," dedim hemen. "Gözlerimi ondan bir saniye bile ayırmayacağım."

"O bu konuşma için çok aşağılık." Tıpkı diğer herkese yaptığı gibi onu da yüzüne karşı aşağıladı.

"Krallıklar nezdindeki tek kozunuz benim," dedi Larisa. "Yani ben aşağılık olmaktan başka bir şey değilim."

Oda sessizliğe gömüldü.

Aurelias, içinde tutamadığı bir şaşkınlıkla ona baktı.

Larisa'nın babamdan yayılan öfkeyi hissedebildiğini hayal ettim, ama yine de devam etti.

"Ben sadece bu konuşmanın bir parçası değilim," dedi. "Ben bu konuşmanın ta *kendisiyim*." Sırıtmak istedim ama bu ölümcül bir hata olurdu.

"Birlikte çalışırsak çok şey başarabiliriz" dedi. "Ama birlikte çalışmalıyız. Eğer Altın Yılanları nerede bulabileceğimizi biliyorsanız, bu bilgiyi bizimle paylaşmanız sizin yararınıza olacaktır."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Bakışları kızın yüzüne kilitlenmişti, muhtemelen kendisinden bu kadar aşağıda olan birinin onunla bu şekilde konuşacak cesarete sahip olmasına öfkelenmişti. "Hâlâ nefes alıyor olmanın tek sebebi işe yarıyor olman. Ama artık işe yaramadığın zaman, o güzel kafan da diğerleriyle birlikte duvara asılacak."

"Pardon?" diye tersledi.

Bassstard.

"Baba." Bağırmadım ama bağırmağ üzereydim. "Benim avım olarak, o dokunulmazdır. Ona yapacağın her tehdit bana yapılmış sayılır."

Şimdi bana baktı ve açıkça benden eskisinden daha çok nefret ediyordu. "Eğer onun hayatta kalmasını istiyorsan, çenesini kapatsan iyi edersin."

"Çeneni kapatmama ne dersin-" "*Larisa.*"

Kolunu tuttum ve sıktım. ***Dokun ona.***

Bakalım ne olacak.

"İşimize geri dönelim." Sessiz kalacağını anladığımda kolundaki tutuşumu gevşettim. "Altın Yılanların yaşamaya devam ettiği bir yer biliyor musun?"

Kara gözleri öfkeyle bana bakıyordu. "Altın Yılanlar Kökenler içindir. Neden bu hastalığın çözümünün onlar olduğuna ikna oldun?"

"Çünkü Larisa çocukken bir Altın Yılan tarafından ısırıldı," dedim. "Bu yüzden bağışıklığı var."

"Zehri insanlara dağıtırsak, hepsi birer Köken olabilir," dedi. "Bunu düşündün mü?"

"Ne olduğunu bilmelerine gerek yok. Zehir olduğunu bilmelerine bile gerek yok. Bu bilgi olmadan, ölümsüzlüğe giden yolu yarılادıklarını asla bilemeyecekler."

Gözlerini dikti.

"Bu bizim tek seçeneğimiz," dedim. "Eğer Ethereal'i kendi başımıza , bunu çoktan yapmış olurduk."

"Sana Altın Yılanların kökünü uzun zaman önce kazıdığımızı

söylemiştim," dedi. "Ama hayatta kaldılar - çünkü Larisa'yı ısırıldılar."

"Belki birkaçı hayatta kalmıştır. Belki de ürediler. Ama hala o kadar azlar ki bunu başaramazsınız."

Duymak istemediğim bir haberdi. "Anlıyorum."

"Tek seçeneğiniz bu kıyılardan ayrılıp doğuya gitmek."

Gözlerim onun yüzünde kısıldı. "Doğu mu?"

"Dişler'i ziyaret etmek için. Eğer Altın onların topraklarında yaşıyorsa, bunu bileceklerdir."

Beklediğim cevap bu değildi. Onlara gitmek çok uzun bir yolculuktu ve krallığımı birkaç günlüğüne değil, birkaç haftalığına terk etmemi gerektirecekti. Bunun bir baş belası olacağını biliyordum ama bu kadar büyük bir baş belası olacağını fark etmemiştim. "Ne yolculuk ama."

"Değerli hiçbir şey kolay değildir," dedi babam.

"Hepsini öldürmeseydin kolay olurdu." *Yılan*

katili.

Gözleri her zamanki gibi sertti. "Bir şey ne kadar nadirse, o kadar değerli olur." Aurelias'a döndü. "Kardeşin bu çabada sana katılacak. Daha önce de onlarla anlaşmıştı."

Yıllar geçtikçe uzaklaştığım kardeşime baktım. O da bana baktı, sanki bu yolculuktan aynı tutkuyla korkuyormuş gibiydi.

Benim Baba döndü için Ben. "Savaş o Yakın.
Yapacaksın ihtiyaç için hemen yola çıkın."

"O zaman Grayson'da daha fazla korumaya ihtiyacım olacak," dedim.
"Orijinaller ve Kobraların ikisi de orada konuşlanmış durumda."

Aurelias, "Dişler'i de bizim için savaşmaya ikna edebiliriz," dedi.

"Onların da kendi sorunları var," dedi babam. "Kral Rolfe ve kraliçesi Nekroz'u yok ettiğine göre, Dişler yok olmanın eşiğinde. Kral Rolfe'un kin dolu bakışlarını onlara çevirmesi an meselesi."

Farklı bir dünyanın kültürü ve politikası ilgimi çekmiyordu. "Hazırlıklarımı yaptıktan sonra yola çıkacağız. Viper benim yerime Grayson Kralı olacak."

"Senin yerine Grayson Kralı olacağım," dedi Cobra. "Engerek bir generaldir, kral değil."

"Ama o halkımızı sizden daha iyi tanıyor-" "Eğer bu savaştan sağ çıkacaksak, hepimiz tek bir halkız."

OceanofPDF.com

LARISA

Bir önceki oda kadar soğuk bir yatak odası olan Cam Saray'da konaklamamız sağlandı. Buradaki enerji Kobra'nın krallığından farklıydı. Dışarıdaki karla yarışan bir soğuğa sahipti. Aurelias da en az babası kadar uğursuzdu. İkisi karakter olarak kolayca kardeş sanılabilirdi.

Kingsnake'in odaya girdiğinde yaptığı ilk şey ateş yakmak oldu. Kütükleri üst üste yığdı, ateşi yaktı ve ocağın tepesine ulaşana kadar alevleri körükledi. Fang hemen ateşin önündeki halının üzerinde bir top gibi kıvrılıp sıcaklığı içine çekti. Sarı gözleri kapandı ve hemen uykuya dalmış gibi göründü.

Kingsnake soyundu, zırhını çıkardı ve her şeyi dolaba bıraktı.

Vardığımızda yapmak istediğim ilk şey sıcak bir banyo yapmaktı. Yüzüme saatlerce kar yağdıktan sonra, ısı uzuvlarıma geri dönene kadar erimek istemiştim. Ama babasıyla yaptığım o konuşma beni kaynatmıştı. "Baban tam bir pislik."

Dolaptan çıktı, gömleği ve pantolonu yoktu, üzerinde sadece boxer vardı ve savaştan yara almış sert bir vücudu vardı. Durdu ve bana baktı, gözlerinde yorgunluk vardı, sanki bu konuşmayı yapacak enerjisi yokmuş gibiydi. "Sana söylemiştim."

"Ne tür bir baba oğullarıyla bu şekilde konuşur?"

"Baba olmadan önce kral olan türden."

"Eğer benimle bu şekilde konuşabileceğini düşünüyorsa-"

"Babam seninle bu şekilde konuştuğu için üzgünüm ve kendini korumana sevinmekle birlikte, o uğraşılacak bir adam değil. En iyisi sessiz kalmak ve onun dikkatini çekmemek. Onunla bir daha konuşmak zorunda kalmamalısın ama konuşacak olursan da mümkün olduğunca az şey söyle."

"Bana ne yapacağımı söylüyormuşsun gibi geliyor."

"Sana tavsiye veriyorum. Parçalanmış ilişkimize rağmen, babamın benim çizdiğim çizgileri aşacağına inanmıyorum. Ama ve egoisttir, bu yüzden kızgın olduğunda yapabileceğim çok şey var. Onu kızdırmayın."

"Belki dördünüz de onun etrafında dolanmayı bırakırsanız, bu kadar egoist olmaz."

"Ne derler bilirsin, aile karmaşıktır." Yatağın etrafından dolanıp yanıma geldi, ateşin ışığında teni parlıyordu. Yeşil gözleri yüzüme sabitlenmişti ve ondan yayılan sıcaklık bana dalgalar halinde çarpıyordu, tıpkı atlanmış bir kayanın gölette yarattığı küçük dalgalanmalar gibi. Beni sıcaklığıyla sarmaladı, kıyafetlerimi yırtıp atmak istediği zamanki gibi yakıcı değil, tamamen farklı bir sıcaklık. "Gitmeden önce seni Engerek'le bırakacağım. Bu yolculuk çok tehlikeli."

Babasına duyduğum öfke, daha kötü bir sorunla karşılaştığımda bedenimden buharlaştı. "Ayrı olmamız bizim için çok daha tehlikeli."

"Viper seni koruyacak-"

"Viper'ı istemiyorum. Seni istiyorum."

Şimdi bu sıcaklık, pencereden halının üzerine vuran öğleden sonra güneşi gibi derinleşmişti. Işık altın sarısı ve güzeldi, huzur vericiydi. Yeni bir perdeye bir şarkı gibiydi, tanımadığım yeni bir duyguydu çünkü bunu ilk kez gösteriyordu. "Dişlerin ne olduğunu anlamıyorsun
."

"Babandan daha kötü olamazlar."

"Babam bana bir dereceye kadar sadık ama Dişler değil. İnsanlarla besleniyorlar ama vampirlerden farklı olarak öldürmek için besleniyorlar, her seferinde. Burası yeni bir arazi. Kendi güvenliğini bile garanti edemem-"

"O zaman kesinlikle yalnız gitmene izin vermeyeceğim."

Sıcaklığı etrafımda titreşmeye devam etti ve gözlerindeki derinlik aniden sonsuzlaştı.

"Bunu birlikte yapıyoruz."

"Pekâlâ," dedi. "Bunu birlikte yapacağız."

Bir şey beni ölü gibi uyuyordum. Kötü bir rüya değildi.

Bu bir histi.

Sıcaklık tenimi sardı, parmak uçlarımı yaktı. Kendimi güneşte uzun süre yatmış, battaniyenin üzerinde uyuyakalmış ve yüzümle kollarımda güneş yanığı oluşmuş gibi hissediyordum. Bu his nazikti ve çok yoğun olması dışında beni tekrar uyumaya ikna edebilirdi.

Gözlerimin açılmasına neden oldu.

Yeşil gözleri benimkilere bakıyordu, iddialı ve dikkatliydi, sanki saatlerdir uyanıkmiş gibiydi. Yatakta yanımdaydı, vücudu benimkine dönüktü, kalçam onun kalçasının üzerinde yükseliyordu. Eli boynumu ve yanağımı kavradı. Fark etmemiştim bile. "Seni uyandırmak istememişim."

Gözlerimi birkaç kez kırptırdım, duygularının yavaşça bedenine çekildiğini ve kaybolduğunu hissettim. Elim otomatik olarak bileğine gitti ve oraya yerleşti, parmaklarının boğazıma dayandığını hissettim. "Neden uyanıksın?" Sesim çatallaşmıştı, demek ki birkaç saattir uyuyor olmalıydım.

"Uyuyamadım."

"Uzun bir yolculuktu..." Başımı yastığa koyduğum anda uykuya dalmıştım. Sevişmediğimiz birkaç geceden biriydi. Çok yorgundum.

Kolu belime doğru hareket etti ve beni kendine doğru çekerek karnımı sertliğine doğru yaklaştırdı. Tek bir yastığı paylaşırken alınlarımız birbirine yaklaştı. Ocaktaki ateş neredeyse sönmek üzereydi çünkü odunlar yanarak köz haline gelmişti.

"Önce seks yapmadan uyuyamıyor musun?"

Boxerımı indirirken beni sırt üstü çevirdi. "Söz konusu sen olduğunda değil." Külotum kenara çekildi ve sonra kalınlığı içimde derinlere battı, her boş alan büyük aletin etrafında mühürlenene kadar oyuldu.

Bir inilti çıkardım, sadece dokunuşu bile beni hazırlamaya yetmişti.

Kendini üstüme bıraktı ve yavaşça sallanmaya başladı. Yatak başlığı taş duvara vurmuyordu. Sanki biri bizi duyacakmış gibi tek bir ses bile çıkarmadan usulca hareket ediyorduk.

Hâlâ yarı uykulu bir halde, tırnaklarım sırtının derinliklerinde, beni tekrar tekrar içine aldığını hissederek uzandım. Kalçalarım gövdesini sıkıyor, ben de onunla birlikte sallanıyor, zevkten nefes nefese kalıyor ve kulağına doğru inliyordum.

Altın rengi sıcaklık tekrar etrafımı sardı, yakıcı güneş kadar sıcaktı, güçlü bir pelerin gibi etrafımı sardı. Sıktıkça beni boğdu, ısıyı tenime, bedenimin derinliklerine çekmem için beni zorladı. Onu kabul ettim ve en karanlık ve en yalnız yerlerimi doldurmasına izin verdim.

KINGSSNAKE

Babam beni çağırđı, ben de kendimi yine onun çalışma odasında buldum. Zırhımı geride bırakmıştım ama kaslarım o kadar sertti ki sanki hâlâ korunmak için giyiyormuşum gibi hissediyordum. Fang, ben yanından ayrıldığında hâlâ uyuyan Larisa'yı korumak için odada kaldı. Gecenin bir yarısı onu rahatsız etmemiş olsaydım muhtemelen şimdiye kadar kalkmış olurdu.

Bu sefer sadece ikimiz, karşılıklı koltuklarda oturuyorduk. Yanı başımızdaki ocakta kükreyen ve çıtırdayan ateş, dışarıdaki kara rağmen neredeyse fazla sıcaktı.

Sabah olduğu için her zamanki zehri yerine bir fincan kahve içti. Buhar yüzeyden yüzüne doğru yayılıyordu. Fincanı ağzına götürdü ve bir yudum aldı, gözleri hep benim üzerimdeydi.

Bana hiçbir şey teklif etmedi.

Kupasını yere bıraktığında konuştu. "ok geç kaldığımın farkındayım ama yine de uyarımı dikkate alın. O kadına güvenmeyin."

şaşkınlığıma rağmen hiçbir tepki

vermedim. "Yine Ellasara."

Bu lanet ismi her duyduğunda beni çileden çıkartıyordu. Ama katlanmak zorundaydım, çünkü isyan edersem, bu sadece bıçağının bana ne kadar derin işlediğini gösterecekti. "Onunla daha yeni tanıştın. Yeni tanıştığın birine güvenmemelisin."

Bir süre beni inceledi, zeki gözleri verdiğim her işareti analiz ediyordu. "Çok güçlü bir büyü yaptı ve sen de buna bağlısın."

Hiçbir şey

söylemedim. "Çok

geç kaldım."

"Kendisine saygısızlık yapıldığında karşılık vermesi onun güvenilirmez olduğu anlamına gelmez."

"Kingsnake." Sesi derinleştii, beni bir çocuk gibi azarladı. "Görmüyor musun?"

"Görecek bir şey yok."

"Niyeti Altın Yılanların zehrini toplamak ve kendi Orijinaller ordusunu kurmak."

Suratımı asmadım ama aslında gülmek istiyordum. "Hayır, değil."

"Bunları biliyorum-"

"Sen paranoyaksın. Sen tanıdığım en paranoyak adamsın."

"İşte bu yüzden hala zirvedeyim. Bu yüzden bir kadın tarafından alenen aşağılanmadım. Bu yüzden etrafımdaki herkesin saygısını kaybetmedim. Egonuzu bir kenara bırakırsanız benden çok şey öğrenebilirsiniz."

Olmak istediğim son şey babamdı. Kendi oğulları da dahil olmak üzere hiç kimse için bir şey hissetmeyen kalpsiz bir adam. "Larisa'nın vampir olmaya hiç niyeti yok. Daha önce onu dönüştürmeyi teklif ettim ama beni reddetti. Bir Altın Yılan'ın zehrine sahip olduğunu fark ettiğinde sevinçten değil, rahatsız oldu."

"Hepsi bir oyun-"

"Ne sebeple? İstedğini hemen elde edebilirdi. Benimle bir ilişki kurması gereksiz olurdu."

"*Bir ilişki* mi?" Babam bu sözleri küçümseyerek söyledi. "Vampir kralların ilişkisi olmaz. Fahişeleri vardır. Köleleri vardır. Çocuk sahibi değiliz, bu yüzden ilişkiler sadece gereksiz değil, aynı zamanda bir sorumluluk. Geçmişten hiç mi ders almadınız-"

"Bu geçici bir ilişki. Anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirdiğinde ayrılmak istiyor."

Babam bir süre sessiz kaldı. "Bu anlaşmanın parametreleri nedir?"

"Onun kanı beni güçlü kılıyor. Hiç kadar güçlü, yepyeni olduğum zamanlarda bile. Halkı için tedaviyi bulduktan sonra bile benimle kalacak ve Ethereum'i yenmemize yardım edecek. Daha önce bu kadar kötülük yapabileceklerine inanmıyordum ama şimdi göründükleri gibi olmadıklarını anlıyor."

O oldu Sessiz, düşünmek her şey Ben olsam dedi. "A simbiyotik ilişki."

"Öyle de diyebilirsin."

"Ama ona değer

veriyorsun."

"Tabii ki biliyorum." Cevabı ağzımdan kaçırdım çünkü sorunun kendisi bir hakaret gibi gelmişti. "Ben senin gibi duygulardan yoksun değilim. Yönettiğim insanları önemsiyorum. Kardeşlerimi önemsiyorum. Sana bile değer veriyorum."

"Ona verdiğin değeri başkalarına vermiyorsun." Kurnaz bakışları etimi, kemiğimi delip geçti. "Eğer söylediğin her şey doğruysa, yine de dikkatli olmalısın. Asla bir kadına kılıcının kabzasını verme. Dersini çoktan aldığını sanıyordum ama görünüşe göre ikinci kez öğreneceksin."

"Crescent Falls limanından ayrılacağız," dedim. "Babam gemilerinden birini teklif etti."

Kobra dağın tepesinde durduğumuz yerden kıyı şeridine baktı, kar çoktan omuzlarımıza düşmüştü. "Deniz mi tuttu?"

"Hiçbir fikrim yok."

"O zaman iyi şanslar." Vücudunu döndürerek bana doğru baktı. "Larisa'ya Grayson'a kadar eşlik edeceğim. Eğer geri dönmezsen... o adil bir oyun olur." Ağzının kenarı bir gülümsemeyle yukarı doğru çekildi.

"Bana eşlik edecek."

Kobra'nın gerçeği anlaması birkaç saniye sürdü. "Dünyanın öbür ucuna, canavarlarla dolu bir kıtaya mı yelken açacak?"

"Ona geride kalmasını söyledim ama o reddetti."

"Kulağa çılgın bir kaltak gibi geliyor."

"Ya da sadık biri." Kendi iyiliği için geride kalmasını istiyordum ama ayrı kaldığımız her an onun için korkacağımı da biliyordum. Bir işi kendin daha iyi yapabilecekken asla başkasının yapmasına izin verme. Engerek'e güveniyordum ama kimseye kendim kadar güvenemezdim.

Dudaklarında hâlâ bir gülümseme vardı. "Aurelias'la geçirmek için uzun bir süre." "Babamdan çok daha iyi bir arkadaş... milyon kere daha iyi."

"Ordumu Grayson'a getireceğim orada şehrin dışında kamp kuracaklar. Ancak güçlerini korumaları için yiyecek getirmem gerekecek. Bu konuda ne hissettiğinizi biliyorum ama başka yolu yok."

Köleler, kendilerini çiftlik hayvanına dönüştüren canavarlara yiyecek kaynağı olmaları için evlerinden zorla çıkarılacaktı. Hayır, bundan hoşlanmadım ama kararları ben verecek konumda değildim. "Olan oldu."

"Büyük bir kral büyük fedakarlıklar yapar." "Bu bir iltifat mı?"

Omuz silkti. "Daha çok bir onaylama." Gözlerimi ona diktim. "Grayson'ı ve halkımızı koru."

"Hayatım pahasına." Kapalı yumruğu göğsüne doğru hareket etti. "Dikkatli ol kardeşim. Geri dönmezsen biraz üzülürüm."

"Birazcık mı?"

Bir kez daha omuz silkti. "Biraz."

"Kendini güvende tut, Cobra. Çünkü sana bir şey olursa ben de biraz üzülürüm."

Babamın hizmetkârları, özellikle sırtındaki giysilerden başka pek bir şeyi olmayan Larisa için daha fazla giysi ve malzeme sağladılar. Okyanusun soğuşunda hayatta kalabilmesi için suyu emen değil iten bir malzemeye ihtiyacı vardı.

Her şeyi çantasına doldurdu, ruh hali sakindi.

"Benimle gelmek zorunda değilsin."

Bana bakmak için döndü.

"Eğer tereddütlerin varsa."

"Korkuyor olmam fikrimi değiştirdiğim anlamına gelmez."

"Neden korkuyorsun?" Şimdiye kadar onun yeteneklerini hiç kıskanmamıştım. Onun duygularını, benimkileri hissettiği gibi hissedebilmeyi, titreşimlerine o kadar uyum sağlayabilmeyi diledim ki, hisleri beni ölü bir uykudan uyandırabilsin.

"Şey, ben hiç tekneye binmedim... ya da dünyanın öbür ucuna yelken açmadım."

Bu benim en son endişemdi. "Ya

alabora olursa?"

"Böyle bir şey

olmayacak." "Ama ya

olursa-"

"Seninle ilgileneceğim, tatlım."

"Nasıl?"

"Son bin beş yüz yıldır nasıl hayatta kaldıysam öyle hayatta kalacağım. Su beni korkutmuyor."

Şifonyerin yanında durduğu yerden bana baktı, korkuları tam olarak yatışmamıştı.

"Daha önce de söylediğim gibi, bana hiçbir şey borçlu değilsin-"

"Geliyorum."

Kapı çalındı.

Cevap vermeden önce gözlerim bir an onunkilerde kaldı.

Arayan Aurelias'tı, yüz ifadesi sert ve duygusuzdu. "Konuşmamız gerek."

Kapıyı daha geniş açtım ve onu içeri davet ettim.

Önce Larisa'ya sonra da bana baktı. "İnsandan uzak dur."

"Onun adı Larisa."

Aurelias bana buz gibi bir bakış attı. "Onun adı yemek." Beni beklemeden yürüyüp gitti.

Kapıyı arkasından kapattım ve onu takip ederek sarayın dışına, karla kaplı araziye doğru ilerleyişini izledim. Siyah pelerini arkasından sürükleniyor, yürürken geniş omuzları kayıyordu. Avludaki büyük ağaca yaklaştı, solmuş ve ölmüştü, keskin dalları uzamış ve çürümüştü.

Yanına geldim ve manzaraya baktım, hava soğuk ve kuru yanaklarıma değiyordu. Aurelias bir Orijinal olduktan sonra birbirimizden uzaklaşmıştık ve son birkaç yüz yıldır nadiren etkileşime girmiştik. Ethereal'e karşı savaşlar kazanılmış ve kaybedilmişti, ama o zaman bile konuşmamıştık. Tüm kardeşlerim arasında en az yakın olduğum kişi kesinlikle oydu.

"Yolculukta beslenmem gerekiyor." Bütün söylediği buydu, sanki bütün bir konuşmaymış gibi.

"Bu nasıl benim sorunum oluyor?"

"Çünkü köleleri güvertenin altında barındırmam gerekiyor." Bana bakmak için döndü. "En sevdiklerim." Koyu renk gözleri benimkiler arasında gidip geldi. "Bu senin insanın için bir sorun olur mu?"

"*Larisa.*"

Aurelias bakmaya devam etti. "Soruma cevap ver."

Bu bir sorun olabilir. Larisa onları serbest bırakırsa ya da kardeşimi öldürmeye çalışırsa hiç şaşımam. "Evet, bu bir sorun olacak."

"O zaman ondan besleneceğim."

"Bu da olmayacak."

Belirgin bir tepki vermedi ama gergin aurası vahşiliğini yansıtıyordu. "Biri ya da diğeri. Seç birini."

Her ikisini de ondan esirgeyemezdim, hele ki bu kesin bir ölüm anlamına geliyorsa. "Onunla konuşacağım."

"Yarın sabah yola çıkıyoruz. Hazır olun." Aniden arkasını döndü, pelerini dramatik bir şekilde arkasından savruldu.

Yatak odamıza döndüğümde Larisa gitmeye hazırdı, Fang'le birlikte ateşin önündeki kilimin üzerinde oturmuş iskambil oynuyorlardı. Fang elini yere bıraktı ve dudaklarından kaçan iç çekişe yenilmişti. "Hile yapıp yapmadığını biliyor musun?" Bana baktı.

O bir sssore lossse.

"O hile yapmaz."

"Bir insan kâğıt oyunlarında nasıl bu kadar iyi olabilir?" diye sordu

inanamayarak. "Çünkü birçok ömür boyu oynadı."

Kartları geride bıraktı ve ayağa kalktı. "Buzzkill ne dedi?"

Ağzımın kenarı bir gülümsemeyle kalktı. "Lojistik konusunu konuşmamız gerek." "Bunun için en uygun kişi kesinlikle ben değilim."

"Aurelias'ın beslenmeye ihtiyacı var, bu yüzden iki seçeneğimiz var. Kölelerini getirir-" "Hayır-"

"Ya da senden besleniyor." Ben ilk seçeneği tercih ettim.

"Ayrıca hayır."

"Larisa." Ya biri ya da diğeri olması gerektiğini biliyordu. En azından kardeşim bu yolculuktan sağ çıkacaksa uzlaşma yoktu. "İki seçenek de hoşuma gitmiyor ama kardeşim açlıktan ölemez."

"Ya hiç gelmediyse?"

"Kıtayı biliyor. Bunu onsuz yapamayız." Yüzünü inceledim, kollarını omuzlarının üzerinde kavuşturmasını izledim.

Kolunu ovuşturdu, gözleri uzaklara daldı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bu benim kararım değil."

"Geçen sefer senin için ne kadar zor olduğunu hatırlıyorum." Bana bakmıyordu, sanki acımı görmek dayanılmaz bir şeymiş gibi.

Kardeşim, akrabalarımın en güçlüleriyle birlikte ondan beslenmişti ve ben de saklanmak ve bunu düşünmemek için elimden gelen her şeyi yapmak zorunda kalmıştım. Onun kanından daha fazlasını, tamamını sahipleniyordum.

"O zaman köleleri yaparız."

"Bu kararı benim kişisel çıkarlarıma göre verme-" "En azından Engerek'i seviyorum. Ama Aurelias... O uğursuz biri."

"O bir Orijinal." İkimiz de vampirdik ama karanlıkları onları belirgin bir şekilde ayırıyordu. Gözlerinde, sözlerinde, her şeylerinde vardı.

"Evet, şimdi ne demek istediğinizi anlıyorum." "Bundan emin misin?"

Başını salladı. "Ona güvenmiyorum."

"O sana zarar vermez."

"Ama o da beni kurtarmazdı. Viper sana saygı duyuyor. Kobra bile saygı duyuyor. Ama Aurelias... Ondan hiçbir şey hissetmiyorum."

"Orijinaller de sizin sahip olduğunuz yeteneklere sahip olmalı."

"Bunu zaten bilmiyor muydun?"

"Eğer doğruysa, bunu benimle hiç paylaşmadılar." "Bu çok boktan."

"Ne olursa olsun, ben de olsam bunu onlarla paylaşmazdım."

"Yani zihinlerini birbirlerine kapattıklarını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bu benim en iyi tahminim."

Eşyalarımızı topladık ve limana doğru yürüdük. Kıyı kasabasında insanlar yaşıyordu; bazıları taze deniz ürünleri getirerek rıhtımda çalışıyor, diğerleri ise kasabada kuaför ve terzi gibi küçük dükkânlarını işletiyordu. Yanlarından geçerken bize baktılar ve kıyafetlerimize bakarak statümüzü belirlediler.

Ama hiçbirinin gerçekte ne olduğumuza dair bir fikri yoktu.

Gün ışığında korkutucu, karanlıkta ise izi sürülemeyen devasa siyah bir kalyon olan gemiye yaklaştık. Dünyayı güvenli bir şekilde geçmemizi sağlamak için bir mürettebat görevlendirilmişti. Yolculuk sırasında gerçekte ne olduğumuzu keşfedeceklerdi, bu yüzden limana döndüğümüzde öldürüleceklerdi.

Orijinallerin kararlarına ama burası onların krallığıydı.

-Benim değil.

Larisa arkamdayken her şeyi gemiye taşıdım ve botlarım tahtaya vurduğunda ayak seslerim yankılandı. Güvertenin altında özel bir odamız vardı; tek kişilik bir yatak, en soğuk gecelerde ısınmak için bir taş şömine ve yıkanmak için bir küvet içeren mütevazı bir konaklama yeri idi.

Gelmek istediğine emin misin? Uzun bir yolculuk olacak.

Fang omuzlarıma sarılmıştı. ***Daha önce hiç ayrılmamıştık. Şimdi de ayrılmayacağız.***

Emin misin?

Yesss. Fang omuzlarımdan kayarak indi ve kendini evinde hissetmiş bir köpek gibi yatağın üzerinde rahatça oturdu.

Larisa yanıma oturdu ve sanki kürklü bir köpekmiş gibi parmaklarıyla başını hafifçe okşadı.

Tekrar ayrıldım ve güvertenin üstüne çıktım. Aurelias oradaydı, yüz hatları güneş ışığında sert ve öfkeliydi. Sanki bir şekilde dünyanın öbür ucundaki varış noktamızı görebiliyormuş gibi ufka bakıyordu.

Onun yanına geldim. "Tutsaklarınızı güvertenin altına yerleştirin."

Bana bakmak için dönmedi. "Onları dün gece gemiye koydum." Bana bakmak için yavaşça başını çevirdi. "Paylaşmayacağını biliyordum, zaten onu istediğimden değil."

Daha fazlasının geleceğini bildiğim için başka bir şey söylemesini bekledim.

"Bu keşif gezisinden ben sorumluyum. Ben ne dersem onu yapacaksınız, soru yok."

Yüzümde beliren sırıtışı bastıramadım. "Sana iyi şanslar."

"Ben kıtayı biliyorum ve sen hiçbir şey bilmiyorsun."

"Nasıl pislik olunmayacağını biliyorum. Bunun da anlamı olmalı."

Aurelias bakışlarını dikmeye devam etti, o kadar taş gibiydi ki insan olduğuna inanmak zordu. "O insanı benden uzak tut. Bana tek kelime ederse, o kaltağı denize atarım-"

Yumruğum yüzüne sertçe çarptı ve direğe doğru tökezlemesine neden oldu. Her şey çok hızlı oldu çünkü içgüdülerimle hareket ettim. Duygusal bir tepkiydi ama hiç pişmanlık duymadım. "Onun adı Larisa. Şu andan itibaren ona başka bir şey dersen *seni* denize atarım."

Direğe yaslanmış, ağzının kenarı kanayarak bana bakıyordu. Bana saldıracakmış gibi görünüyordu, sanki doğrudan bir geminin güvertesinde savaştığımız gibi. Ama kendini dikleştirdi, cübbesini düzeltti ve sonra başparmağıyla ağzını sildi, bir yandan da bana bakıyordu. "Benimle taşak geçme, Kingsnake."

"Sana da aynısı, pislik."

OceanofPDF.com

LARISA

Çoğu zaman güvertenin altında kaldım çünkü yüzeyde görecektim ya da yapacak pek bir şey yoktu. Açık bir günde, uçsuz bucaksız okyanusun manzarası çok güzeldi ama aynı zamanda dondurucu soğuktu, bu yüzden o an çok uzun sürmedi.

Güvertenin altında Fang ile kart ve diğer oyunları oynadım.

Kingsnake bulutlu günlerde güvertenin üstünde ya yardım ediyor ya da Aurelias'la yolculuk hakkında konuşuyordu.

Haftalar geçtikçe kabin humması başladı ve Kingsnake ve Fang'in arkadaşlığına rağmen biraz huzursuz hissediyordum. Yemekler bayatlamaya başlamıştı. Damağımı heyecanlandıran tek şey şaraptı.

Kingsnake geri döndü ve banyoyu sıcak suyla doldurmadan önce hemen giysilerini çıkarıp çıplak soyundu. Bir süre ıslandı ve sonra keselendi ve çıktığında yeni bir adamdı, kısa saçları ensesinde nemli, sakalı tıraş edilmişti.

"Daha ne kadar var?" Bunu daha sık soruyordum, bacaklarımı hareket etmeyen karada uzatmaya hevesliydim.

"Karga yuvasından karayı gördük." Yeni bir çift boxer giymeden önce havluyla kurulandı. Ateşin yanındaki koltuğa oturdu, dün gece benden beslendiği için gözlerinin yeşil rengi canlıydı.

"Gerçekten mi?" Sesim zamandır duymadığım bir tona ulaştı.

"Ama mesafe belirsiz. Bir hafta olabilir. Birkaç hafta da olabilir."

"Her neyse. Ben alırım."

Sönmekte olan ateşe baktı ama daha fazla odun atmak için hareket etmedi. Akli başka yerde gibiydi.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet." Gözleri parlayan közlere bakmaya devam etti.

Duygularını tanımlamak zordu çünkü çok sessiz, çok bastırılmışlardı. Neredeyse hiçbir şey hissetmiyordu ki bu alışılmadık bir durumdu. Kingsnake birlikte zaman geçirdiği diğer insanlardan daha fazla duyguya sahipti ve bu da onun doğuştan tutkulu bir adam olduğunu anlamamı sağladı. Karmaşık biriydi. Derin biriydi. Elias ise bir su birikintisi kadar derindi. "Üzgün görünüyorsun."

Bana bakmak için başını çevirdi. "İki haftadır bir gemide kapana kısılmış durumdayız."

"Bundan daha fazlası gibi görünüyor."

"Belki beni biraz yalnız bırakabilirsin. Bunu hiç düşündün mü?" Sesindeki ısırlıkla sakinleştirdi.

"Aklımı senden uzak tutmaya çalışıyorum ama bunu sonsuza dek sürdüremem, her zaman birlikteyken olmaz." Tekrar ateşe baktı.

"Gerçekten kontrol

edemiyorum-" "Deneyebilirsin."

"Bu benden koku almamamı istemek gibi bir şey. Duyularım üzerinde kontrolüm yok ve bunun bir duyu olduğunu düşünüyorum-"

"Anladım." Bakışlarına devam etti.

Savaş alanına kül parçaları gibi sessizlik çöktü. İçimden bir ses saldırıp burayı ateşimle yerle bir etmek istiyordu ama bunun durumu daha da kötüleştireceğini biliyordum. "Aurelias'a bir şey mi oldu?"

"Ben mahremiyet istiyorum ve sen burnunu sokmaya mı karar veriyorsun?" Dönüp bana , kaşları kızgınlıkla çatılmıştı.

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum ve sen bir pislik gibi davranıyorsun."

Dizlerini iki yana açmış, dirseğini kolçağa dayamış otururken bakışları üzerimde yoğunlaştı. "Aurelias ve ben aynı kanı paylaşıyoruz ama birbirimize yabancıyız." Tekrar ateşe döndü. "Yağ ve su gibi karışıyoruz. Vampirler ve elfler gibi savaşıyoruz."

"Özür dilerim..."

"Nasıl bu geldik bilmiyorum." "Baban onun aklını zehirledi."

"İster inanın ister , babam bana daha fazla lütuf gösteriyor." Hayır, buna inanmadım.

"Babam bana kızıyor olabilir ama yine de tavsiyelerini boğazıma tıkıyor ve kabul etmemi istiyor. Sevgisini göstermenin tuhaf bir yolu ama yine de sevgi bu. Ama Aurelias... O benim hayatıma ve ölümüme karşı kayıtsız."

"Belki de onunla konuşmalısın-" "Bu onun tarzı değil."

Kardeşim yoktu, olsaydı bile yine de bunu anlayamazdım. "Özür dilerim."

Gözleri hareketsiz kaldı, ruh hali alevlerinin üzerine bir kova su atılmış gibi nemlendi.

Bu sefer sessizliğin devam etmesine izin verdim, ona elimden geldiğince mahremiyet sağlamaya çalıştım.

Yaklaşık iki hafta sonra, kıyı şeridinin ayrıntılarını seçebiliyorduk. Gökyüzü kapalıydı ve dağlar karla kaplıydı. Daha kuzeyde devasa bir duvarın uzak bir çizgisi vardı. Ne olduğunu anlamamıştım.

Kingsnake ve Aurelias pruvada birlikte durup önlerindeki araziye konuştular.

Onların yanına geldim.

Aurelias, "Demirleri buraya atıp kıyıya doğru kürek çekeceğiz," dedi. "Dişler'e ne kadar yolumuz var?"

"Günler. Ama bundan çok daha uzun sürecek."

"Neden?" diye sordum.

Aurelias yavaşça dönüp bana baktı ve bakışlarındaki vahşet dehşet vericiydi. Ondan hiçbir duygu gelmemesi beynime işkence gibi geliyordu. Hayatta kalmak için duygulara güvenmeye başlamıştım ve onlar olmadan, altında ne olduğunu bilmeden kara sulara yüzüyormuşum gibi hissediyordum.

Kingsnake bana döndü. "Bırak da konuşalım."

"Sadece bir soru sordum," diye tersledim. "Seninle geleceğimi biliyorsun, değil mi?" Gözlerim, bana haşaratmışım gibi bakan pıslığın üzerindeydi.

Gözleri Kingsnake'e kaydı. "Aşağıda su soğuk görünüyor..." Sonra da öylece çekip gitti.

Kingsnake bana bakmadan önce bir iç çekti. "Ne pahasına olursa olsun ondan uzak durman en iyisi olur."

"Ben bu takımın değerli bir üyesiyim-" "O

aynı fikirde değil. Sadece onun yolundan

çekil."

Kaşlarım çatıldı. "Kadın olduğum için konuşmama izin verilmiyor mu?"

"Cinsiyetinizin bununla hiçbir ilgisi yok-"

"O zaman ne var?"

"Sen insansın, bu." Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "İnsanların domuzlardan farklı olmadığını anlamalısın."

Orijinaller. Aklınıza gelebilecek her şekilde onun seviyesinin altındasınız. Onunla konuşmanız bir hakarettir."

"Vay canına, yepyeni bir pislik türü."

"Katılıyorum. Ama burayı bilen tek kişi o, bu yüzden onun gösterişli isteklerini yerine getirmek zorundayız."

"Ya da onu kendi yerine koyabilirsin-"

"Evet," dedim. "Ve bu zaten yıpranmış olan ilişkimize hiç yardımcı olmuyor." Ağzımı kapalı tuttum ve öfkemin geçmesine izin verdim.

"Bunu olduğundan daha zor hale getirme." "Peki."

Aurelias'a doğru yürümeden önce bir süre beni inceledi. Onu takip ettim ama mesafemi korudum ve bu sefer dilimi tuttum.

Kingsnake hemen konuşmaya geri döndü. "Neden birkaç günden daha uzun sürecek?"

Aurelias sanki konuşma daha önce kesilmemiş gibi güverteye baktı. "Buraya son geldiğimde kayalıkların tepesinde insanlar hüküm sürüyordu ve aşağıdaki her şey Dişler, Nekrozlar ve Sürgünlerdi. Yazışmalarıma göre o zamandan bu yana çok şey değişmiş. Nekrozlar katledildi ve toprakları fethedildi. Dişler hayatta, ama onlarca yıldır sayıları hakkında bir güncelleme almadım. Bu arazinin neye benzeyeceğini bilmiyorum ama tehlikeli olacağından şüpheleniyorum. Karşılaştığımız çoğu düşmandan daha güçlüyüz ama yenilmez değiliz."

O ana kadar tek odaklandığım şey deniz yolculuğu olmuştu. Alabora olma ve korsanlar tarafından ele geçirilme korkusu sürekli aklımdaydı. Ama şimdi demir almak üzereydik ve yolculuğun en zor kısmının daha yeni başladığını fark ettim.

Kalyon denizin daha açığına demir attı ve biz de yolun geri kalanını kürek çekerek ilerledik, atlar arkada kaldı. Kingsnake ve Aurelias, ağırlığa rağmen tekneyi tek başlarına kürekleyerek bizi dalgaların üzerinden geçirip güvenli bir şekilde kıyıya ulaştırdılar.

Kalyon, fark edilmemesi için denizin daha açığına gidecekti ve işimiz bittiğinde gece kıyıda bir kamp ateşi yakmamız söylendi, böylece ertesi sabah geri döneceklerini bileceklerdi.

Kingsnake tam zırhı içinde, Fang omuzlarına sarılmış halde atına bindi. Pelerini arkasında kenetlenmişti ve atının arkasını örtüyordu. Kıyafeti ne olursa olsun yakışıklı görünüyordu ama tepeden tırnağa silahlıyken muhteşem görünüyordu.

Aurelias, zırhından giysilerine ve hatta kılıcının kabzasına kadar tamamen siyah giyiyordu. Hava karanlık olsaydı, onu göremezdiniz. Atına bindi ve dizginleri tek eliyle ayarladı. "Kuzeye gidiyoruz."

Kingsnake ile aynı renk ve desende bir zırh giyerek atıma bindim, önümdeki ürkütücü yol yüzünden kalbim tekliliyordu. Hava soğuktu, her yerde kar vardı ve en son bu soğukta at sürdüğümüzde parmaklarımı günlerce hissedememiştım.

Aurelias ata vurdu ve koşarak uzaklaştı.

Kingsnake hazır olduğumdan emin olmak için bana döndü. "Önümde kal. Ben arkayı alacağım."

Topuklarımı ata ve Aurelias'ın arkasından yola çıktım.

Bir sıra halinde, insan ya da uygarlık izi taşımayan karlı çorak arazide ilerledik. Bu kadar soğuk olmasaydı, tüm vücut ısım her nefes alışımında buhar olarak dışarı çıkmasaydı çok güzel olurdu.

Hava kararana, etrafımızı zar zor görebildiğimiz ana kadar at sürdük. Daha erken durmak isterdim, ama Aurelias beni zaten bu kadar az düşünürken şikayet etmeye cesaret edemedim. Aurelias atları, rüzgarın biraz engellediği bir dağın eteklerinde durdurdu. Ağaçlar sıkı ve iyi bir siper görevi görüyordu.

Atlar ağaçlara bağlanmış ve pançolarla sıcak tutulurken Kingsnake küçük bir el küreği kaptı ve altında donmuş topraktan başka bir şey kalmayana kadar karı kürekle temizledi. Yataklar için yeterince yer açtı ama ateş yakmadı.

"Ateş yakacağız, değil mi?" İliklerime kadar donmuş bir halde ağzımdan kaçırdım.

"Hayır." Aurelias aslında söylediklerimi onayladı, ama çantasını karıştırıp malzemelerini çıkarırken bana bakmadı.

"Um... geceyi atlatabilecek miyiz?" Şimdi Kingsnake'e baktım.

Kingsnake az önce Fang'i yün kesesine koymuş ve onu sıcak tutmak için kapağını kapatmıştı. "İyi olacağız."

Keşke benim de bunlardan bir tane olsaydı. "Sorun buysa gidip yakacak odun getirebilirim-"

"Cevabım hayır, *insan*." Aurelias ayağa kalktı ve yüzünü bana çevirdi, yüz ifadesi ay ışığında görülebiliyordu.

Bu herifin kafasını kırmak üzereydim.

Aurelias, "İhtiyacımız olan son şey bir ateş işaretiyle istenmeyen dikkatleri üzerimize çekmek," diye tersledi. "Burada işimiz bitti."

"Kahretsin, birinin sevişmeye ihtiyacı var."

Aurelias bana etrafımıza yığılmış kardan daha soğuk bir bakış attı.

"Bana hiç insan gibi davranmazken insan demeniz çok ironik."

Aurelias, "Güven bana, biliyorum," dedi.

Kingsnake aramıza girdi. "Yeter."

"Bu serseri kaltağın onun davranışlarını öğrenmesi gerekiyor-"

"*Yeter*." Kingsnake elini göğsüme bastırdı. "İlk nöbeti ben alacağım. İkiniz de uyuyun."

Ben de ondan hoşlanmıyorum, Larissa.

O zaman onu benim için boğmalısın.

İsterdim ama Kingsssnake bunu onaylamazdı.

Ben de Kingsnake'in bir pislik olduğunu düşünürdüm.

Kingsnake yatağını yere serdikten sonra heybesindeki küçük tahta tabureye oturdu.

Aurelias yatağını daha uzağa taşıdı, Kingsnake'in küremediği karda en az on beş adım ötede bir yer seçti.

"Drama kraliçesi."

"Larisa." Kingsnake fısıltıyla konuşarak beni uyardı.

"Hava çok soğuk, uyumamın imkanı yok." Vücudum titremeye devam ediyordu. Sanki bir hastalık gibiydi.

"Yatağın fermuarını çek. Vücut ısınız sizi sıcak tutacaktır."

Bu adamın beni sıcak tutmasını istiyordum ama içinde bulunduğumuz koşullarda sızlanmayı reddediyordum. Yatağımın içine girdim ve fermuarını tamamen kapattım, top gibi kıvrıldım ve kendi nefesimin yatağımı ısıtmasını bekledim.

Öyle olmalı, çünkü bir ara uykuya daldım, ancak sessiz bir konuşmayla uyandım.

"Ona olan hayranlığınız nedir? Kadın görünüş olarak sıradanın altında, sınırlı bir zekaya sahip. Hiçbir stratejisi yok, sözlerini ya da rakibini iki kez düşünmeden ağzını açıyor. Kendini öldürtecek, seni de onunla birlikte."

Kingsnake sessiz kaldı.

"En azından Ellasara güzeldi. Zekiydi. Stratejikti. Bu yaban domuzundan çok daha mantıklıydı."

"Ellasara çıkarıcı bir kaltaktı."

"Sadakatsiz olabilirdi ama yine de saygıdeğer biriydi."

"Larisa'ya bir şans verseydiniz, farklı hissederdiniz."

"Onu bir Kingsnake Vampirine dönüştürmeyi teklif ettiniz ve o hayır dedi."

Kingsnake uzun bir süre durakladı. "Evet."

"Ölümsüzlüğe ulaşma, statüsünü bir köylüden bir tanrıya yükseltme fırsatı vardı ve evet diyemeyecek kadar aptaldı."

"Anlamıyor-" "*Çünkü o aptal.*"

"Aurelias-"

"Neden sadece uygun olmayan kadınları seçiyorsun? İsteddiğin herkese sahip olabilirsin ama yine de senden sadece bir şeyler isteyen aşağılık kadınları seçiyorsun."

Kingsnake sessizleşti.

Sessizliğe ağaçlardaki rüzgâr ve ormanın derinliklerinde bir yerdeki baykuşun sesi eşlik ediyordu.

Sonra Kingsnake tekrar konuştu. "Renee için üzgünüm."

Aurelias hiçbir şey söylemedi.

"Bu yüzden bu kadar kızgınsın." Bunu kardeşinden çok kendisine söylüyor gibiydi.

Aurelias sessiz kalmaya devam etti.

"Çok uzun zaman oldu... Bunu aştığınızı sanıyordum."

"*Bitti* mi?" Yanıtındaki öfke güçlüydü. "Bundan daha aşağılayıcı bir cümle duymamıştım."

"Hayatına devam ettiğin izlenimine kapılmıştım... demek istediğim bu."

"Sana şunu sorayım, Ellasara'yla ne oldu, *unuttun* mu?" Kingsnake hiçbir şey söylemedi.

"Bana ondan bahsetme, asla."

"Kaldırın onu."

Yaklaştıklarında ayak sesleri karda çıtırdadı. "Tatlım." Gözlerim yatağımın içinde sımsıkı kapalı kaldı.

Eli karnıma gitti ve beni nazikçe ovdu. " gel." Hava o kadar soğuktu ki neredeyse hiç uyumamıştım. "Hayır."

Kingsnake çantanın fermuarını açtı ve loş güneş ışığını ve soğuğu benimle birlikte içeri soktu.

Yatağımın içinde hâlâ üşüyordum ama dışarıdaki kuru havaya kıyasla şimdi bir fırın gibi hissediyordum. "Buradan nefret ediyorum."

Aurelias'ın sabırsız sesi geri döndü. "Sana onu kaldırmanı söylemiştim-"

Kingsnake, "Pislik gibi davranmak onun daha hızlı hareket etmesini sağlamayacak," diye karşılık verdi.

Uyandığımda gözlerimi ovuşturdum ve bir gece önce kulak misafiri olduğum konuşmayı hatırladım. "Geliyorum." Yatağımdan tökezleyerek kalktım ve yüzümden uzaklaştırmak için parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Hava hâlâ kapalıydı, yer ve ağaçlar bembeyazdı. Arazi donmuş bir tundraydı ve burada herhangi bir şeyin nasıl hayatta kaldığı tam bir muammaydı.

Kampı topladılar ve atları hazırladılar.

Hâlâ yarı uykuluydum, boktan bir gece geçirdiğim için bitkin . "Dün gece uyudun mu?" Yatağımda bana katıldığını hatırlamıyordum.

Kingsnake pançoyu atların üzerinden aldı ve bir koydu. "Hayır." "Bütün gece nöbette miydin?"

"Bizim sizin gibi uykuya ihtiyacımız yok."

"Bu kadar uzun süre tetikte olmanız gerektiğini düşünmenizin bir nedeni var mıydı?"

Söylediklerimi duymazdan geldi ve atlarla işini bitirdi. "Ne kadar çabuk gidersek, oraya o kadar çabuk varırız."

"Sence vardığımızda bize kalacak yer teklif edecekler mi?"

"Bilmiyorum."

"Orası daha mı sıcak?"

"Bilmiyorum."

"Sence-"

"Larisa." Bana soğuk bir bakış attı, hayal kırıklığı gözeneklerinden sızıyordu. Aurelias'ın yanında olduğu her an farklı bir insan oluyordu. Ruh hali bozulmuştu. Öfkesi onun normal haline gelmişti.

"O pisliğin kışına bir çizme lazım." Atın üzerine tırmandım ve dizginleri elinden çektim.

Atına doğru yürümeden önce hafifçe gülümsedi.

Aurelias çoktan eyerlenmiş ve hazırdu, siyah saçları zırhının ve eldivenlerinin rengiyle uyumluydu. Yoğun ve öfkeli bakışlarla kardeşini izledikten sonra atını tekmeleyip koşmaya başladı.

Kingsnake eyere çöktü ve sonra bana başını salladı. "Önden buyurun."

Aurelias'ın arkasında ilerledim, atlarımız toynaklarını kara vurarak soğuğa meydan okuyordu. Dünya bembeyaz olduğu için takip edebileceğimiz bir yol yoktu ve göremediğimiz bir tehlikeyle karşılaşmamayı umuyordum.

Yolculuğumuzdan birkaç saat sonra, onu duydum.

Roaaaaaaaarrrrrrr.

Dağlarda yankılandı, en yüksek zirvelerden bazılarında karların düşmesine ve aşağı kaymasına neden oldu. Titreşimler o kadar derindi ki omurgamdaki omurların takırdadığını hissedebiliyordum.

Aurelias atını durdurdu, ben de aynısını yaptım.

"Bu da neydi böyle?" Dizginleri çektim ve atımı döndürerek Kingsnake'e baktım.

Gözleri kardeşinin

üzerindeydi. Aurelias'a dönüp

baktım.

Yüz ifadesi Kingsnake'inkine benziyordu, sakın ama yoğundu.

Aurelias'tan bir şey hissedemiyordum ama Kingsnake'ten de bir şey hissedemiyordum.

"*Bu da neydi böyle?*" Hayatımda hiç böyle bir ses duymadığım tekrarladım.

"Rotamızı değiştirmeliyiz." Aurelias atı daha güneye çevirdi ve solumuzdaki dağdan kaçınarak koşmaya başladı.

Topuklarımı atıma vurdum ve sadece sesiyle dağı sarsacak kadar güçlü olan her neyse ondan uzaklaşmaya hevesli bir şekilde onu takip ettim.

Ateş yakmadan gece için kamp kurduk.

Uzun zamandır o kadar üşümüştüm ki hiçbir şey hissetmiyordum, ama Aurelias bir gece önce beni ne kadar az düşündüğünü söylediğinde şikayet etmeyi reddettim. Güzelliğimi de aşağılamıştı ama bu umurumda değildi.

Kingsnake'in arzusu beni ölü bir uykudan uyandıracak kadar güçlüyken nasıl güvensiz hissedebilirdim?

Çantamdaki kurutulmuş etleri yedim ve ısınmak için dizlerimi göğsüme çektim. İki adam yatak örtülerini hazırlamıştı ve Fang dün gecedan beri yün kovanını terk etmemişti. Açıkta kalamayacak kadar soğuktu.

Kemiklerimizi titreten o güçlü kükremeden beri konuşmamıştık. O canavarla aramıza yeterince mesafe koyduğumuzu ve beklenmedik bir ziyaret için endişelenmek zorunda kalmayacağımızı umuyordum.

Kingsnake'in ruh hali düşünceliydi. Yoğunluğunu stres olarak yorumladım. Crescent Falls'tan ayrıldığımızdan beri sürekli bir gerginlik içindeydi. Bunun başlıca nedeni kardeşinin boktan arkadaşlığıydı, ama aynı zamanda bilmediği bir dünyada hepimizi hayatta tutan durumdu. Bana yaklaştı ve diz çöktü. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Daha önce hiç bu kadar iyi olmamıştım. O canavar ne kadar korkutucu olsa da, yine de ateş yakmak istiyordum.

Gözleri benimkilerde kaldı, sanki o da benim onu okuyabildiğim kadar beni okuyabiliyordu. Ama beni sorgulamadı, kardeşinin önünde değil. Tekrar tam boyuna yükseldi ve uzaklaştı.

Çok soğuk. Özür dilerim.

Isındın mı?

Yesss.

Kıskandım.

Keşke paylaşabilseydim.

Bu çok hoş.

Aurelias'ın sana davranış şeklinden hoşlanmıyorum. Belki de onu ısırmalıyım.

Bunu hayal ettiğimde kıkırdadım. **Ağzında o tadı istemezsin.**

Belki.

Canavarın ne olduğunu biliyor musun? Kingsnake ve Aurelias'ın sessizce konuşmalarını izledim, vücutları geldiğimiz yöne doğru dönüyordu.

Aurelias doesss.

Ne oldu?

Bir Yeti.

Yeti mi? O da ne?

Ayı gibi ama uzun tüylü. Kar kadar beyaz, görmesi zor.

Kulağa o kadar da kötü gelmiyor.

Ama ayı büyüklüğünde değiller. Çok, çok daha büyükler. Çok daha büyük.

Görülemeyen koca bir ayı... Sanırım bu biraz korkutucu.

Vampirler de benim gibi karanlıkta . Umarım yaklaştığını görürler. Tabii gelirse.

Umarım hiç gelmez.

Bir başlangıçla uyandım.

Sanki kötü bir rüyadan ya da kâbustan irkilmiş gibiydim... ama rüya görmüyordum.

Kalbim çarpıntılarla çarpıyordu. Soğuğa rağmen tenim terle kaplanmıştı. Sonra onu hissettim, etrafımdaki baskıyı, manyakça öfkeyi, doymak bilmez açlığı. Tam karşımdaydı, içimdeydi.

Fermuarı çektim ve çantamdan karların üzerine yuvarlandım.

Kingsnake dönüp bana baktı, yanında Aurelias'la bir kütüğün üzerinde oturuyordu.

"İşte burada..." Onlara doğru sürünürken sesimi fısıltı olarak tutmaya çalıştım, panik çok fazla olduğu için ayağa kalkamadım.

Aurelias bana soğuk soğuk baktı, sanki artık için yalvaran bir köpekmişim gibi.

"Larisa, sorun ne?" Kingsnake beni kolumdan tuttu ve dizlerimin üzerine çökmeme yardım etti.

"Yeti." O kadar zor nefes aldım ki zar zor konuşabildim. "O

burada." Aurelias sıkılmış görünmeye devam etti. "Burada yeti

falán yok-" "İki saniye için orospu çocuğu gibi davranmayı keser

misin-" Roaaaaaaarrrrrrrr.

O kadar gürültülüydü ki, neredeyse kulak zarımı parçalayacaktı. Atlar hemen irkildiler ve arka ayaklarının üzerine düşerken yüksek sesle çığlıklar attılar.

Kingsnake anında ayağa kalktı ve kılıcının kabzasını kavradı. Fang sıcak kovaşından fırladı ve hızla yanımıza geldi. Kingsnake

kolumdan tuttu ve beni sarstı. "Atı al ve kaç." "Seni bırakmayacağım-
"

"*Dediğimi yap.*" Karanlığa doğru koştu.

Aurelias da gitmişti.

Her şey çok hızlı oldu ve ben hiçbir şey göremedim.

Roaaaaaarrrrrrrr.

Lanet olsun, iki tane mi vardı?

Ve karanlıkta sıkışıp kalmıştım, hiçbir şey göremiyordum.

Çatışma sesleri kulağıma geldi, böylece savaşın başladığını anladım.

Bir şeyler yap, Larisa.

Çantama uzandım ve kibritleri çıkardım. Bir yığın kütük aldım ve bir yığın oluşturduktan sonra büyük bir ağacın dibinde ateşe verdim. Fazla ışık verecek kadar büyük değildi ama saniyeler içinde ağacın dibi tutuştu ve sonra geri kalanı alev aldı.

Sonunda görebiliyordum ama şimdi o mutlu karanlığıma geri dönmeyi diliyordum. Bu yetiler ayılara *hiç* benzemiyordu.

Etrafımızı saran ağaçlardan daha uzun, ağızlarından çıkan jilet gibi keskin dişleriyle, kıyaslandığında karıncaya benzeyen sıradan bir orktan çok daha korkunçlardı. Karşılaştığım kurt adamdan çok daha korkunçtu, daha önce duyduğum her şeyden daha korkunçtu.

Kingsnake canavarın güçlü savuruşundan kurtuldu ve kılıcını bileğine indirerek bir kan gölü oluşturdu. Canavar tekrar savurmadan önce kükredi ama Kingsnake yuvarlanarak yoldan çekildi ve bileğini kesti.

Tam savaşta ona katılmak üzereydim ki Aurelias'ın havada uçtuğunu ve yerden on beş metre yükseklikteki bir ağacın dalına çarptığını gördüm. Sonra gürültülü bir gümbürtüyle ağacın dibine düştü. Hareket etmedi.

"Kahretsin..."

Aurelias ayağa kalkmaya çalıştı, ama ayağa kalkamayacak ve savaşamayacak kadar şaşkın bir halde tekrar yere düştü. Kılıcı karın içinde bir yerlerde kaybolmuştu. Eli etrafına uzandı, yakınlarda olmayan kılıcı aradı.

Yeti'nin Kingsnake'e doğru ilerlemesini bekliyordum ama o işi bitirmeye hazır bir şekilde ileri atıldı.

"Lanet olsun." Verdiğim kararın ne kadar aptalca olduğunu iki kez düşünmeden ileri atıldım, kemerimden hançerimi çıkardım ve sağ gözüne doğru fırlattım. Hava karanlıktı ve kar yağıyordu, hedefimi vurma şansım olduğunu sanmıyordum ama burnuna gelse bile dikkatini dağıtacak kadar hasar verebilirdi.

Ama lanet bir mucize eseri, onu tam gözünden vurdum.

Roaaaaaarrrrrrrr.

Dev elleri yüzüne uzandı, hançer siyah gözünün derinliklerindeydi. Bu benim açılışımdı.

Ona doğru koştum ve kılıcımı karnına sapladım, bıçağı girebileceği kadar derine sokmak için tüm ağırlığımla bastırdım.

"Kımıl!" Aurelias ağacın yanında yattığı yerden bağırdı, kendini yukarı itmeye çalışıyordu ama çok güçsüzdü.

Yeti'nin bedeninin altından koştum ve kafama doğru savrulan büyük elden zorlukla kaçtım. Ayaklarım kara takıldı ve öne doğru sendeleyerek Aurelias'ın düşen bıçağıyla yüz yüze geldim. Tam onu yakalamıştım ki, yeti bana doğru döndü, bıçağım hala karnının altından çıkıyordu.

Deli bir orospu gibi vuruşundan kaçtım ve karnındaki bıçağı yapıştım.

Ağırlığım bıçağı aşağı iterken bir uluma çıkardı ve pençesi aşağı indiğinde beni iskaladı.

Ayaklarımı kılıcın ucunda dengeledim ve sonra zıplayarak Aurelias'ın kılıcını doğrudan göğsüne sapladım.

Yeti hareketsiz kaldı, bebek gibi bir miyavlama sesi çıkardı ve sonra tekrar karın içine düştü. Vücudu hareketsiz kaldığında, kendimi onun üstünde buldum, gövdesi ölümle gevşemişti. Aurelias güvende olduğuna göre Kingsnake'e döndüm. Daha fazla ağaç alev almıştı ve alevler etrafımızı aydınlatıyordu.

Tam Kingsnake'e yardım etmek için yetinin bedeninden aşağı kayarken, yarattığı yere düştü. Çarpışmanın etkisiyle havaya kar püskürdü. Fang boynuna dolanmış, yüzü mosmor olana kadar hava akışını kesmişti.

"Bitti..."

Kingsnake ve Fang'in iyi olduğunu bildiğim için Aurelias'ın ağacın dibine yığıldığı yere koştum. Hareketsizdi, gözleri kapalıydı ama nefes almaya devam ediyordu. "Aurelias?" Yüzünü tutup çevirdim ve bilincini geri getirmeye çalıştım. "Aurelias, uyan."

Kingsnake koşmaya başladı ve kardeşinin yere yığılmış bedenini görünce ilerledi. "Aurelias." Karda dizlerinin üzerinde kayarak ilerledi ve kardeşinin yanında durdu. Onu uyandırmak için vücudunu salladı.

"Bir dakika önce uyandı."

Sanki orada değilmişim gibi, Kingsnake beni görmezden geldi. "Aurelias." Ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden sessiz kaldım.

"Soluyor..."

Onun ölümü benim için bir şey ifade etmiyordu ama Kingsnake'in acı çektiğini görmek canımı yakıyordu. "Özür dilerim."

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum." Gözleri hâlâ kardeşindeydi ama benimle konuştu.

"Herhangi bir şey."

"Beslenmeye ihtiyacı var." Kingsnake şimdi bana bakıyordu, benden ne istediğini çok iyi biliyordu ve hiç pişmanlık duymuyordu. "Kanın onu geri getirebilir."

Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor, başka bir vampirin dişlerini etime geçirmesi fikrinden iğreniyordum. Kingsnake bana bu şekilde sahip olmasını istediğim tek erkekti. "Bilinci yerinde değil. Bu nasıl işe yarayacak-"

"Evet mi hayır mı?"

"Tabii ki cevabım evet."

Bileğimi tuttu ve yüzüne götürdü. Dişleri dışarı çıktı ve beni ısırarak anında etimi deldi. Bileğimin derisi boynumdan daha sıkıydı, bu yüzden ilk ısırık çok daha fazla acıttı. Kan akmaya başladığında, kanayan bileğimi Aurelias'ın açık ağzının üzerine tuttu ve damlaların boğazından aşağı süzülmesine izin verdi.

Bir süre bu şekilde kaldık, Aurelias'ın mümkün olduğunca çok şey almasını sağladık.

Kingsnake sonunda gitmeme izin verdi ve kampa geri döndü. "Ateş yakmamız lazım."

"Şey..." Yanan ağaçlara baktım, birkaç tanesi alev alev yanıyordu. "Bir tane var."

"Yanında ateş yak."

Bunun bir emir olduğunu anladım ve işe koyuldum, yakına bir odun yığını yapıp ateşe verdim.

Kingsnake kardeşini yataklardan birinin içine soktu ve fermuarını yüzüne kadar çekerek vücudunu karda sıcak tuttu. Fang onun gövdesine sarılmış, Kingsnake'in omzunun üzerinden her şeyi izliyordu.

Yapabileceğim başka bir şey yoktu ve kendimi işe yaramaz hissediyordum.

Kingsnake'in yapacak bir şeyi kalmamıştı, bu yüzden kardeşinin yanına oturdu, kollarını dizlerine dayadı ve gözlerini ateşten ayırmadı. Her an uyanabilecekmiş gibi birkaç dakikada bir kardeşine baktı.

Sessizce oturduk ve alevlerin çıtırtısını dinledik.

Dışarıda başka neler olduğunu, ateşin yandığını başka nelerin görebileceğini merak ettim ama korkularımı dile getirmedim.

Kingsnake şu anda kardeşi dışında hiçbir şeyi umursamıyordu. Saatler geçti ve hiç konuşmadık.

Dehşetini hissedebiliyordum. Acısını hissedebiliyordum. Aurelias onun en sevmediği kardeşiymiş ama aralarındaki sevgi yine de çok derindi. Bir depresyon gibi anıydı. Kardeşinin koma halinden çıkmasını beklerken duygularında hiç azalma olmuyordu, sürekli bir dehşet akışı vardı. Bunu düzeltmek için bir şeyler söylemek istedim ama sözlerim sağır kulaklara çarpacaktı. Sevgim de hoş karşılanmayacaktı.

Uzun bir süre sonra konuştu. "Ne gördün mü?" "Yeti onu ağaca çarptı."

"Peki sen ne yapıyordun?" Gözleri ateşte kalmıştı. "Yeti'yi öldürmeye çalışıyordum."

"Sana kaçmanı söyledim." Kızgın bakışlarını bana çevirdi.

"Biliyorum-"

"Bunun neresini anlamadın?"

Yaşadığı stres yüzünden ona biraz anlayış göstermeliydim ama içimdeki ateş serbest kaldı. "Eğer kaçsaydım, Aurelias şu anda o yetinin midesinde olurdu. Yani, rica ederim."

Tekrar ateşe baktı.

Sesimi alçalttım. "Sadece dinlenmesi gerekiyor. İyileşecek."

Beni görmezden geldi.

Yüzünün yan tarafına baktım ve yakışıklı yüz hatlarındaki şaşkınlığı gördüm.

"Sizin huzurunuzda en iyi özelliklerini göstermediğini biliyorum ama o onurlu bir adam."

"Öyle olmasa bile, sevginizi haklı çıkarmak zorunda değilsiniz."

Ateş gözlerine yansdı, yüzey ayna gibiydi. "Eğer onsuz dönersem, babam beni asla affetmez."

"Bu senin hatan değildi-"

"En sevdiği oğlu ölür ve en sevmediği oğlu geri döner... Kızgınlığı nefrete dönüşecektir."

"Uyanacaktır, Kingsnake. Ona biraz zaman ver."

Sabah olduğunda Aurelias nihayet . Kingsnake

onun yanına gitti. "Aurelias?"

Onun sesiyle uykumdan uyandım. Hemen doğruldum ve ikisine baktım.

Aurelias gözlerini açmıştı ama bakışları bulanık ve odaksızdı. Kingsnake'in ötesindeki gökyüzüne baktı ve birkaç kez gözlerini kırptırdı.

"Aurelias?" Kingsnake tekrarladı.

Kardeşi aniden ve eli otomatik olarak alına gitti, sanki ağaçla çarpışmasından dolayı başı hâlâ acıyormuş gibiydi.

Gözlerinin rengini hemen fark ettim. Yeşildi.

Kingsnake sessizleşti ve Aurelias'ın yavaşça kendine gelmesine izin verdi.

Birkaç dakika süren sessizlikten sonra Aurelias sıcaktan boğuluyormuş gibi yatak örtüsünü aşağı itti. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Peki ya sen?"

"Peki ya Larisa?" Elini bıraktı ve kampta beni aradı, beni bulduğunda durdu. Gözleri önce hızlı bir değerlendirme yaptı.

zarar görmediğimi fark etti ve kardeşine döndü. "Lanet olası yetiler." "İlk defa söylentiler doğruduydu."

Tekrar şakağın ovuşturdu. "Daha kötü hissetmeyi bekliyordum. Çok daha kötü." "Sen beslendin."

Tekrar kardeşine baktı ve bu sefer gözleri sabitti. Farkına vardığında saniyeler geçti.

"Başka türlü hayatta kalamazdın." "Yani hayatımı kurtardı... iki kez."

Sesindeki kendinden nefreti ve hayal kırıklığını duyabiliyordum. Aşağılık bir insan onun kurtarıcısı olmuştu ve bana sonsuza dek borçluydu.

Bir süre durakladıktan sonra Aurelias bana baktı. "Neden? İkimiz de senin için aynı şeyi yapmayacağımı biliyoruz."

Bana ilk kez eşitmişim gibi bakıyordu, çizmesinin altındaki bir böcek gibi değil. "Sanırım Kingsnake'i senden çok daha fazla önemsiyorum."

Yola devam ettik ama karda koşmak yerine atları yürüyüşe çıkardık.

Aurelias tamamen iyileştiğini iddia ediyordu ama Kingsnake de ben de zaman zaman eyerinde sallanışını fark ediyorduk, sanki ağaçla yaptığı korkunç çarpışmadan sonra beyni hâlâ sisliymiş gibi.

Yeniden kamp kurduk, kızılâğaçların yoğunluğu içinde gizlenmiş yeni bir yer bulduk, kar hala her yerdeydi. Aurelias dinlenirken Kingsnake'le birlikte küreği kapıp kamp alanını hazırlayan bendim. Zırhının içinde bir kütüğün üzerine oturmuş, omuzlarına bir battaniye örtmüştü.

"Tekrar beslenmenin bir faydası olur mu?"

Kingsnake sordu. Aurelias başını salladı. "Hadi ateş yakalım."

"Bunun akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?" Kingsnake sordu. "İki canavar yetiden kurtulduk..."

Benim bir itirazım olmadı. Bir önceki kamp yerimizi özlemiştim çünkü tüm ağaçlar yanıyordu. Bu yolculukta ilk kez kendimi sıcak hissediyordum. Düşen dalları toplamak için ağaçların arasına dalan bendim.

Döndüğümde Kingsnake kamp ateşi için taşları hazırlamıştı, ben de kütükleri üstüne bırakıp kibriti yaktım. Kütükler karın yüzeyindeki neme rağmen alev aldı ve sonra o sıcaklık yanaklarıma vurarak tenimi eritti.

İlahi bir şeydi.

Fang kucağıma kıvrıldı ve gözlerini kapattı, kertenkelelerin güneş ışığından hoşlandığı gibi sıcaklığın tadını çıkardı. Kucağımda bir bebekmiş gibi onu sıkıca tuttum, ikimiz birbirimizi sıcak tuttuk.

Aurelias her zamanki gibi kızgın görünerek kütüğünün üzerinde kaldı.

Kingsnake ateşin karşı tarafında oturuyordu, gözleri benim yerime alevlerdeydi. Endişe yüz hatlarına ve ruh haline kazınmıştı, hâlâ kardeşinin iyiliğinden ya da başka bir şeyden korkuyordu. Bana yönelik bir yoğunluk ya da özlem hissetmedim. Bu duygular, bu donmuş tundraya ayak bastığımız anda sona ermişti.

Kaçırmışım.

Uzun bir süre sessizlik oldu. Çantamdaki kuru et ve kuru meyvelerden sıkıldığım için midemin kemirildiğini hissettim. Taze bir şeyler avlamak istiyordum ama hava o kadar karanlıktı ki hiçbir şey göremiyordum. Kingsnake tek başıma dolaşmama asla izin vermezdi ve şikayet edecek milyonlarca şey varken açlığımdan şikayet etmek istemiyordum.

"Teşekkür ederim."

Düşüncelere o kadar dalmıştım ki, kulaklarımin ne duyduğunu neredeyse fark etmemiştim. Başımı sağ tarafımdaki Aurelias'a çevirdim, hâlâ kütüğün üzerindeydi ve gözleri ateşteydi.

Başka bir şey söylemedi, bakışlarını öyle sabit tuttu ki sanki bu garipliği olabildiğince çabuk atlatmaya kararlıydı. Muhtemelen son bir gündür bu iki kelimeyi söyleyebilmek için cesaretini toplamaya çalışıyordu. Benim kadar alçakgönüllü birine borçlu olması muhtemelen boğazında safra bırakmıştır.

Ortalığı karıştırıp onu daha da kötü hissettirebilirdim ama ben üst perdeden konuşmaya karar verdim. "Bir şey değil." Bu kadarla bıraktım ve başka bir şey söylemedim. Gözlerim tekrar ateşin üzerinde gezindiğinde Kingsnake'in bakışlarını üzerimde hissettim.

Endişe gitmiş, yerine yeni bir şey gelmişti.

Yolculuğumuza devam ettik ve acı soğuk hiç bitmedi.

"İlkbaharda gelmeliydik..."

"Burada mevsimler yoktur." Konuşan Aurelias'tı ve söylediğim hiçbir şeye cevap vermediği için bir an duraksadım. Sorularıma hiç cevap vermedi. Bu, ilişkimizdeki değişimin bir göstergesiydi. Belki de kendini medeni olmak zorunda hissediyordu, ama ben de onun saygısını kazanıp kazanmadığımı merak ediyordum.

"Yani... her zaman dayanılmaz mı?"

"Evet."

"Sikeyim." Akşam yemeğimi almak için çantama uzandım ama bir süre karıştırdıktan sonra her şeyi yediğimi fark ettim. Sürekli seyahat etmek beni daha da acıktırıyordu ve vücudumun sıcak kalmak için beslenmeye ihtiyacı vardı. Sonra Aurelias benden beslendi, bu yüzden daha fazla kaloriye ihtiyacım vardı. Çantamı bir kenara ittim ve onun yerine ateşe baktım.

Aurelias aniden gül için onun ayaklar sonra ayrıldı
ve kamp açıklama yapmadan.

Kingsnake'e döndüm. "Bunu çok yapar mı?"

"Ne?"

"Açıklama yapmadan öylece ortadan kaybolmak mı?"

"Kelimeler çok fazla enerji gerektirir." Kingsnake ateşin tam karşısındaydı, her nefesinde bir sis bulutu salıyordu. "İyi misin?"

Her ne kadar saklamak için elimden yapsam da son birkaç gündür hastaydım. Vücudum halkımın başına gelen hastalıklara karşı güçlü ve yenilmezdi ama görünüşe göre üşütmeye karşı bağışıklığım yoktu. "Sıcak olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum."

"Dişler bize misafirperverliklerini göstermeli."

"Eğer göstermezlerse, onları öldürürüm."

Dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi.

"Yapacaklar." "Ve sonra asla gitmeyeceğim."

"İnan bana, ne kadar sıcak ol, uzun süre kalmak istemeyeceksin." "Neden?"

Kingsnake bir cevap oluşturmak için zaman harcadı. "Ürkütücüdürler."

"Bana yaban domuzu diyen Orijinallerden daha mı ürkütücü?" Alay ettim.

"Bunu pek olası bulmuyorum."

Gülümsemesi acı verici bir şekilde genişledi. "Bunu

duydun mu?" "Evet."

"Bu sözleri ciddiye alma-"

"Duygularımı incitmedi. Ayrıca, domuzların sevimli olduğunu düşünüyorum."

Gözleri beni izliyordu, saniyeler geçtikçe derinlikleri artıyordu. "Renee kim?"

Hiçbir şey söylemedi ve zaman geçtikçe hiçbir şey söylemeyecekmiş gibi görünüyordu. "Sevdiği kadın."

"Ona ne oldu?" Konuşmaları, ilişkilerinin uzun zaman önce, 1500 yıllık geçmişlerinin derinliklerinde sona ermiş gibi görünmesine neden olmuştu.

Ömür boyu.

Aurelias'ın hâlâ kampta olup olmadığını kontrol etmek için yanımdan geçip gitti. "Onu o öldürdü."

Aynen böyle, soğuk kayboldu. Artık hissetmiyordum çünkü dehşete kapılmışım. "Ne...?"

"Bu bir kazaydı."

"Yanlışlıkla birini nasıl öldürürsün?" Kingsnake bakakaldı.

Sonucu kendim çıkarmam birkaç saniyemi aldı. Yüzündeki ifade bunu açıkça ortaya koyuyordu. "Beslenmeyi bırakmadı..."

"Hayır."

Şimdi soğuk, daha önce olduğundan daha sert şekilde geri döndü. "Kendine engel olamadı."

Kingsnake ilk kez benden beslendiğinde ölüme ne kadar yakın olduğumu şimdi anlıyordum. Ben de kolayca aynı kaderi paylaşabilirdim.

"Hâlâ onu taşıyor."

Üzgün olduğumu söylemek istedim ama Kingsnake doğru alıcı değildi. "Neden onu dönüştürmedi?"

"Niyeti buydu. Sadece önce zehri bulması gerekiyordu. Onun gibi bir Orijinal olması gerekiyordu. Onun karısı olması gerekiyordu."

Aurelias'a zar zor tahammül ediyordum ama hikaye yine de kalbimi kırdı. "Demek bu yüzden insanlardan bu kadar nefret ediyor..."

"Muhtemelen bununla çok ilgisi vardır."

Konuşma devam edecekti ama Aurelias iki tavşanı ayaklarından tutarak geri döndü. Söze gerek duymadan işe koyuldu, hayvanları giydirdi ve pişirilmek üzere şişin üzerine yerleştirdi.

"Bu benim için mi?" Ateşin sıcaklığını kendinden başkası için bırakmasına şaşırarak sordum.

"Açsın." "Nasıl

yaptın-"

Kingsnake bilmiş bir bakış takındı. "Can sıkıcı, değil mi?"

Aurelias yavaşça kolu çevirdi, etin bütün yüzeyleri kömürleşti ve suları aşağıya damladı. "Sen beni besledin. Şimdi ben seni besleyeceğim." Gözlerini işinden ayırmıyor, bakışlarımı görmezden geliyor, eti yavaşça çeviriyor ve tamamen pişene kadar cızırdamasını sağlıyordu. Tavşanları çıkardı, eti tekrar hazırladı ve sonra bana uzattı.

Başımı kaldırıp ona bakarken tabağı elimde tutuyordum. "Teşekkür ederim."

Yatağına gitmeden önce başıyla onayladı. Kendini içine soktu, fermuarını sonuna kadar çekti ve sonra hareketsiz kaldı.

"Sanırım ilk nöbeti ben alacağım," dedi Kingsnake.

Yemeğimi yedim, sıcak yemek yüzünden midemin ısındığını hissettim. Taze bir şeyler yemeyeli uzun zaman olmuştu. Gemide bile her şey kurumuş ve bayattı. Bütün taze yiyecekleri önce ben yediğim için meyve ve sebzeler çabucak yok olmuştu. "Yorulduysan nöbeti ben alabilirim."

"Sorun yok, tatlım. Kendini iyi hissetmediğini biliyorum." Onun bu gözlemi karşısında sustum.

"Sanırım her şeye karşı bağışıklığınız yok."

"Bu koşulların mümkün olan en ağır koşullar olduğunu kabul etmek zorundasınız." "Bizden biri olsaydın bu kadar ağır olmazdı." Gözlerini dikti.

Ben de baktım.

Kingsnake ayağa kalkıp karanlığa doğru yürümeden önce bir an daha bakışlarımı tuttu.

KINGSNAKE

"Onların bölgesine yaklaşıyoruz." Aurelias atını yanıma sürdü, kıyıdan uzaklaştıkça kar daha az derinleşiyordu. Atlarımıza mola verdirmek için yürüyüşümüzü yavaşlatmıştık. Atlar artık daha rahat hareket ediyordu, bu yüzden hızımızı yeniden artırdık.

"Seni tanıyacaklar mı?"

"Eğer aynı lidere sahiplerse."

Omzumun üzerinden arkama baktım ve Larisa'nın tek başına iyi olduğundan emin oldum.

"Kendi başının çaresine bakabilir." Gözleri dosdoğru karşıya bakıyordu ama endişemi anlamış gibiydi. "Sürekli endişelenmen sadece yersiz değil, aynı zamanda enerji kaybı."

"Gelmesini ben istemedim. O ısrar etti." "Bu satın alınamayacak türden bir sadakat." "Ciddi bir fikir değişikliği yaşadın..."

Gözlerini önden ayırmadı. "Onu hafife aldığımı kabul ediyorum."

"Bence bundan daha fazlası var." Tekrar arkama baktım, onun çok geride kaldığını ama tehlikede olmadığını gördüm. Etrafında sadece kar ve ağaçlar vardı.

"Kendi adamlarım beni kaderime terk ederdi. Yeti kafamı bedenimden ayırırken dikkati dağıldığında, bu fırsatı onu etmek için kullanırlardı. Cesareti o kadar büyük ki, kendi iyiliğini bile hiçe sayıyor; hem de küçümsediği bir adam için. Sana çok değer veriyor."

Önüme baktım, uzaktaki tepeleri gördüm.

"Ve ona karşı ne kadar derin hisler beslediğini biliyorum." Şimdi gözlerini bana dikmiş olan oydu.

Yüzümün yan tarafında hissedebiliyordum.

"Ölümsüzlük teklifini bir kez reddetti ama bir daha reddetmeyecek."

"Bilmiyorum-"

"Yapmayacak."

Ertesi gün, bölgeleri görünmüştü.

Aurelias atının tepesinden, "Ağaç hattından ayrıldığımızda bizi fark edecekler," dedi. "Sadece üç kişi olduğumuz için tehdit oluşturmamalıyız. Konuşan bir tek ben varım. Anlaşıldı mı?"

Ne Larisa ne de ben bir şey söyledik.

"Hadi gidelim." Topuklarını atına geçirdi ve koyuldu.

Arazi boyunca, açıkta, beyaz karın üzerinde siyah noktalar olarak görünen kapılarına doğru sürdük. Yaklaştıkça yeşil otlar görünmeye başladı, medeniyete yaklaştıkça kar yavaş yavaş dağılıyordu. Krallıklarının arkasındaki dağlar karla kaplıydı ama altlarındaki toprak tundradan kurtulmuş gibi görünüyordu.

Biz yaklaştıkça şehirlerinin detayları daha da netleşti, duvarın arkasında uzun bir kale görünüyordu. Askerler kapının üzerinde mevzilenmişlerdi, hepsi de ok ve yay taşıyordu. Zırhımız bizi onların saldırısından kaçacak kadar koruyacaktı ama atlarımız kurtulamayacaktı.

Kapıya vardığımızda Aurelias durdu. "Rancor'la görüşmek istiyorum."

Ona çok fazla dikkat etmeyeceklerini umarak atımı Larisa'nınkinin önünde tuttum.

Dişlerden biri duvarın dibinden, "Peki kim dinleyici istiyor?" diye sordu.

"Aurelias-Orijinallerin Prensi."

Prince mi? Bu çok korkakçaydı.

Dişler kayboldu ve biz orada öylece kalakaldık. Birkaç

dakika sonra kapı açıldı.

Aurelias önden gitti ve biz de onu takip ederek bir vadi ile yamaçların başlangıcından oluşan büyük şehirlerine girdik. Her yerde güneş lekeli taşlardan yapılmış binalar vardı. Atlarımız ahırlardan birine götürüldü ve sonra bize giriş izni veren Dişler bize saraya kadar rehberlik etti.

Aurelias'ın önden gitmesine izin verdim ve Larisa'nın insan olduğunu anladıklarında bir sorun çıkabileceğini bildiğimden hemen yanında durdum. Ya üzerinde kokusunu alacaklar ya da Aurelias ve benden ne kadar farklı olduğunu fark edeceklerdi.

Saraya kadar bize eşlik edildi, etkileyici bir koridordan geçtik ve ardından bir taht odasına götürüldük.

Taht odalarından çok sıkılmıştım, bu yüzden taht odam yoktu. Gerçekten hiçbir anlamı olmayan gösterişli bir güç gösterisi. Bir kral kılıcıyla ve onu nasıl taşıdığıyla tanımlanırdı, soğuk taşın üzerinde nasıl oturduğuyla değil.

Soluk tenli, tamamen siyah giyinmiş Dişler'in lideri Rancor oturuyordu. Dizleri birbirinden ayıktı ve kolları kolçakların üzerinde uzanıyordu. Başında bir taç yoktu ama iğrenç bir küçümseme vardı. Başkalarına göre Dişler insan gibi görünüyordu, tıpkı bizim insan gibi göründüğümüz gibi. Ama o ağız açılabilir ve birkaç sıra diş ortaya çıkabilirdi. "Aurelias. Selefimle önceki ziyaretinizi hatırlıyorum. Uzun zaman oldu ve oldukça uzun bir yolculuk yaptınız. Önemli bir şey olmalı." Gülümseme devam etti.

Larisa ve ben görmezden gelindik, ki bu benim için sorun değildi.

Aurelias öne çıktı. "Kral Serpentine beni onun adına gönderdi. Bir isteğim var."

"Yap."

"Altın Yılanların yerini öğrenmem gerek. Topraklarınızda nerede bulunduklarını biliyor musunuz?"

Rancor sessizdi, derin düşüncelere dalmışken parmaklarını birbirine sürtüyordu. "Garip bir istek. Çok tuhaf."

Kardeşimi tanırım, şu anda hırçın bir öfkeyle mücadele ediyordu. "Kendimize ait hiçbir şeyimiz yok."

"Çünkü...?"

Aurelias gerçeği gizlemeyi tercih etti. "Korkunç bir kuraklık topraklarımızı mahvetti. O zamandan beri onları görmedim."

"Bu korkunç bir haber... çok korkunç." Rancor bakarken parmaklarını ovuşturmaya devam etti ve tavrına bakılırsa kendisine anlatılan saçmalıklara inanmıyordu.

Rancor beni huzursuz etti.

"Soruma cevap verecek misiniz?"

Parmakları yavaşça yumruk haline geldi. "Bu cevap için dünyanın öbür ucuna yelken açtın, bu da çok önemli olduğu anlamına geliyor. Karşılığında bir şey almadan sana bu iyiliği yapmamı beklemiyorsun, değil mi?"

Aurelias sustu.

"Öyle mi?" Rancor bastırdı.

Aurelias sesini sabit tutuyordu ama Rancor'un kafasını omuzlarından ayırmak istediğini biliyordum. "Karşılığında ne istiyorsun?"

"Kökenlerin neler biliyoruz. Güç. Hız. Çeviklik. Bu dünyada yürüyen diğer tüm vampirlerden daha güçlü. Biz de dahil. Biz de

hikayeler duydum-"

"Ne istiyorsun?"

Rancor sakinleşti, kendi öfkesini dizginledi. "Son ziyaretinizden bu yana bu topraklarda çok şey değişti. Kral Rolfe türümüzü her iki cepheden de aç bıraktı. Zayıflıyoruz ve acıkıyoruz... çok acıkıyoruz." Gözleri Larisa'ya kaydı.

O biliyordu.

Aurelias'a tekrar baktı. "savaşı kazanmamıza yardım et, savaş senin olsun."

Sessizlik.

Aurelias bir şey söylemedi.

Bu ziyaretin bu kadar kötü geçeceğini tahmin etmemiştim. Bana müttefik olduğumuz söylenmişti ama Rancor farklı düşünüyordu.

"Bu bir şaka mı?" Aurelias sonunda dedi ki. "Ben bir yılan istiyorum... ve sen benden bir savaş kazanmamı istiyorsun."

Rancor gülümsedi. "Sadece bir yılan olabilir ama bu senin için ölüm kalım meselesi. Tıpkı bu savaşın benim için olduğu gibi."

"Bunun için zamanım yok."

"O zaman sanırım yılanını alamayacaksın."

Kahretsin, bu kötüydü.

Aurelias baktı.

Rancor da . İkisi de

boyun eğmedi.

Aurelias bana döndü. "Hadi gidelim."

Buraya kadar boşuna gelmişiz.

"Bize savaşınız hakkında daha fazla ayrıntı verin." Larisa bir adım öne çıktı.

Aurelias olduğu yerde durdu ve arkasını döndü. Yüzündeki vahşeti tarif etmek imkânsızdı. Ama müdahale etmeye cesaret edemedi, çünkü eğer

Bunu yaparsa birleşik bir cephe olmadığımız ortaya çıkacaktı ki bu daha tehlikeliydi.

Rancor ona baktı ve gülümsemesi kayboldu. "Kral Rolfe son yirmi beş yıldır bu toprakları yönetiyor. Kardeşi Ian Rolfe ise güneydeki HeartHolme krallığının kâhyası. Ayrıca, onun davası için savaşan ejderhalara da sahip. Sadece HeartHolme olsaydı, başarı şansımız olurdu ama Delacroix ilk sorun işaretinde hızla aşağı inerken olmaz."

"Size yardım etsek bile bu savaşı kazanamayacaksınız gibi görünüyor."

"Daha fazla müttefikimiz var," dedi Rancor. "Rolfe kardeşlerden hiçbirinin haberdar olmadığı müttefikler."

"O zaman bize gerçekten ihtiyacınız yok," dedi Larisa.

"Savaşı kan dökülmeden kazanacak bir planımız var. Ancak bu plan hiçbirimiz tarafından uygulanamaz."

"Neden?"

"Çünkü yüzlerimizi biliyorlar. Dişlerimizi biliyorlar. Ama vampirler... Bunu söylemenin bir yolu yok." Gözleri tekrar Aurelias ve bana kaydı. "Delacroix'ya gidin ve emrimi yerine getirin ve Altın Yılanlarınızı alın."

Aurelias tekrar öne çıktı. "Kendi savaşımızın ortasındayız. Halkımın kanı dökülürken burada kalamam."

"Benim fiyatım bu," dedi Rancor. "Almaya geldiğiniz şeyi alamadan dönerseniz daha çok kan dökülecek. Prensi görevinde başarısız olduğunda Kral Serpentine büyük hayal kırıklığına uğrayacak."

Aurelias ona dik baktı.

Rancor da aynısını yaptı.

Sessiz bir hesaplaşma başladı.

Rancor tahtını bıraktı ve doğruldu. "Bu terk edilmiş topraklarda çok yol kat ettiniz. Akşam dinlenmeye çekil, sabah konuşuruz."

Belki biraz düşündükten sonra fikrinizi ."

Aurelias özel bir konaklama talep etti; üçümüzü de barındıracak bir süit.

Uzun yolculuğumuzdan sonra mahremiyeti tercih ettim, ama iyi bir nedeni olmadan bu istekte bulunmazdı, bu yüzden itiraz etmedim.

Odamıza girdiğimizde Larisa bambaşka biri olmuştu.

"Parmaklarımı tekrar hissedebiliyorum." Tüm zırhını bıraktı ve hızla banyoya gitti. "Duş alacağım için çok heyecanlıyım." Aurelias'ın bu gece bizimle odada olacak olması umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Hem de hiç.

Kapı kapandı ve su akmaya başladı.

İkimiz de üşümediğimiz halde Aurelias ocakta ateş yaktı. Muhtemelen Larisa için yapmıştır.

"Neden engel oluyorsun?" diye sordum.

Aurelias ayağa kalktı ve bana soğuk bir bakış attı. "Larisa."

"İnan bana, sikimin engellenmesini istemiyor."

Sinirli bir şekilde iç çekti. "Onun insan olduğunu biliyorlar ve çok açlar."

Omurgam gerildi. "Niyetleri ne?"

"Emin değilim. Onlara yardım etme varsa ona dokunacaklarından şüpheliyim."

"Ama biz onlara yardım etmeyeceğiz."

Ben yatağın kenarına otururken Aurelias da koltuğa oturdu. "Yerinden kıpırdamayacak."

"Ve o zehre ihtiyacımız var..."

Aurelias bana baktı ama düşünceleri başka yerde gibiydi.

"Onların siyasi saçmalıklarına karışacak vaktimiz yok." "Bırakın daha fazla düşman edinmeyi."

Bunu düşünmemiştim bile.

"Ancak zehir olmadan geri döner ve başka bir yerde bulamazsak, başarı şansımız yok denecek kadar az."

"Evet..."

Sessizliğe geri döndük.

Diğer odada su akıyordu. Kapının altındaki çatlaktan buhar sızmaya başladı. Muhtemelen uzun süre orada kalacaktı, sadece tenine değen sıcaklığın tadını çıkarmak için.

Aurelias başını sandalyenin arkalığına yasladı, bitkin düşmüş gibi kambur duruyordu. "Bir fikrim var. Ama boktan bir fikir."

"O zaman bir sonraki fikre geçelim."

"*Tek* fikir bu."

Onu bekledim.

"Ben geride kalıp isteklerini yerine getireceğim. Sen ve Larisa zehirle birlikte dönün."

Kardeşime bakarken saniyeler geçti. Önce hiçbir şey hissetmedim, ama sonra midem bulandı. "Seni geride bırakmayacağım Aurelias."

"Burada kalamazsınız. Larisa güvende değil."

"Bir Orijinal zarar görmeyeceğin anlamına gelmez." "İyi olacağım, Kingsnake."

"Yalnız kalacaksın. Eğer sana bir şey olursa, bunu asla ." "Bileceksiniz çünkü geri dönmeyeceğim."

"İki saniyeliğine taştan bir levha olamaz mısınız?" Tersledim. "Öylece yelken açıp seni terk mi edeceğiz? Nasıl geri döneceksin?"

"Bir gemi bulacağım."

"Bundan hoşlanmıyorum." Başımı salladım. "Sensiz gelirsem babam benden zaten nefret daha fazla nefret edecek."

"Senden nefret etmiyor-"

"Şimdi oraya gitmeyelim. Tek yol bu." Saçma bir yoldu.

"Başka bir fikrin var mı?"

kaçırmadan önce bakışlarını tuttum. "Senden ne yapmanı istediklerini bile bilmiyorsun."

"Doğru. Sormam gerekecek."

"Peki ya Kral Rolfe ile bir savaş başlatırsanız?"

"Kavga çıkarmak için topraklarımıza kadar gelmek istiyorsa, ona iyi şanslar."

Bunun pratik olmadığını kabul etmek zorundaydım. Askerleri geldiğinde zayıf ve yetersiz beslenmiş olacaklardı. Gemileri batacak ve kıyıya ulaştıkları anda bütün bir orduyu kaybedeceklerdi.

"Yarın Rancor'la konuşacağız. Bunun bir intihar görevi olmadığını varsayarsak, planımız bu olacak."

"hoşuma gitmiyor."

"İyi olacağım."

"Müttefikiniz yok."

"Dişler benim müttefikim olacak."

"Bu, kardeşinin arkanı kollamasıyla aynı şey değil." Dudaklarında ince bir gülümseme belirdi. "Ya da kardeşinin kadını..."

"Ben geride kalacağım. Sen Larisa'yı geri götür." "İkimiz de onun gitmeyeceğini biliyoruz."

Hayır, kalmayacaktı. Nerede olursam olayım benimle kalırdı.

"Sorun yok, Kingsnake." Gözleri benimkileri okuyor, tüm çatışmalarımı hissediyordu. "Gerçekten."

birlikte yatıyorduk, kardeşim odanın diğer tarafındaki yatağında yatıyordu.

"Dur," diye fısıldadı, gözleri kapalıydı.

Baktım ve rüya görüp görmediğini merak ettim.

Gözleri açıldı. "Sen bütün gece bunu yaparken ben nasıl uyuyacağım?" "Ne?"

"Tam olarak ne olduğunu biliyorsun."

Gemiden ayrılalı bir hafta olmuştu. Dondurucu sabahlar. Tehlikeli geceler. Aynı yatakta çünkü her zaman biri nöbet tutuyordu. Hayatta kalma konusunda o kadar endişeliydim ki yorgunluk ve korkudan başka bir şey hissetmiyordum. İlk kez onun bedenini bedenime karşı hissediyordum, teninin pürüzsüzlüğünü, saçlarının kokusunu. Elim belinin kavisinde duruyordu ve onu kendime doğru tutuyordum, aletim sürekli sertleşiyordu çünkü onunla aynı yatakta olup da onu istememek benim için imkânsızdı. Bu düşünceler kontrol edilemezdi ve zihninin ön kapısına tekrar tekrar vuruyorlardı.

"Uyu hadi."

Çok yorgundum ve nihayet sıcak bir yataktaydım ama tek düşünebildiğim onu altıma almak, ellerimle boynunu kavrayıp hafifçe boğmak, acı içinde kıvranmasını ve coşku içinde ağlamasını sağlamaktı.

Gözleri tekrar açıldı. "Sana yatağa gitmeni söylüyorum ve sen bunu daha fazla mı yapıyorsun?"

Dudaklarımda bir sırtış belirdi.

Battaniyeyi kaldırdı ve daha da aşağıya kayd. Bir saniye sonra, yumuşak dudakları uzunluğumu çevreledi ve sonra tabana doğru kayd.

Gözlerimi kapattım ve inlemek istedim ama bunu bastırdım.

Dili düzleşti ve uzunluğumu tekrar tekrar aldı, sikimi ağzından çıkardığında dudaklarını başının üzerinde gezdirdi. Her zamankinden daha yavaş, ses çıkarmamaya dikkat ediyordu.

Orada uzanmak ve kalçalarımı onun sıcak ağzına sokmamak imkansızdı. Parmaklarım saçlarını buldu ve o sikimi yemeye devam ederken saçlarını avuçladı. Fantezim onu altıma almak ve ona kime ait olduğunu hatırlatmaktı. -Sanki bir şekilde unutmuş gibi. Ama bu iş görür.

Ağzına hızla boşaldım, dilinin arkasına ve boğazına fışkırdım. Çok iyi hissettirdi ama amı ya da götü daha iyi hissettirebilirdi.

Çarşafın üzerindeki yastığa geri döndü ve uyumak için rahatladı.

Parmaklarım külotunun altından kayd ve çok özlediğim klitorisini buldu.

sanki hiç beklemiyormuş gibi irkildi. Gözleri benimkilere kayd, ağabeyim tarafından fark edileceğimizden endişeliydi ama beni durdurmaya çalışmadı çünkü büyüm altındaydı.

Sessiz kalmasını sağlamak için ağzını benimkiyle kapatmadan önce klitorisini dairesel hareketlerle ovdum. Ona daha sert ve daha sert dokunduğumda ağzımın içinde inledi ve kalçalarını daha fazla sürtünme için bana doğru bastırdı.

Dokunuşumla boşalması uzun sürmedi, sessiz inlemeleri nazik çığlıklar olarak serbest kaldı.

Sonuna kadar, coşku gelip geçene kadar klitorisinin etrafında döndüm.

Dudaklarım kulağına gitti. "Artık uyuyabilirim."

Duş aldık ve Rancor'la yüzleşmeye hazırlandık.

Dişler yemek yememiş olsalar da Larisa için kahvaltı hazırladılar.

Adamlarından biri bizi Rancor'un bir gün öncesiyle aynı şekilde giyinmiş olarak beklediği taht odasına geri götürdü.

Rancor parmaklarını yumruk yapmış ve çenesine dayamıştı. O sabah yüzünde hiç gülümseme yoktu. "Umarım konaklamanız uygun olmuştur."

"Evet," dedi Larisa. "Sıcak olmak güzeldi-"

Aurelias yanından geçerken ona elini uzattı.

Ağzını kapattı ama gözleri ona tokat atmak ister gibi ateşliydi.

Aurelias Rancor'a yaklaştı. "Bizden tam olarak ne istediğini söyle ki teklifini değerlendirebileyim."

Rancor elini yüzünden indirdi ve parmaklarını kolçağa vurdu. "Kral Rolfe'un çok sevdiği bir şeyi var. Eğer onu alırsak, HeartHolme'u boşaltmasını sağlamak için ihtiyacımız olan tüm kozu elde etmiş oluruz. İnsanlar topraklarımızdan ayrılacak ve kayalıkların dibindeki her şey bize ait olacak. Sonra da harekete geçer ve kuzey krallıklarını ele geçiririz."

"sevdiği şey nedir?" Rancor gülümsedi.

"Kızı."

"Benden bir çocuğu kaırmamı mı istiyorsun?" diye sordu

kmseyerek. "O bir kadın, ocuk değil."

Aurelias dönüp bana bakmadan önce bir süre öylece durdu.

Zihin okuyamıyordum ama bu istekten rahatsız olduğunu biliyordum.

Bir kez Rancor'a baktı. "Onu buraya getireceğim, sonra ne olacak?"

"Pazarlık yapacağız."

"Ya pazarlık yapmayı reddederse?"

"Güven bana, yapacaktır."

"Neden ikinizden birinin bunu yapamadığını hâlâ anlamıyorum." "Çünkü." Hafifçe öne doğru oturdu.

"Kendine bir bak." "Bana bakmak mı?" Aurelias soğuk bir sesle.

"Sen çok yakışıklı bir adamsın ve gerçek doğanı saklıyorsun. Gizlice yakalanması gerekiyor ki babasının gelenlerden haberi olmasın. Bu bize pazarlıklarda avantaj sağlayacaktır."

Aurelias hiçbir şey söylemedi, kızgınlığını elinden geldiğince bastırmaya çalıştı. Kadın kaçırmak onun iş tanımına pek uymuyordu. "Şartlarımız bunlar. Sen Altın Yılanlar'ın yerini söyleyeceksin, Kingsnake de topraklarımıza ve savaşa dönecek. Ben geride kalıp anlaşmanın bize düşen kısmını yerine getireceğim."

Larisa'nın başı bana doğru döndü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Rancor bu isteği düşündü, parmakları bir kez daha kolçağa vuruyordu. Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Bir anlaşmamız var."

"Ve dönüş yolculuğum için bana bir gemi temin edeceksiniz."

"Tamamdır." Rancor oturduğu yerden kalktı ve elini uzatarak Aurelias'a yaklaştı.

Aurelias da karşılık verdi ve el sıkıştılar.

Larisa bana fısıldadı. "Bundan haberin var mıydı?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Onu burada bırakamayız."

"Larisa." Sadece adını kullanarak onu bir çocuk gibi azarladım.

Öfkeli görünüyordu ama başka bir şey söylemedi.

"Neredeler?" Aurelias sordu.

Rancor pelerini arkasında uçuşarak merdivenlerden aşağı . "Güneye. Size orada eşlik edeceğiz."

İki gün boyunca güneye gittik.

Ateşin yanında ısınabilmesi için Larisa'yı geride bırakabilirdim ama böylesine nefis kana sahip bir insanı yırtıcı hayvanların arasında bırakmak aptalca bir fikirdi. Şikayet etmedi, çünkü benim arkadaşlığım her zaman canavarlara tercih edilirdi. Bu sefer aynı atı paylaştık, böylece benim bedenim onunkini soğuktan korudu.

Kar sonunda yerden kalktı ama hava hâlâ buz gibiydi. Hava kuru ve keskindi. Her nefes alışımında ciğerlerim acıyordu.

Rancor önden gidiyordu ve aniden durdu. Adamları onun arkasında durdu.

Otların arasında bir altın parıltısı görmeyi umarak etrafıma bakındım. Atı ileriye doğru yönlendirdim ve Aurelias'la birlikte onun yanına geldim.

"Daha ileri gidemeyiz," dedi Rancor. "Yolculuğunuza yalnız devam etmeniz gerekecek."

"Neden?" Aurelias sordu.

"Çünkü bu topraklar HeartHolme'a ait," dedi Rancor. "Eğer onların topraklarına tecavüz edersek, bu bir savaş eylemi olarak yorumlanacaktır."

"Medeniyete dair hiçbir iz görmüyorum," dedim.

"Çok uzakta," dedi Rancor. "Ama yine de onların toprakları. Güneye doğru devam eder ve uzakta gördüğünüz dağa yaklaşırsanız, yılanlar o ormanda yaşar. Altın çam kozalaklarını gördüğünde doğru yerde olduğunu anlayacaksın."

"Buralar HeartHolme'ün topraklarıysa bunu nereden biliyorsun?" Aurelias sordu.

Rancor soğuk bir ifadeyle, "Oralar her zaman onların toprağı değildi," dedi. "Tazminat olarak topraklarımızdan daha fazlasını aldılar."

"Sizi tamamen ortadan kaldırmadıklarına şaşırdım," dedim. "Besin kaynağınız düşünöldüğönde..."

"Savaşlarda çok fazla insan kaybettiler," diye açıkladı. "Daha fazla kan dökölmesini istemediler ve o zamandan beri bizi unutup krallıklarını yeniden inşa etmeye devam etmeleri umuduyla sessiz kaldık. İşe yaramış gibi görünüyor. Hayvan kanıyla beslendik ama bu çürümüş et yemek gibi bir şey. İşe yarıyor ama kendinizi bok gibi hissetmenize neden oluyor."

Geçmişte ben de aynısını yapmıştım ama bunu on yıllar boyunca yapmayı hayal bile edemezdim. Bu beni kışın açan bir çiçek gibi soldururdu.

Rancor, "Aurelias bizimle kalacak," dedi. "İhtiyacın olanı al. Biz seni burada bekleyeceğiz."

"Bunu nasıl yapacağız?" Larisa sordu. "Sadece zehri mi alacağız? Yoksa yılanları mı alacağız?"

"Dönüş yolculuğundan sağ çıkamazlar."

"O zaman zehri nasıl alacağız?"

"Fang."

"Sence onları edebilir mi?" "Ya öyle olacak... ya da onları zorlayacağız."

Dağa doğru at sürdük ve çam kozalaklarını bulduğumuzda doğru yerde olduğumuzu anladık. Altın değillerdi ama yüzeylerinde küçük altın pulları vardı ve güneş vurduğunda parlıyorlardı.

Ormanın içi dışından çok daha sıcaktı ve ciğerleri dolduran bir nem içeriyordu. Atımız bir ağaca bağlıydı ve Fang avda bize katılırken yerde kayarak ilerliyordu.

Bir şey hissediyor musun?

Henüz değil. Fang ilerledi, orman zeminindeki otların ve çalılarının arasında sürünerek neredeyse anında gözden kayboldu.

Biz olmadan fazla ileri gitme.

Pekala, baba.

Larisa sağa doğru yürüdü, ağaç gövdelerini ve çimenli tümsekleri aradı. "Yılanlar yanlarından geçerken pullarını onlara sürttükleri için mi kozalakların altın olduğunu düşünüyorsun?"

"Belki."

"Bir ayının sırtını ağaca sürmesi gibi. Belki de bu şekilde deri değiştiriyorlardır."

İyi olduğundan emin olmak için birkaç dakikada bir Fang'i kontrol ederek ilerlemeye devam ettim. Aynı anda ilgilendiğim iki varlığı kontrol ederek Larisa'ya da göz kulak oldum. Kendimle ilgilenecek kadar kafam yerinde değildi.

Temas kurdum. Ne

dediler? Bekle bir

dakika.

"Fang bir tane

buldu." "Çok

hızlıydı."

Birlikte ilerledik ve Fang'i çimenlerin üzerine tünemiş, yine dik duran bir Altın Yılan'ın tam karşısında bulduk. Aynı boydaydılar, gözleri birbirlerine kilitlenmişti, dilleri bir içeri bir dışarı kayıyordu. Altın Yılan'ın güneş ışığında parıldayan yanardöner pulları vardı. Yemyeşil ve karanlık toprakla büyük bir tezat oluştuyordu. Kaba bir elmas gibiydi.

Bakışları uzun bir süre, birkaç dakika boyunca devam etti.

Ne oluyor?

Fang sessizdi.

Larisa bana baktı.

Başımı salladım.

Dakikalar sonra Fang konuştu. ***Durumu açıkladım, insanoğlunun büyük bir hastalığının tedavisi için onların zehrine ihtiyaç var.***

Yani kabul ediyor mu?

Hayır. İnsanlığın refahı için endişelenmiyor.

Ya işbirliği yapar ya da biz onu zorlarız.

Bir Altın Yılan'ı tehdit edemezsin. Fang bana bakmak için döndü.

O zaman onu ikna etsen iyi olur, böylece onu tehdit etmek zorunda kalmam.

Altın Yılan'a tekrar bakmadan önce bir süre daha bana baktı. Birbirlerine bakarak konuşmalarının yeniden başladığını tahmin ettim.

Larisa bana baktı. "Neler oluyor?" "Fang

onu ikna etmeye çalışıyor."

"Bunu nasıl yapacağından emin değilim. Neden bir yabancıya isteyerek bir şey teklif edesin ki?"

"Bilmiyorum."

Sessizlik akıp . Yılanlar çekişmelerini sürdürdüler.

"Aurelias'ı gerçekten arkamızda bırakabilir miyiz?" diye sordu.

"Ben de sevmiyorum."

"O sadece farklı bir krallıkta değil, dünyanın öbür ucunda." "Biliyorum.

Ama Ethereal'in yenilmesini herkes kadar o da istiyor."

"Onun iyi olup olmadığını bilmenin hiçbir yolu

yok." "Biliyorum. Ama Aurelias'ın çok yetenekli

olduğunu biliyorum."

Gözleri düştü, muhtemelen o yetinin neredeyse kafasını nasıl kopardığını düşünüyordu.

Fang benimle konuştu. ***Zehrini bağışlamayı kabul etti.***

Onu nasıl ikna ettin?

Fang otların arasından sürünerek bize doğru geldi. ***Tehditler.***

Sırttım. *Sana ne demiştim?*

sevdiğim anlamına gelmez.

Çantamı açtım ve boş bir şişe aldım. "Evet mi dedi?" Larisa sordu.

"Evet." Yılanı yaklaştım ve diz çöktüm. Şişenin üst kısmı çekildi ve yılanın dişlerini geçirebileceğı açıklığın üstünde kauçuk bir tampon ortaya çıktı. Şişeyi önüme uzattım ve aradaki mesafeyi kat etmesini bekledim.

Yavaşça öne doğru kaydı, temkinli gözleri bana kilitlenmişti. Sonra ileri uzandı ve şişeyi ısırđı, dişi şişenin üstündeki dolguya battı. Zehrini birkaç kez içine fişkırttı ve şişeyi üçte bir oranında doldurdu. Dişlerini geri çekti ve aceleyle koşarak uzaklaştı. "Harika. Bir sonraki nerede?" Kapağı kapattım ve mühürledim.

Bir tane bulmalıyız. Fang sürünerek ilerledi.

"Her birine sormamız mı gerekiyor?" İnanamayarak sordum. "Bu mesajı hepsine ilettiğinizi sanıyordum."

Fang bana soğuk bir bakış attı. ***İşler yürümüyor.***

"Lanet olsun, bu sonsuza kadar sürecek..."

LARISA

İhtiyacımız olan her şeyi toplamak günler sürdü ve sonunda yeterli olup olmayacağını hâlâ bilmiyorduk. Onlardan daha fazla olabilirdi ama onları sömürmek için orada olduğumuzu anladıklarında saklanmaya başladılar. Yaptığımız şey için kendimi suçlu hissediyordum ama başka yolu yoktu.

Buluşma yerine döndüğümüzde, Rancor ve Aurelias hâlâ kamp ateşinin etrafında diğerleriyle birlikteydi. Aurelias'ın son birkaç gündür onların arkadaşlığından nasıl keyif aldığını merak ediyordum, ama onu için kimseye tek kelime etmedi.

"Nasıl gitti?" Aurelias kardeşine sordu.

"Hallettik."

"Bu yeterli olacak mı?"

"üzereyiz."

Dişler'in konutuna geri döndük ve kapı kapandı. Şimdiye kadar Dişler ile Asıllar ve Kral Yılanları arasındaki farkı ayırt edememiştim ama Kingsnake beni onların yetenekleri konusunda uyarmıştı. Belki de onları ayırt edememem en iyisiydi.

"Sabah yola çıkacağız," dedi Kingsnake. "Bu gece dinleneceğiz."

Rancor, "Size bir refakatçi göndereceğim," dedi. "Oraya güvenli bir şekilde vardığınızdan emin olun."

Kingsnake, "Buna gerek kalmayacak," dedi. "Erzaklar yeterli." Rancor sırttı.

"Bize güvenmiyorsun."

"Açlığına güvenmiyorum."

Gülümsemeye devam etti. "Huzursuzluğunuzu gidermeme izin verin. Eğer ziyafet çekecek olsaydık, bunu çoktan yapmış olurduk."

Benim hakkımda konuştuklarını biliyordum ama aksini iddia ettim.

Akşam için yatak odalarımıza döndük, zehir Kingsnake'in çantasında dikkatlice paketlenmişti. Odaya girdiğimiz anda sıcaklık giysilerimizden süzülüp tenimize ulaştı. Ertesi sabah korkunç soğuğa ve yetilere bir kez daha göğüs gereceğimiz için korkuyordum.

İlk duş alan Kingsnake oldu. Banyoya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Bir süre sonra su aktı ve buhar kapının altından dışarı sızmaya başladı.

Aurelias koltuğa çöktü, çenesini kapalı parmaklarına dayadı, gözleri dalgındı.

"Bundan emin misin?"

Gözleri bana kaydı.

Ateşin yanındaki diğer koltuğa oturdum. "Seni burada bıraktığım için kendimi çok kötü hissediyorum."

Parmak eklemlerini çenesinden aşağı indirdi. "Yeti'ler üzerinde iyi bir izlenim bırakmadığımın farkındayım ama kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Türünüzün tek örneği sizsiniz... bu sizi korkutmuyor mu?"

"Ben türümün tek örneğiyim, başka açılardan." Kingsnake'inkine benzeyen gözleriyle bana bilinmeyen bir derinlikle baktı. Bir nehir gibi sığ ya da az önce geçtiğimiz okyanus gibi derin olabilirdi.

"Gitmeden önce beni beslemelisin."

"Hayır."

"Benim için sakıncası yok-"

"Beslemek için benim
değilsin." "Kingsnake
aldırmaz-"

". Sandığınızdan daha fazla ." "Ben sadece senin iyi
olmanı istiyorum."

"Ne zamandan beri iyi olup olmadığımı önemsemeye başladın?"

Cevap kolaydı. "Bana Larisa dediğin an."

Gözleri yumuşadı ama çok az, o kadar az ki bunun gerçekleştiğinden bile emin
değildim. "Uzun zaman yaşadım, Larisa. Ve uzun bir süre daha yaşamaya
devam edeceğim. Endişelenmen gereken daha büyük şeyler varken endişeni
benim için harcama." Konuşma bitmiş gibi görünüyordu çünkü bakışlarını
başka yöne çevirdi ve muhtemelen bu yeni dünyadaki hayatını düşünerek
başka bir yere baktı.

Gözlerim onun üzerinde kaldı. "Renee için üzgünüm."

Gözleri anında bana döndü.

"O gece sana kulak misafiri oldum." Onun düşünmesini istediğim son şey
Kingsnake'in güvenine ihanet ettiğiydi.

Diğer yüz hatları gibi gözleri de olduğu yerde sabitlenmişti. Duygularını
hissedebilseydim, bir ateş kasırgasına dönüşeceklerini hayal ederdim.

"Senden bu konuda konuşmanı istemiyorum. Sadece üzgün olduğumu
bilmeni istiyorum." "Bu beni çok daha iyi hissettirdi."

Bu konuşma bir hafta önce gerçekleşmiş olsaydı, çok daha vahşi bir yanıt
verirdi, bu yüzden alaycılığını memnuniyetle kabul ediyorum. "Bir zamanlar
birini sevmiştim. Bana evlenme teklif etti... ama daha iyi fırsatlar çıkınca bu
sözünü tutmadı. Durumların aynı olduğunu söylemiyorum ama kaybetmenin
nasıl bir şey olduğunu bilirim-"

"Onu sen mi öldürdün?"

"Hayır..."

"O zaman hiç de aynı değiller." "Sadece
seninle bağlantı kurmaya çalışıyorum-"

"Kingsnake ile bağlantı kurun. Evli olan oydu."

Bu gerçeği duyduğumda oda hızlı bir dönüş yaptı. Kingsnake'i elinde çiçeklerle beyaz elbiseli bir kadının yanında dururken hayal ettim. Gülümsemesini, neşesini, daha önce hiç deneyimlemediğim iki şeyi hayal ettim.

Aurelias kaçırırken iç çekti. "Kahretsin... Bunu bilmiyordun."

Umutsuzluğumu, kıskançlığımı, karanlığımı hissedebiliyordu.

"Başka bir şey söylemeyeceğim."

"Ben onunla geçmişimi özgürce paylaştım ama o kendi geçmişini paylaşmayı reddediyor."

Aurelias sessizliğin uzamasına izin verdi. Saniyeler bir dakikaya dönüştü. "Bu yarada çok fazla yara dokusu var. Ve yara dokusu kabuk gibi kalındır. Tekrar açabilmek için çok fazla dürtmek gerekiyor - tabii ilk etapta yaklaşabilirsen. Kingsnake bu yarayı yılanını koruduğu gibi koruyor. Ona yaklaşmanın tek yolu zorla içeri girmektir."

Tekrar deneyecektim ama beni dışlamaya devam edeceğinden şüpheleniyordum. "Hâlâ Ellasara'yı bana tercih ediyor musun?"

Uzun süre bana baktı, ifadesini çözmek imkânsızdı. "Bana bir erkeğin onayına ihtiyaç duyacak türden bir kadın gibi gelmiyorsun."

"Ben değilim."

Başka tarafa baktı.

"Ama bir ağabeyin onayını almak isterim..."

Tekrar bana döndü, gözleri yüzüme kilitlenmişti. "Sanırım fikrimi değiştirdim."

Ertesi sabah yola çıkmaya hazırlandık. Dişler bize dönüş yolculuğu için erzak sağladı ve atların beslenip sulanmasını sağladı. Kapıya yaklaştık ve devasa taş parçasının geçmemiz için yavaşça kayarak açılmasını izledik.

Kingsnake kardeşine yaklaştı ve uzun uzun baktı.

Aurelias gözlerini dikti. "Öküzümüz kafama tekme attığından beri benim için bu kadar endişelenmemiştin."

Yakışıklı yüzünde belli belirsiz bir sırıtma belirdi. "O zaman endişelenmeliyim, çünkü o zamandan beri eskisi gibi değilsin."

Aurelias gülümsemesine karşılık vermedi, ama bu dürtü dudaklarını çekiştirdi. "Bu boktan bir yolculuktu ama sonunda iyi bir şey çıktı, zehir değil."

Kingsnake çekirdeğinden yayılan sıcaklıkla başını salladı. "Evet..." "Sana babamla ilgili bazı tavsiyelerim var."

"Dinliyorum."

"Hatalı olduğunu kabul et."

Şimdi tüm sıcaklık kayboldu.

"İlişkimizi onarmanın tek yolu bu." "Kendisinin vermemesi gereken bir karar verdi-"

"O senin hayatını kurtardı." Aurelias'ın yüzünde şefkatle karışık sert bir ifade vardı. "Bırak artık."

Kollarını iki yanına dayamıştı, pelerini rüzgârda hafifçe sallanıyordu.

Aurelias onu omzundan kavradı ve zırhının plakalarından birini tuttu.

Kingsnake ona karşılık vermeden önce bakışlarını indirdi ve karşı omzundan kavradı.

Aurelias serbest bırakmadan önce başını salladı. "Ethereal'i yok edin. Ve gerçek ölümsüzler olarak yerimizi alalım."

Kingsnake başını salladı. "Yapacağım." Geri çekildi ve atına yöneldi.

Aurelias şimdi bana bakıyordu.

Ben de baktım.

Kısa mesafeyi geçti ve bana yaklaştı; duruşu, fiziğinin gücü krallara layıktı. Tepemde durdu, koyu renk saçları açık renk yüzüyle tezat oluşturuyordu. "Benim de sana bir tavsiyem var."

"Dinliyorum."

"İnsan olmak zayıf olmak ve sömürülmektir. Kırılgan ve hassassınız. Yaşam süreniz o kadar kısadır ki, bu dünyanın sunduğu her şeyi hissetme şansına sahip olamadan sona erer. Ruhunuzu korumak için insan olmayı seçtiniz, ancak hiç kimsenin ruhu yok - sizin bile. Beslendiğiniz yalanları reddedin ve geleceğinizi düşünün. Dikkatlice."

Hiçbir şey söylemedim.

"Zamanın tükeniyor. Beklediğin her gün, bir gün daha yaşılanıyorsun. Hayatınızdan daha fazlasını, gençliğinizi de koruyun."

"Ben farklı bir yol seçtim. Bunu kabul et."

Gözleri kısıldı. "Bu yanlış yol."

Belki bir durum farklı olsaydı bunu düşünebilirdim. "Çocuk istiyorum."

"Sonsuza kadar yaşarsan, onlara ihtiyacın

olmaz." "Ben tam tersini varsayıyorum."

"Sevdiğiniz birini bulursunuz ve ondan sonsuza dek zevk alırsınız."

"Peki senin amacın ne Aurelias?" Bir karısı yoktu. Çocukları yoktu. Hiçbir şeyi yoktu.

Sorum üzerine sustu.

"Ve daha da önemlisi... mutlu musun?"

Sadece baktı. "Mutsuzluğumun durumumla bir ilgisi yok."

"İnsan olsaydın Renee hâlâ hayatta olurdu-" "Ve şimdi
ikimiz de ölmüş olurduk."

"Ama dolu dolu bir hayat yaşanmış olacaktı. Oğulların senin adını ettirecekti.
Yıldızlarla ve güneşle barış içinde olurdun."

"Bir hiç olurdum - çünkü bundan sonra hiçbir şey yok."

Duygularını hissedemiyordum ama yine de öfkesinin
farkındaydım. "Açık fikirli ol Larisa. Hepsi bu."

"Bunu söylemeni Kingsnake mi istedi?"

Uzun bir süre durakladı, bakışları benimkilerin üzerindeydi. "Hayır. Kendim
için söyledim."

Geldiğimiz yoldan geri döndük, sahile doğru ilerledikçe soğuk daha da
derinleşiyordu. Yolda daha fazla yetiyle karşılaşacağımızdan korkuyordum ve
bu sadece ikimiz için bir felaket olurdu. O yetiyi Aurelias'ın dikkatini dağıttığı
için alt edebilmiştim. Bunu tek başıma yaparsam, zafer kazanma şansım
olmazdı.

Kampı ancak hava zifiri karanlıkken kurduk ve güneşin ilk ışıklarıyla tekrar
yola koyulduk. Kingsnake karanlıkta görebildiği için her gece nöbet
tutuyordu, bu yüzden dönüş yolculuğunda hiç uyumadı.

Soğuk ve perişandı.

Kingsnake yine mesafeli ve soğuktu, tamamen bizi hayatta tutmaya
odaklanmıştı. Yatağımızı hiç paylaşmadık. Tek bir öpücük bile paylaşmadık.
Ruh hali hem yolculuktan hem de kardeşini geride bırakmış olmasından dolayı
hep asık suratlıydı.

Birkaç gün süren zorlu sürüşün ardından nihayet sahile döndük ve varışımızı
işaret etmek için gün doğumundan hemen önce ateşi yaktık.

Suyun karşısındaki o yolculuktan, geminin sürekli sallanmasından, bunu daha
da kötüleştiren fırtınalardan, bayat yemeklerden nefret ediyordum. Ama en
azından sıcaktı ve

Kingsnake yatağımdaydı. "özlemeyeceğim." Kingsnake beni duymamış gibi suyun karşısına baktı.

"Onu tekrar göreceğiz, Kingsnake."

"Sana ne söyledi?" Bana bakmak için döndü. "Beni ölümsüzlüğe ikna etmeye çalıştı."

Dış görünüşünde hiçbir tepki yoktu ama içinde bir şaşkınlık belirtisi gördüm. "Başarılı oldu mu?"

"Hayır."

Tekrar suyun karşısına baktı ve yaşadığı hayal kırıklığı her şeyden önemliydi.

Kalyon görünür hale geldi, yavaş yavaş suyun üzerinde bize doğru ilerliyordu. Kısa süre sonra demir atacak ve küçük tekne bizi karşılamak için kürek çekecek ve bizi ve atları gemiye geri götürecekti.

Konuyu değiştirmeye çalıştım. "Döndüğümüzde planımız ne olacak?"

Bir süre suyun karşısına baktı. "Önce Raventower'a gidiyoruz. İyileştirebildiklerimizi iyileştirelim. Sonra bir sonraki krallığa geçip savaş için ittifaklarını garanti altına alacağız."

Raventower'da arkadaşlarım vardı ama orada bir daha görmek istemediğim eski bir sevgilim de vardı. Beni kurtların önüne atan o olsa da, herkes gibi ona da dokunulmazlık vermek zorundaydım.

"Bunu mümkün olduğunca gizli bir şekilde yapmamız gerekecek. Çünkü Ethereal bir kez öğrendiğinde... işler çok daha karmaşık bir hal alacak."

"Umarım biz korkunç bir şey olmamıştır." "Evet," dedi. "Ben de öyle."

COBRA

Kobra Vampirler Grayson'da kendilerini evlerinde gibi hissettiler. Herkesi şehirde barındırmak zordu, bu yüzden inşaatçılar hızla ekstra konutlar inşa etti, böylece herkes çadırlara hapsolmayacaktı. Diğerleri dışarıda kamp kurmuş, boktan bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyorlardı. Halkımın bu düzenlemeden memnun olmadığını biliyordum ama kimse şikâyet etmeye cesaret edemiyordu. Herkesin barınma imkânına kavuşması zaman alacaktı. Boşuna zaman ve kaynak yatırımı olabilirdi, çünkü biz inşaatı bitirmeden savaş çıkabilirdi ama Kingsnake yokken Grayson'ı genişletmek akıllıcaydı.

Üretken bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Şehir orkların ve goblinlerin saldırısında büyük hasar görmüştü, bu yüzden kaybedilen binalar yeniden inşa edildi. Sarayda kaldım ve boş bir yatak odasını kendime ayırdım.

Kingsnake'in askerlerinin ona ne kadar sadık olduğunu anladım, çünkü benden emir almaktan pek de heyecan duymuyorlardı. Her zaman isteksiz bir şekilde. Viper benim kurtarıcımdı, çünkü benim kurallarına uymakta tereddüt etmedi ve diğerleri onun uyduğunu görünce onlar da aynısını yaptı.

En sevdiğim avımı yatak odama götürdüğümde gecenin geç saatleriydi. Barındırdığımız mahkûmların aksine, avım ilgimi istiyordu, ısırمامı ve dokunمامı istiyordu. O ve onun gibiler, üzerlerinde hiçbir şeyi örtmeyen slipler ve çoğu zaman da hiçbir şey giymeden şatomun etrafında dolaşırlardı.

Tabii ki onları da yanımda getirmiştim.

Onu yatağa fırlattım ve yatağa çarptığında bir kıkırdama çıkardı. Sıkı göğüsleri ve uzun saçlarıyla çırılçıplaktı, beni kendisine çağırırken bacaklarını açtı ve ısırıkımı alabilmek için boğazını ortaya çıkardı.

Kalçalarını tuttum ve eğilip dişlerimi yumuşak etine batırmadan önce onu yatağın kenarına doğru çektim. Kan dilime çarptı ve ben de onun acı ve zevkten inleyişini dinleyerek beslendim.

Sonra biri kapıyı çaldı.

Görmezden geldim çünkü yemeğimi hiçbir şey bölmeyecekti. Kapı tekrar çaldı. "Kobra, bu acil."

Uzaklaşırken bir hırıltı çıkardım.

Hayal kırıklığı inledi, boynundan akan kan yatağa sıçradı.

"Hemen döneceğim." Tamamen ıplak bir halde kapıyı açtım ve kardeşime baktım. "Ne?"

"Zırhını giy ve benimle dışarıda buluş." Ben daha fazla bilgi isteyemeden uzaklaştı.

Kulağa ciddi bir şeymiş gibi geliyordu, bu yüzden kapıyı kapattım ve hızla giyindim. "Neler oluyor?" diye sordu oturduğu yerden kalkarken.

"Bilmiyorum." Tüm zırhımı bir araya getirdim, altın pelerinimi bağladım, kılıcımı ve hançerimi aldım. "Burada kal." Dışarı ıktım, koridorda ve Viper'ı girişte buldum. "Bu önemli olsa iyi olur, Engerek."

"Saldırı altındayız."

Gözlerim kapı aralığından karanlığa baktı. Grayson sessizdi, yanan meşalelerden oluşan bir şehirdi. Kapıda nöbet tutan adamlar yaylarını sırtlarına asmış, kıpırdamadan duruyorlardı. "Bu bir şaka mı?"

Engerek bana öfkeli bir bakış attı. "Az önce batıdaki gözcülerimizden bir kuzgun aldık. Dört pelerinli figür karanlığın örtüsü altında Grayson'a doğru ilerliyor. Konumlarına ve hızlarına bakılırsa on dakika içinde varmaları gerekiyor."

"Görünüşe göre bunu bilen tek kişi sensin."

"Bu onlara sahte bir güven duygusu vermek için yapılan bir oyun. Çevreye daha fazla adam yerleştirdim, çünkü bu kişiler muhtemelen kapıdan kaçacak ve fark edilmeden şehre girmeye çalışacaklar."

"Ethereal." "Evet."

"Müzakere etmek için Ellasara olabilir."

Engerek başını salladı. "Müzakere zamanı sona erdi. Suikastçılarını gönderdiklerinden şüpheleniyorum."

En iyi ve en eski savaşçıları. En büyük tehditlerini ortadan kaldırmak için gönderildiler.

"Kingsnake'in nerede olduğunu bilmelerine imkân yok," diye devam etti Viper. "Yani hem Kingsnake'i hem de Larisa'yı öldürmek için buradalar."

"Hayal kırıklığına uğramak üzereler."

"Ölmek üzereler," dedi soğuk bir sesle.

"Teoriniz doğruysa, biri Kingsnake'in kamarasına gidecek." Başını salladı.

"O zaman onları orada bekleyeceğim."

"Dikkatli olun. Suikastçılarını hafife almayın."

"Sizin tavsiyenize uyması gerekenler onlar."

Yatağı darmadağın ettim ve Kingsnake ile Larisa orada uyuyormuş gibi görünsün diye çarşafların altına iki yastık doldurdum. Sonra banyoda durdum, yatak odalarına ve pencerelerden içeriye bakabilmek için kapıyı araladım.

Sessiz ve olaysız geçti ve otuz dakika sonra yanlış karar verdiğimi anladım. Ya başka bir planları vardı ya da izcilerin gönderdiği uyarı yanlış alarmdı.

Banyodan çıktım ve bir hançer bana doğru uçtu. Tam zamanında eğildim.

Bıçak kapı çerçevesinin tahtasına gömülmüştü - tam olarak bir saniye önce yüzümün olduğu yere.

Bir diğerinin gözüme çivi çakmak üzere olduğunu bildiğim için olduğum yerden fırladım. Kılıcımı çekip diğer odaya geçtim ve koltuklardan birinin arkasına saklanmayı başaran suikastçıyı bir an için yakaladım.

İleri koşup sandalyeye tekme attım ve sandalye devrildiğinde üzerine atladım, sonra da yüzüme tekme attı.

Geriye düştüm ve kılıcımı düşürdüm. Tüm sahne kaostu ve karanlıkta görebiliyor olsam da, ışık eksikliği yardımcı olmadı.

Suikastçı üzerime atladı ve bıçağını karnıma saplamaya çalıştı ama bıçak kaydı, zırhım kılıçların kenarlarını saptıracak şekilde tasarlanmıştı.

Onları boyunlarından yakaladım ve fırlattım.

Miğferleri uçtu ve kahverengi saçlarından bir perde aşağıya döküldü. Badem şeklindeki gözleri bana bakıyordu ve güzellikleri katıksız öfkeleriyle maskelenmişti. Kendini bana doğru fırlattı ve her iki elinde birer tane olmak üzere iki bıçak çıkardı ve hemen bir dizi darbe savurdu.

Saldırısını engellemek için kendimi zar zor toparladım. Kılıcım bıçaklarından birini, vambrace'im de diğerini engelledi. Onu geri ittim ve dört direkli yatağın direklerinden birine çarptı.

Savaşımız bu küçük yatak odalarıyla sınırlıydı, bu yüzden kaçacak, saklanacak hiçbir yer yoktu.

Yataktan yuvarlandı, komodini aldı ve bana fırlattı.

Yoldan sıyrıldım, ilk etapta onu kaldırabilmesine şok oldum. Kendimi düzelttiğimde, kafama bir bıçak daha fırlatıldı. Eğilerek kurtuldum. "Bunlardan kaç tane var sende?"

"Sayalım." Bir tane daha fırlattı.

Yoldan çekilip yatağın arkasına saklandım.

Yatağa doğru geri çekildi ve bıçağını zırhın altından boynuma saplamaya çalıştı.

Onu kolundan yakaladım ve odanın diğer ucuna fırlattım. Şöminenin tuğlalarına ve yere düştü. "Yenildiğini biliyorsun-"

"Öyle ?" Elinden bir hançer daha öyle hızlı çıktı ki, ne görmedim.

Bıçağımla saptırdım.

Tekrar ayağa kalkmış, iki bıçağıyla birden üzerime geliyordu.

İkimiz de üstünlük sağlayamadığımız bir savaşın içinde kilitlendik. O beni yatağın direğine doğru itmeye çalıştı, ben de onu şöminenin tuğlalarına doğru itmeye çalıştım. Konsantrasyonunu hiç kaybetmedi, ama gözleri zaman zaman benimkilere kilitleniyor ve bir güven ışıyla parlıyordu. Alnında terler oluşmuştu ama hiç bitkin görünmüyordu. Kedi gibi gözleri ve dolgun dudaklarıyla, bir kralın yatacağı bir kadına benziyordu, birini öldürmek için gönderilmiş bir suikastçıya değil.

Kılıcını vambrace'imle yakalayıp fırlattım ve diğer kılıcını da kendi kılıcım ile savuşturdum. Birbirimize kilitlenmiştik, ikimiz de diğerini aşağı itemeyecek kadar yorgunduk. "Bana mı öyle geliyor yoksa sevişiyormuşuz gibi mi hissediyorum?"

Çizmesini karnıma vurdu ve beni geriye uçurdu. "Belki senin için. Ben seviştiğimde bundan çok daha uzun sürüyor."

Savaşın ortasındaydım ama yüzümde bir sırıtma belirdi. "Kahretsin, bebeğim. Sen ateşsin." Kılıcın kabzası elimde, tekrar ayağa kalktım.

Avuç içi. "Seni canlı ele geçirmeye çalışmıyor olsaydım daha da kısa sürerdi." Kedi gibi gözleri uğursuzlaştı. "Ben senin bebeğin değilim. Ben senin katilim."

"Öyle mi?" Bir adım öne çıktım ve kılıcı bileğimin etrafında döndürdüm. "O zaman işi bitir."

Kıpırdamadan durdu, kısa kılıcı bir elindeydi, nefesleri yükselmişti. Orada dik bir duruşla duruyordu, inci beyazı zırhını giymişti, mükemmel vücudu biçimli kumaşın içinde sergileniyordu. Hiçbir şey giymediği zaman da bu kadar mükemmel olduğunu hayal ettim.

", bebeğim. Bana bırak."

Dikkatimi dağıtmak için kılıcını bileğinin etrafında döndürdü ama sonra diğer eliyle başka bir hançere uzandı. Onu boynuma doğru fırlattı ve o kadar hızlıydı ki zar zor yolundan çekildim. Boynumun yan tarafını keserek beni oldukça iyi yaraladı.

Yarama uzanmadım ya da açık bir tepki vermedim ama yüzeysel olduğunu ve hayati tehlike arz etmediğini söyleyebilirdim.

"Nasıl yani?"

"Fena değil."

Kendini bana doğru fırlattı, dizlerimden birine tekme atarken bıçağını boynuma doğrulttu.

Diğer dizim düştü ve kolumu dizinin altından geçirip onu geriye yatırırken kılıcımınla saldırısını . Sert bir gümbürtüyle yere düşmek yerine ters takla attı.

Lanet bir ters takla.

Ama kılıcını bıraktı ve şimdi sadece yumrukları vardı. "Ooh... çok esneksin, değil mi?"

Aramızda yerde duran kılıca baktı.

Üzerine bastım ve arkama doğru kaydırdım. "İkimiz de bunun nasıl biteceğini biliyoruz bebeğim."

Duruşunu korudu, yumrukları yüzünün yanında kapalıydı.

Kılıcımı arkamdaki yatağa fırlattım. "Ben bir aşığım. Bir savaşçı değil." Ellerimi göğsüme yaklaştırarak bir adım öne çıktım. "Ve yapmak istediğim son şey o güzel-"

Çeneme yumruk attı, sonra da kasıklarına diz çöktü.

Yumruğunun darbesini aldım ve dizini engelledim, çünkü sikim yüzümden daha önemliydi. Ama iyi bir yumruk atmıştı ve kesinlikle acıtmıştı. "Son şansın, bebeğim-"

"*Bana öyle deme.*" Döndü ve geriye doğru bir tekme atarak yüzüme tekrar vurdu. Dönüşünün sonunda burnuma sert bir yumruk attı ve kanamasına neden oldu. Dirseğini havaya kaldırıp vuruşumu engelledikten sonra yüzüme bir yumruk daha atarak momentumu devam .

"Tamam, bebeğim." Vuruşunu engelledim ve onu geri ittim. "Centilmen olmaya çalıştım-"

"Siktir git." Beni tekrar tekmelemeye çalıştı.

Ayak bileğini yakaladım, sonra dizini büktüm ve vücudum onunkiyle aynı hızadayken onu duvara doğru zorladım. Zırh engel oluyordu ama bedenlerimizin birbirine yakın olduğu düşüncesi bile tahrik ediciydi.

Beni geri itti, sonra bir hançer daha çıkardı, önce boynuma sonra ellerime sapladı, dövüşü kendi lehine çevirmek için elinden geleni yaptı.

Bileğini yakaladım ve kendi hançeri boğazına gelene kadar dirseğini büktüm. Dizine tekme attım ve onu yere yatırdım, bıçağın ucu hâlâ boğazındaydı. Tam onu zapt etmek üzereyken gözlerindeki parıltıyı gördüm.

"Yapma."

Elini yere vurmadan önce bir saniye bakışlarımı tuttu ve kendi bıçağıyla kendini öldürmeye çalıştı.

Elini çekip kurtardım ve onu yüzüstü yatırarak canını bağışladım.

"Arkadaşlığım bu kadar tatsız olamaz."

Benden kurtulmaya çalıştı ama ağırlığım ona fazla geldi. "Senin gibi bir canavarla birlikte olmaktansa ölmeyi tercih ederim."

"Şimdi dramatik olmaya başladın." Bileklerini birbirine bağladım ve sabitledim.

Hâlâ benimle dövüşmeye çalışıyordu, ben de ayak bileklerini bileklerine bağladım ve onu çiftlikteki gibi domuz bağı ile bağladım.

Sonunda hareket etmeyi bıraktı, sonunda savaşı kabul etti. "Elinden geleni yap. Asla konuşmayacağım."

"Arkadaşlığım çok hoş olsa da mı?" İpleri elime aldım ve onu uzun bir yolculuğa çıkacak bir yükten farksızmış gibi sırtımda taşıdım.

Hiçbir şey söylemedi.

", bebeğim. O çok sevdiğim ateş nerede?" Hala bir şey yok.

"Seni konuşturacağım. Göreceksin..."

Onu hücreye kilitledikten sonra Kingsnake'in çalışma odasındaki Viper'a döndüm. "Birini yakaladım. Peki ya diğer üçü?"

Viper diğer komutanlarıyla birlikte orada duruyordu. "Yakaladığımız kişi kendini öldürdü. Diğer çatışmada öldürüldü."

"Peki ya

üçüncüsü?" "Kaçtı."

"Yani tek mahkum benimki."

"Onu canlı mı yakaladınız?"

"*Onu* canlı yakaladım."

"Konuşması için ona ihtiyacımız olacak."

"Ve bize ne söyleyeceksin?" Ben sordum. "Belli ki buraya Kingsnake ve Larisa'yı öldürmeye gelmişler."

"Ama ne planladıklarını öğrenebiliriz."

Sessiz bir kıkırdama çıkardım. "Bu konuşmayacak."

Engerek bana soğuk bir bakış attı. "Bu işi bana bırak." Sanki bu işi hemen şimdi yapmaya niyetliymiş gibi hemen odadan çıktı.

Bin yıldan uzun bir süredir Grayson'ın generaliydi ve muhtemelen istediğini elde etmek için işkencenin tüm unsurlarını kullanmaktan çekinmezdi. Kadın muhtemelen buna hazır olduğunu düşünüyordu ama hiç kimse acı çekmeye gerçekten hazır değildi.

Kendimi çalışma odasından çıkıp koridorda ona katılırken buldum. "Bırak ben halledeyim."

Aniden durdu ve tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Bu benim işim, Cobra."

"Birini nasıl sorgulayacağını bilen tek kişi sen değilsin." "Ama benim yaptığım bu-"

"Yardıma ihtiyacım olursa, sana haber veririm."

Kaşı kaldı. "Bu sıradan bir Ethereal değil. Bu bir suikastçı. Bu benim ya da senin gibi birini sorgulamak gibi bir şey olurdu-"

"Anlıyorum Engerek. Eğer başarısız olursam, seni içeri alırım."

Bana o sinirli ifadeyi vermeye devam etti. "Bana söylemediğin bir şey var."

"Onu yakalayan benim, tamam mı? Onunla ben ilgilenmeliyim. Hepsi bu." Gözleri kısıldı. "Bu doğru... bu bir *kız*."

Varsayımını zaten bildiğim için gözlerimi devirdim.

"Bir Ethereal'i beceremezsin."

"Onu becermeye çalışmıyorum-"

"Tek düşündüğün şey kadınlar. Hep öyleydi ve hep öyle olacak."

"Evet, kadınlardan hoşlanıyorum. Beni yakaladın, pislik. Ama konu bu değil-"

"Saçmalık. Evet, öyle. Eğer bu suikastçı bir erkek olsaydı, bu konuşmayı yapıyor olmazdık-"

"*Tamam.* O ağlayana kadar kolundaki tüm kemikleri kırmanı istemiyorum. Kahretsin."

Şimdi gözleri zafer kazanmıştı.

"Önce kendi taktiğimi deneyeyim. Ve eğer işe yaramazsa..."

"Yani, *önce onu becermeme izin ver, sonra da kolunu kırabilirsin.*"

"Hayır," dedim. "Önce bilgiyi alır, sonra onunla yatardım."

Şimdi Viper önce gözlerini deviren kişiydi. "Bu iş suratında patladığında beni nerede bulacağını biliyorsun."

OceanofPDF.com

CLARA

Hücrede elim kolum bağlı, yüzüm taş zemine dönük, yasak bir suç işlediğimi biliyordum.

Canlı yakalandım.

Parmaklarım elimden geldiğince ipi çözmeye çalışıyordu ama vampir işini şansa bırakmamış ve her şeyi çift düğümlemişti. İpi germek için ayak bileklerimi oynattım ama ipler çok kalındı.

Kapana kısılmıştım.

Onlar beni çözene kadar ne kendi canıma kıyabilirdim ne de kaçabilirdim.

Ayak sesleri yaklaştı, ağır savaş botlarının taşa çarpma sesiydi bu. Yüzüm kapıya dönüktü, bu yüzden beni yakalayan vampirin parmaklıklara yaklaşmasını izledim. Kilidi açtı, içeri girdi ve tekrar kilitledi.

Bu beni çözmeye niyetli olduğu anlamına geliyordu. Kolumda hâlâ bir hançer vardı. Tek kolumu serbest bıraktığımda, hançeri uyluğunun iç kısmına ya da boynuna saplayacaktım; bu iki yer onu etkisiz hale getirecek ve ben de kaçabilecektim.

"Uslu duracak mısınız?" Botları yüzümün yanında durdu, sonra yanımda diz çöktü, kolunu kalçalarından birine dayadı.

Saçlarımın bir kısmı yüzümü kapladı ve görüşümü engelledi. Başımı saçımı itebilirdim, ama bunu yaparsam

daha da kötüleştirebilirdi, o yüzden orada bıraktım.

Eli öne uzandı ve saç tellerini yüzümden geriye doğru itti. "Eğer yapmazsan ısırmam."

"Ne istiyorsun?"

"Eğer beni pişman seni çözmek isterim."

Seni kesinlikle pişman . "Zorlanıyor

olmalısın-" "Ne istiyorsun?"

Yılan gibi daralmış gözbebekleri olan koyu renk gözleriyle baktı. Kısa, koyu renk saçları çene çizgisindeki gölgeyle uyumluydu. Çoğu vampir gibi o da göze hoş gelen biriydi ama özellikle dış görünüş konusunda oldukça donanımlıydı. Muhtemelen istediğini istediği zaman almaya alışkındı. "Eminim ne olacağını biliyorsundur."

İşkence ve ölüm. "O zaman devam et."

"Yoldaşlarınızı yakalamayı başaramadık. O zaman onları *canlı yakalayın*. Geriye bir tek sen kaldın."

Çünkü sıçtım batırdım. Hem de çok büyük.

"Seni çözeyim mi?" Keskin bir hançer çıkardı ve dizinin üzerinde tuttu.

Bu adam tam bir aptaldı. "Evet."

"Yani uslu duracak mısın?"

"Evet."

Gülümsedi ve bıçağı çeşitli bağların arasından geçirerek önce ayak bileklerimi sonra da ellerimi serbest bıraktı.

Uzuvlarım nihayet gevşedi ama bu hisse birkaç uzun saniye süren bir sertlik eşlik etti. İçinde bulunduğum için her yerim ağrıyordu.

sadece bir saatliğine. Vampirden uzaklaştım ve karşı duvara ilerledim.

Çömelmiş vaziyette kaldı, hançer hâlâ elindeydi. "Yiyecek bir şey ister misin?"

"Hayır."

"Bir şey var mı?"

"Hayır." Gözlerimi kaçırdım, diğer duvara baktım ve o gibi davrandım.

"Sadece devam et."

"Kendi ölümü için bu kadar heyecanlanan biriyle daha önce

hiç tanışmamıştım." "Benim gibi biriyle hiç tanışmadın."

"Gerçekten o kadar dayanıklı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ben bir başarısızım. Bir hayal kırıklığıyım. Başıma gelecek her şeyi hak ediyorum."

Sessizleşti ve çömeldiği yerden beni incelemeye başladı. "Bence kendine biraz fazla yükleniyorsun-"

"Yapma bunu."

"Ne?"

"Umursuyormuş gibi yap."

"yaptığımı kim söyledi?"

Tekrar duvara baktım.

"Beni öldürmeye çalışmanı bekliyordum ama artık hedefin olmadığımı fark ettim."

Kolumun içinde hâlâ bir hançer vardı ve o bunu olmalıydı. "Görevin neydi?"

Sanki tek kelime

edecekmişim gibi.

"Larisa'yı kaçırmak için

miydi?"

Tek bir taşa odaklandım ve diğerk her şeyi görmezden geldim.

"Bebeğim, generalimin buraya gelmesini gerçekten istemiyorum-"

"Neden bana böyle seslenip duruyorsun?" Ona döndüm, bakışlarım düşmancaydı.

Hançeri parmaklarının etrafında döndürdü. "Olacak olan şu. Eğer bana istediğim cevapları vermezsen, General Viper buraya gelecek ve sana korkunç şeyler yapacak-"

"Şirketinizden daha korkunç olamaz."

Kendini aşağılanmış hissetmesi gerekiyordu ama her nedense gülümsedi. "Bence aramızda harika bir kimya var."

"Seni öldürmeye çalışıyordum."

"Ben de seni kurtarmaya çalışıyordum."

Başka tarafa baktım. "Eğer seni becerirsem, gitmeme izin verir misin?" Tereddüt etti. "Hayır."

Ona geri döndüm. "O zaman onun yerine beni zorlayacak mısın?" Vampirlerin yaptığı tüm korkunç vahşetleri duymuştum. Onlar en saf haliyle kötüydü.

Hançer hareketsiz kaldı. Alaycı havası buharlaştı. "Biz böyle adamlar değiliz."

"Ama siz insan değilsiniz. Siz kan emici gece gezenlerisiniz. Söylediğiniz tek bir kelimeye bile inanmıyorum."

"Evet, sonsuza kadar yaşamak için başkalarına ziyafet çekiyorum ama hiçbirimiz bir kadını ya da mahkumu bu bağlamda zorlamadık. Tüm suçlarımı özgürce kabul ediyorum ama bu benim suçum değil. Ethereal'in yaydığı yalanlara inanmayın."

Doğru söylüyor gibiydi ama yine de söylediği tek kelimeye bile güvenmiyordum. "Sana her şeyi anlatırsam, gitmeme izin verecek misin?"

"Hayır."

"Bana bir teşvik vermiyorsun-"

"Özgür olmak için halkınıza ihanet etmezsiniz, bu yüzden sadece yalanları paylaşırsınız."

Belki de bu vampiri hafife almışımdır.

"Bu kadar çok insanı öldüren hastalığı serbest bırakan sizlerken bizi nasıl kötü olmakla suçlarsınız?"

"Biz öyle bir şey yapmadık."

Kaşı kalktı. "Buna gerçekten inanıyor musunuz?"

"Böyle bir şey yapmayız-"

"Yani besin kaynağımızın tedavisi olmayan bir hastalık tarafından tehlikeye atılması sadece bir tesadüf mü?"

Midem bakışlarını üzerimde tuttum. "Bize hizmet edenasla saldırmayız-"

"O zaman gerçeği bilmiyorsunuz. Siz sadece başkalarını sebepsiz yere öldürmek için gönderildiniz."

Beni manipüle etmeye çalıştığını biliyordum ve ne yazık ki işe yarıyordu.

"Eğer böyle bir seçenek olsaydı, Ethereal ile bir arada yaşayabilirdik. Ama sizin türünüz bizim türümüzü yeryüzünden silmeye kararlı.

-Sahte edep için. Gerçek ölümsüzler mi? Bu saçmalık. Onlar sadece bu güce sahip olan tek kişi olmak istiyorlar."

"Bu güç değil. Bu bizim doğuştan hakkımız-"

"Ben buna inanmıyorum. Eğer varlığımızı sürdürmek için insan kanıyla beslenmemiz gerekiyorsa, o zaman siz de bir şeyler yapmalısınız. Ve eğer bu doğruysa, o zaman ikimiz de gerçek ölümsüz değiliz."

"Tanrılar bize bu armağanı bahsettiler-"

Gözlerini devirdi.

"Konuşmamız bu kadar tatsızsa, gidebilirsiniz."

"O hançeri boynuna saplayabilesin diye mi? Onu bana verene kadar gitmiyorum."

Yani biliyordu.

"Ama ne var biliyor musun? Size

inanıyorum." "İyi-"

"Buna gerçekten inandığınıza inanıyorum. Ve sana yalan söylediklerine inanıyorum."

İşkence ihtimali beni korkutmuyordu ama bu adamın sorgusu kesinlikle korkutuyordu.

Hançerini kınına geri koydu ve açık avucunu uzattı. Baktım.

"Ya bana verirsin ya da ben senden alırım."

Bunu bitirmek için son şansımdı. Onurlu bir şekilde ölmek için. Halkıma ihanet etmeden ölmek için.

baktık. Benim hamlemi yapmamı bekledi. Doğru zamanın ne zaman olduğuna karar çalıştım.

Ayağa kalktım.

O da aynısını yaptı.

Bunu yapmak için sadece bir şansım vardı, bu yüzden hızlı ve amaca yönelik olmalıydım.

Hançeri almak için elimi cebime attım ve üzerime gelirken yoldan sıyrıldım. Hançeri boynuma sapladım ama eli bileğimi yakaladı ve öyle sert çekti ki kemik neredeyse kırılıyordu.

Hançer taşın üzerine düştüğünde şangırdadı.

Ona doğru atıldım ama beni tekrar duvara doğru itti. "Her şey

bitti." Suratına bir yumruk attım, sonra tekrar saldırdım.

Beni yere yatırdı ve başımın üzerindeki hançere uzandı. Hançeri kafesin parmaklıklarının altındaki taşın üzerinde, ulaşamayacağım bir yere kaydırды.

Başımı onunkine çarptım ve hançerine uzanırken onu şaşırttım. Artık amacım değişmişti. Onu öldürüp anahtarı alabilir ve kaçabilirdim.

Eli boynumu kavradı ve sıkı, beni o kadar sert boğdu ki solunum yolum tamamen tılandı. Bunu tek eliyle yaptı, çok güçlüydü.

Ona tekrar kafa atmaya çalıştım ama bu sefer bunu bekliyordu. Hançerini parmaklıkların arasına fırlattı ve artık ortada silah falan yoktu. Boynumu bıraktı ve nefes almama izin verdi.

Yuvarlanırken nefes nefese kaldım.

Dik durdu ve bana baktı. "Doğru tarafta olduğunu düşündüğünü biliyorum ama değilsin."

Nefesimi tuttuktan sonra yerde yattığım yerden ona baktım. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

OceanofPDF.com

COBRA

Avımı gönderdim çünkü tüm bu aksiyondan sonra havamda değildim. Ortalık yatıştığında sabah olmuştu. Öğleden sonraya kadar uyudum ve uyandığımda yaptığım ilk şey bir içki hazırlamak oldu.

Ateşin yanındaki koltuğa oturdum, kahvaltı için bir şeyler içtim ve kafese kapatılmış ikilemimi düşündüm.

Onlar içeri girmeden önce biri kapıyı çaldı. "Ee?" Engerek kapıda duruyordu, ne söyleyeceğimi çoktan biliyordu.

"Karmaşık bir durum."

"Bir mahkûma işkence etmek nasıl karmaşık olabilir?" "Çünkü ona yalan söylediler."

Viper diğer koltukta bana katılmadan önce kapı aralığında durdu. "Ne demek istiyorsun?"

"O görünüyordu Şok oldum tarafından ve suçlama
o ve Ethereal herkesi hasta etti."

"Suçlamayı reddetmesi gerekiyordu."

"Ama bu gerçek gibi görünüyordu."

"Onu tanımıyorsun, Cobra."

"Dövüşmek sevişmek gibidir. Onu artık yeterince iyi tanıyorum."

Engerek, yorgun ve henüz yatağa gitmemiş gibi sandalyede kambur duruyordu.

"Sonra ona Ethereallerin bizden farklı olmadığını, ölümsüzlüklerini korumak için bir şeyler yapmaları gerektiğini söyledim. Bundan rahatsız olmuş gibiydi."

"Hastalıktan Ethereal'in sorumlu olduğunu biliyoruz çünkü Ellasara bunu itiraf etti, ancak bunu kesin olarak bilmiyoruz. Ve muhtemelen asla da bilemeyeceğiz."

"Ama tepkisi aynıydı." "Ne demek istiyorsun?"

"Onu bizi öldürmesi için gönderdiler ama ona yalan söylediler."

Engerek çenesini kapalı parmak eklemlerine dayadı. "Bunun ne önemi var ki?"

"Oldukça barbarca, değil mi? Tüm hikayeyi bilmeyen birini kirli işlerinizi yapması için göndermek."

"Tutsağımıza acımasan iyi edersin,

Cobra." "Nasıl acımayayım?"

"Bütün bir şehir halkını esir olarak tutuyorsunuz. Eğer kaçmaya çalışırlarsa kan kaybından ölüyorlar ve aileleri de bunu izlemek zorunda kalıyor." Engerek bana baktı. "Senin acıma yeteneğine sahip olduğunu düşünmemiştim."

Hatırlatma canımı yaktı.

"Yani sana hiçbir şey söylemedi mi?"

"Hayır."

"Sen şansını kullandın. Şimdi bende."

"Gerçekten bir kadını incitebileceğini mi düşünüyorsun?"

İnanamayarak sordum. "O bir suikastçi. Kadın değil."

"Güven bana, o bir kadın. Onu gördüğünde anlayacaksın." "Nasıl olur da bir Ethereal'den etkilenirsin?"

"Çünkü o *iyi*. İşte böyle."

"Senin oynaşacak kadınların var-" "Evet, ama o..."

Viper cümlemi bitirmemi bekledi. "O benim tipim."

"Hepsi senin tipin, Cobra."

Gözlerimi devirdim. "Omurgalı kadınları severim, biliyor musun? Bu tahrik edici bir şey ve bunu çok fazla göremezsiniz."

"Çünkü sen herkesi anında öldürebilecek bir vampir kralısın. Pek çok kadın sana meydan okuyamaz."

"İşte bu yüzden gerçekleştiğinde çok seksi oluyor." "Yine de, şansını kullandın. İşe koyulmamız gerekiyor."

Ona sempati duymaktan başka hiçbir ilerleme kaydedememiştim. "Düşünüyordum da-"

"Hayır."

"İşkence bizi bir yere götürmez-" "İşkence işe yarar. *Her zaman*."

"Ama burada eşsiz bir fırsatımız var. Daha önce hiç bir Ethereal'i canlı ele geçirmemiştik. O bizim için büyük bir değer olabilir-"

"İşte bu yüzden ona işkence edeceğim."

"Bilgi almak için birine işkence ediyorsun. Müttefik olmak için değil." "Onun müttefik olmasının imkanı yok-"

"Ona işkence edersek olmaz. Eğer onu kendi tarafımıza çekebilirsek, bize sadece Ethereal hakkında bilgi vermekle kalmaz, aynı zamanda bizi Ethereal'in *içine de* sokabilir."

Engerek bana şüpheyile baktı. "Peki bunu nasıl başarmayı umuyorsun?"

"Bilmiyorum... Oldukça ekiciyimdir." Kaşlarını salladım.

Bana soğuk bir bakış attı, sanki beni azarlamak istiyordu ama söyleyecek söz bulamıyordu. "Ona işkence ediyorum ve bu son. Ethereal şu anda savaş için yola çıkmaya hazırlanıyor olabilir."

"Öyle olsaydı suikastçıları göndermezlerdi ve ikincisi, bu son *değil*. Kingsnake dönene kadar Grayson'ın Kralı benim, yani emirlerime sorgusuz sualsiz uyacaksın. Onunla daha fazla zamana ihtiyacım *var ve bu* son sözüm."

Elimde tepsiyle kafese yaklaştım. "A mısın?"

Onu bıraktığım yerde duruyordu, duvara yaslanmıştı, gözlerinde hiçbir duygu yoktu.

"Sakın bana planının kendini a bırakmak olduğunu söyleme." Başını yavaşça çevirdi ve bana baktı. "Bu acı verici bir yol."

"Bu konuşmadan daha acı verici değil."

Gölümsedim ve kapının kilidini açtım. " bakalım." Tepsiyi onun yanına, yere . Gözleri benim üzerimdeyken tepsiyi tekmeleyerek devrilmesine ve yere neden oldu. Sonra tekrar başka tarafa baktı, beni görmezden gelmeye devam etti.

"Bu dramatikti."

"Beni rahat bırak, pislik."

Sinirlerim tepeme çıkmaya başladı çünkü bu kadın hiçbir hareketime karşılık vermedi. "Eğer bir pislik olsaydım, yüzün tanınmayacak kadar mavi olurdu." Önünde ömelip bana bakmasını bekledim. "Adın ne senin?"

Bana bakmak için yavaşça başını çevirdi. Şimdiden dün olduğundan daha zayıftı. Yemek yemediği ve uyumadığı için gözlerinin altında torbalar oluşmuştu. Ama en kötü gününde bile hâlâ göz kamaştırıcıydı.

"Evli misin?"

Gözleri kısıldı. "Bana asılıyor musun?"

Sırıttım.

"Sanki bir vampiri

becerecekmişim gibi." "Oh

bebeğim, bayılırsın."

Bu yorum onun zayıflığından kurtulmasına ve yüzüme tokat atmasına neden oldu. "Bana öyle deme."

Parmaklarım yanağımı ovuşturdu, acının zonklamaya dönüştüğünü hissettim. "Sadece daha da kötüleştiriyorsun."

"Hayır kelimesini hiç duymadın mı?"

"Bu bağlamda değil."

Başını hafifçe salladı ve başka tarafa baktı. "Benimle ne yapacaksın?"

"Kardeşim sana işkence etmek istiyor..."

"Ya sen?"

"Bence şiddet tek seçenek değil."

"Anlaşma yapamayız, çünkü sende olup da benim istediğim hiçbir şey yok, özgürlüğüm dışında - ki onu da bana vermeyeceksin."

Bu kadın inatçı ve sadıktı. Daha küçük adamlar generalimin fiziksel travmasından kaçınmak için her türlü anlaşmayı yapardı ama bu kadın o kadar yenilmişti ki hiçbir şeyden korkmuyor gibiydi. "Adın ne senin?"

Bana öylece baktı.

"Bu sadece bir isim."

Yine de bana vermedi.

İnatçılıktan mı? Yoksa önemli biri olduğu için mi? "Gitmene izin vereceğim."

Gözlerindeki boşluk biraz olsun azaldı. "Ama

beni de yanında götürmelisin."

Gözleri kısıldı.

"Bana Evanguard'a kadar eşlik etmelisin."

Öfke geri döndü. "Düşmanı hatlarımızın gerisine götürerek halkıma asla ihanet etmem."

"Ne fark eder ki? Oraya vardığımız anda beni öldürebilirsin. Alarmı çal."

"O zaman neden ilk seni götürmemi istedin?" Omuz silktim.

"Kaçacağımdan oldukça eminim."

"Topraklarımızı bilmezken mi?" diye sordu inanamayarak.

"Ethereal ile birçok kez savaştım. Burada ya da orada olması hiç fark etmez."

Başka tarafa baktı. "Hayır."

"Keşke ne için savaştığını tam olarak anlasaydın. Bir parçam sırf türünün gerçeğini öğrenebilmen için gitmene izin vermek istiyor."

Dönüp tekrar bana baktı. "Yanılıyorsun." "Senin

iyiliğin için, keşke öyle olsaydım."

Badem şeklindeki gözleriyle bana baktı, yemyeşil bir orman gibi yeşil, zeki ve ateşli. Hâlâ zırhını giyiyordu, vücudunun kıvrımları ağır plakalarla gizlenmişti. Kıyafetinin altında çok daha fazlası vardı ve onu keşfetmek için her şeyimi verirdim.

"Size türünüz hakkındaki gerçeği söyledim ama hâlâ bize yardım etmek için motivasyonunuz yok. Evanguard'a girmen karşılığında seni serbest bırakmayı teklif ettim. Elimde bir tane var.

ve eğer bunu kabul etmezseniz, başka anlaşma olmayacak. Kardeşim buraya gelecek ve tüm sırlarınızı ortaya çıkarmak için elinden geleni yapacaktır. Hem cazibemden hem de sempatiinden dolayı müdahale ettim ama bu insanların lideri olarak bu cömertliği sürdüremem." Dikkatini çektiğimi biliyordum çünkü gözleri savaştaki gibi odaklanmıştı, sanki gözünü kırpsa boğazına dayanmış bir hançeri kaçıracaktı. "Sen. Ben. Bir hafta." Çene çizgimdeki gerginliği hissettim, yüzümde hiçbir şey ifade etmiyordum ama midemde heyecan alevleri yanıyordu.

Tepkisi taş gibi sertti.

Reddedilmesinden korktum, istemediğim cevaptan korktum.

"Ve gitmeme izin verecek misin?"

Alevler biraz daha sıcak, biraz daha yüksek yanıyordu.

"Evet." "Buradan öylece çıkıp gitmeme izin verecek misin?"

"Evet."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?" diye sordu, güzel yüzü çatık kaşlarıyla gölgelenmişti.

"Ben sözümün eriyim."

"Ama sen adam değilsin."

"Ben onuruna bağlı bir kralım."

"Sen Kingsnake değilsin, Vampirlerin Kralı ve Karanlığın Efendisi."

"Ama ben Kral Kobra'yım, Dağın Kralı."

Belli ki unvanımı anladı çünkü sustu. "Bu bir evet mi?"

Bakışlarını geri çekti ve taş duvara baktı. "Beni çekici buluyorsun."

"Kendini beğenmişsin."

"Öyleyim," dedim. "Ama bunu inkâr etmiyorsun." Bana tekrar bakmasını, kabul ederken bakışlarımı tutmasını bekledim.

Sonunda başını çevirdi ve bana baktı. "Eğer bana yalan söylersen, seni öldürürüm."

Gülümseme dudaklarıma doğru ilerledi. "Sana yalan söylemem

bebeğim." "Ve sakın bana öyle demeye cüret etme."

"Böyle bir söz vermiyorum."

"O zaman anlaşma yok." Gözleri bana fırlattığı hançerler gibi keskindi.

Bunun onun için zor bir sınır olduğunu söyleyebilirdim, bu yüzden olmasına izin verdim. "Pekâlâ, bebek yok. Seni bir hafta içinde serbest bırakacağıma söz veriyorum ama benden kaçmaya ya da öldürmeye çalışmayacağına söz vermelisin. Gardımı çok daha iyi bir aşığım." Dudağımın kenarından bir gülümseme yükseldi. "Ve seni her gece bir hücreye kilitlememeyi tercih ederim."

Geçebilsin diye kapıyı açık bıraktım.

Gergin bir andı. Kaçacakmış gibi onu izledim ve o başı dik, omuzları geride parmaklıkların arasından süzüldü. Duruşu güçlüydü ama hareketleri akıcıydı. Hücrede geçirdiği bir gecedden sonra saçları hacmini kaybetmiş, cildindeki morluklar yerleşmek için zaman buldukça derinleşmişti. Ama yine de o güne kadar gördüğüm en göz alıcı kadındı.

Bana baktı.

Ben de o zeki gözlere hapsolmuş bir şekilde baktım.

"Yolu göster." Avucunu kaldırarak işaret etti.

İlerledim ve merdivenlerden zemin kata çıktım. Artık saraya geri ve birkaç farklı koridordan sonra yatak odama yaklaştık. Hâlâ arkamdaydı. Onu yol boyunca duydum ve söz vermesine rağmen, bir kaçış rotası için bölgenin haritasını çıkarıp çıkarmadığını merak ettim.

Kapıyı açtım ve önce onun girmesine izin verdim.

Yatak odalarına baktı ama ilerlemedi. "Görünüşe göre zaten misafirin var..."

İçeri girdim ve avlarımdan birinin dar bir elbise giymiş, yatağın kenarına akşam için emekli olmamı beklediğini gördüm. "Git buradan."

Gözleri suçlulukla kısıldı. "Ama bu benim gecem-" "*Git dedim.*"

Ağzını kapattı ama gözlerindeki savaş devam ediyordu. Ama sonra doğru kararı verdi ve yanımdan geçip koridora doğru ilerledi.

"Özür dilerim."

İçeri girmeden önce dudaklarında ince bir gülümseme belirdi.

Onu takip ettim ve kapıyı kapattım, heyecandan sinirlerim elektrik gibi olmuştu. Arkasına geçtiğimde gözlerim kışına kaydı, dolgun ve diri, güçlü kaslara sahipti. Sikimi o yanakların arasına gömmek isterdim.

"Ben duş alacağım." Banyo kapısına doğru ilerledi. "İşim bittiğinde yiyecek bir şeyler istiyorum. Ve kıyafetlere ihtiyacım var."

Sanki onun için çalışıyormuşum gibi bana emirler yağdırıyordu ve bu çok seksiydi. "Tabii ki." Banyoya girip kapıyı kapatmadan önce bana son bir kez baktı. Kahretsin, sertleşmişim.

Bir an sonra yatak odamın kapısı açıldı. "Mahkûm kaçtı." Engerek, sanki buraya kadar koşmuş gibi renkli bir tenle ortaya çıktı. "Kapı ardına kadar açık. Kilidi açmış olmalı."

"Viper-"

Su akmaya başladı.

Bana tekrar bakmadan önce kapı aralığına bir göz attı. Bunu anlaması sadece bir saniyesini aldı. "Onu serbest mi bıraktın?"

"Salonda konuşalım-"

"Delirdin mi sen?"

"Kapa çeneni ve defol git buradan." Koridora çıktım, o da beni takip etmek zorunda kaldı. "Bak-"

"Kendi halkını böyle mi yönetiyorsun? Sikinle mi?"

"Evet," dedim. "Ve son bin beş yüz yıldır oldukça işe yaradı."
_"

"Kingsnake döndüğünde seni öldürecek."

"Beni görevlendirdi ve kararına saygı duyacak-"

"Sevişmek için mi?" Engerek kuşkuyla sordu. "Seni uykunda öldürecek."

"Kaçmayacağına ya da saldırmayacağına söz verdi-"

"*Ve sen de ona inandın mı?*"

Onu susturmak için elimi kaldırdım. "İki saniyede bir sözümü kesmeyi bırakırsan açıklayabilirim."

Bir nefes verdi, burun delikleri açıldı.

"Onunla bir anlaşma yaptım. Benimle bir hafta geçirecek ve ben de gitmesine izin vereceğim."

Derin bir nefes daha aldı ve hemen kılıcının kabzasına uzandı. "Nasıl bu kadar aptal-"

"Bir planım var."

"Evet, beynini sikmek için."

"Hafta sonunda gitmeyecek." "Neden?"

"Çünkü kalmak isteyecektir." Sırıttım.

Derisinin altında fokurdayan güçlü öfkeyi kontrol etmeye çalışırken yüzü gerildi. "Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca plan olmalı-"

"İşe yarayacak. Ve sonra bize yardım etmek isteyecek." "Peki gitmek istediğinde ne olacak?"

"Gitmeyecek."

"Yaparsa, yine de onu tutacak mısın?" "O noktaya gelmeyecek."

"Lanet soruya cevap ver."

Gözlerimi ona diktim. "Eğer bu gerçekten olursa... sözümü tutmak zorunda kalırım." "Yani tüm bu plan senin yatakta ne kadar iyi olduğuna mı bağlı?"

"Yatakta harikayımdır, o yüzden."

"Kingsnake sorumluluğu bana bırakmalıydı."

"Elimizin altında bir Ethereal böyle hissetmeyecektir."

Engerek sonunda bu konuşmadan sıkılmıştı. "Umarım seni öldürür." Yürüyüp gitti. "Mezarının başında dururken sana söylemiştim diyeceğim."

OceanofPDF.com

CLARA

"Kingsnake sorumluluğu bana bırakmalıydı."

"Elimizin altında bir Ethereal böyle hissetmeyecektir."

General açıkça çıkmıştı. "Umarım seni öldürür." Ayak sesleri duyuldu.

"Mezarının başında dururken sana söylemiştim diyeceğim."

Kapıyı dinledim ve konuşma sona erdiğinde hızla geri çekildim. Banyo kapısını arkamdan kapattım ve hızla duş'a girdim, ılık su yağlı saçlarıma çarparak tüm kiri, pası ve kanı temizledi.

Pek çok kibirli adamla tanıştım ama Cobra en kötüsü olmalıydı. Fark ettiğimden çok daha fazla kendini beğenmiş biriydi.

Duştan keyif aldım ve saçlarımı kurutmak ve pürüzsüz olana kadar taramak için makyaj masasına uzandım. Yüzümde savaşta bana vurduğu yerlerden kalan morluklar vardı. Kollarım ve kalçalarım da aynı şekilde morarmıştı, mor ve maviye dönüşen noktalar. Yolculuklarımdan ve savaştan arınmak güzeldi ama tam olarak rahatlayamıyordum çünkü pislik bir vampirin huzurundaydım.

Sonunda banyodan çıktım, öfkemi belli etmeden onun gözlerinin içine bakıp bakamayacağımdan emin değildim. Yatağa yaklaştığımda havlu vücudumu sıkıca sarıyordu, iki parçaya bölünmüş bir elbise buldum. Göğüslerimi zar zor örtecek küçük bir üst ve kısa bir etek vardı.

Diğer odadan yatak odasına girdi, üzerinde rahat bir pantolondan başka bir şey yoktu, çıplak göğsü sergileniyordu.

Giysileri kaldırdım. "Bunu giymemi mi bekliyorsun?"

O kibirli gülümseme yüzüne yerleşti, aynı heyecanla gözlerine ulaştı. "Akşam yemeği için güzel bir şeyler giymek istersin diye düşündüm."

"Bu iç çamaşırı."

"Seni daha rahat ettirecekse hiçbir şey giymeyebilirim." Sırtı hâlâ yerindeydi ve bu dinamikten ne kadar keyif aldığını gösteriyordu.

Banyoya döndüm ve sanki az önce iç çamaşırı giymişim gibi hissederek onu giydim. Midem bir günden fazladır boştu, açlıktan ölüyordum ve halsizdim. Bu besin olmadan iyileşmem daha uzun sürecekti. Morlukların şimdiye kadar çoktan geçmiş olması gerekirdi ama açlığım yüzünden hâlâ duruyorlardı.

Yatak odasına döndüğümde onu tam olarak bıraktığım yerde dururken gördüm. O gülümseme çok çabuk kaybolmuştu.

Gözleri beni bir süngerin suyu emdiği gibi emdi, her şeyi tek bir nefeste aldı. Koyu renk gözleri bir saniye içinde vücudumun üzerinde gezindi, yoğunluğu yüzüne yerleşti. Çenesi şimdi daha sıkı, gözleri çok daha ciddiydi. Bir parmak şıklatması kadar kısa bir süre içinde, hücrede tanıştığımndan farklı bir adam olmuştu.

Yanımdan geçip bakışlarını görmezden geldim ve omzum çıplak koluna değecek kadar yaklaştım. Kılıçlarımızı çekmeden ilk kez bu kadar yakınlaşmıştık ve yemek masasına doğru ilerlerken onun erkeksi kokusunu aldım, yemeklerimiz servis örtülerinin altında iki kişilik olarak hazırlanmıştı.

Oturmak için kendime yardım ettim ve kapağı kaldırdım. Bahçe salatası, mercimek çorbası ve krema soslu küçük bir porsiyon makarna vardı. Lezzetli görünüyordu ve gördüğüm anda heyecandan midem kasıldı.

Karşımdaki koltuğa oturdu ve örtüsünü çıkardı. Onun yemeği benimkinden farklıydı; et ve sebze. Şarabı ikimize de döktü.

Gözlükler sonra çarşafı kucağına koydu.

Sessizce oturduk.

Bakışları tüm süre boyunca yüzüme kilitlenmişti.

Bakışlarıyla karşılaşmasam da bunu hissedebiliyordum, bana bir et parçasıymışım gibi baktığını hissedebiliyordum.

"Bana hiç bakmayacak mısın?"

Çatalımı makarnanın içinde döndürürken gözlerim onunkilere kaydı.

Sandalyede rahatlamıştı, tabağı birkaç damla meyve suyu dışında temizdi. Açık teni kalın kaslarının üzerine gerilmişti. Kolları farklı kas grupları tarafından bölümlere ayrılmış ve tanımlanmıştı ve omuzları her biri üzerinde bir geyik taşıyacak kadar genişti. Göğüs kasları da güçlüydü, aynı anda hem dolgun hem de düzdü. Karnı görünmüyordu ama onun da geri kalanı gibi sıkı ve sert olduğunu hayal ettim.

"Yemeğiniz nasıl?"

"İyi bir aşçınız var. Vejetaryen olduğumu nereden biliyordun?"

"Şimdiye kadar bilmiyordum."

O hücrede açlıktan ölüyordum, bu yüzden tabağımdaki her bir lokmayı yemekte tereddüt etmedim. Grayson'a ulaşmak için kıta boyunca yaptığım uzun yolculuklardan sonra midemde sıcak bir yemek olması güzeldi. Evimi özlememe, benim için erişilmez olmayan lüksleri özlememe neden oldu. Dönmediğimden benim için gelip gelmeyeceklerini merak ediyordum.

Bardağı aldım ve bir yudum içtim.

Beni izledi, bardağı çoktan boşalmıştı. "O

kadın seni önemsiyor gibiydi..."

Sanki beni duymamış gibi hiçbir tepki vermedi. Sadece bana odaklanmıştı. "Şu anda önemsedığım tek şey sensin."

"Yani o senin için hiçbir şey ifade etmiyor-"

"Hepsi benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Onlar birer av, başka bir şey değiller." Sandalyesinde doğruldu ve kollarını masaya dayayarak öne doğru oturdu. "Görünüşe göre kıskanıyorsun."

"Hayır, sadece senin bir pislik olduğunu düşünüyorum."

Yakışıklı yüzünde yavaşça bir sırıtma belirdi. "Ben bir . Ama onlar yerlerini biliyorlar. Eğer bağlanırlarsa bu benim suçum değil."

Çatalımı son makarnamın içinde döndürdüm, gözlerim kâsedede.

"Eminim sen de birkaç kalp kırmışsındır."

Lokmayı ağzıma attım ve ona bakarken çiğnedim. O yumuşak sırıtış hâlâ oradaydı.

Yemeğimi bitirdim, bulaşıklar tamamen temizdi.

Bir süre birbirimize baktık. Tek kelime etmeden odanın kontrolünü ele geçirdi. Aynı anda hem ciddi hem de rahat bir adamdı. Bakışları odayı görünmez bir sıcaklıkla dolduruyordu. Artık ne bir gülümseme ne de bir alay vardı. Akli sadece ve sadece tek bir şeye odaklanmıştı: Bana.

Beni isteyen sevgililerim olmuştu ama hiçbiri böyle bakamamıştı. Hiçbiri bu kadar az şeyle bu kadar çok şey ima edemezdi. Bu benim için neredeyse çok fazlaydı, bu yüzden yerimden kalktım ve yanından geçtim.

Parmakları kolçaktan usulca uzandı ve ben geçerken kalçama dokundu, kısa bir an için eteğimin ipeğini yakaladı. Kayıtsız bir dokunuştı ama kollarımda şişlikler oluşmasına yetti.

Yatak odasına döndüm, sayvanlı yatak mükemmel bir şekilde hazırlanmıştı, sanki bir hizmetçi her sabah çarşafı değiştiriyordu. Geceyi o hücrenin sert taşları üzerinde tam bir zırh giymiş olarak geçirdikten sonra yatak bir vaha gibi görünüyordu.

Şifonyerinin en üst çekmecesine uzandım ve siyah bir gömlek çıkardım. Arkamı döndüğümde yatağın yanındaydı, pantolonu ve boxer'ı yerdeydi. Çırılçıplak duruyordu, koca aleti beni etkilemek için oradaydı.

Etkilendiğimi inkar edemezdim.

Banyoya girdim ve izinsiz ödünç aldığım gömleği giydim. Kapıyı tekrar açtığımda, tam kapı çerçevesinin içindeydi, bir kolunu tahtaya dayamış, yolunu kapatıyordu.

Şaşkınlıkla hızlı bir nefes aldım.

Bana savaşta taktığı aynı gözlerle baktı. Yoğun, güçlü ve otoriterdi. Gözlerim onunkilere odaklanmıştı, bu yüzden elini yavaşça uzatıp gömleğimin önünü tuttuğunu görmedim. İri parmaklarıyla kumaş parçasını kavradı ve dudaklarıma bir öpücük kondurabilmek için beni yavaşça çıplak bedenine doğru çekti.

Öldürmek için eğildiğinde başımı çevirdim ve ona ağzım yerine yanağımı verdim.

Yanağımı öpmeden önce tereddüt etti.

Kolunun altından geçip yatak odasına girmeden önce elini aşağı ittim.

"Kovalanmayı seviyorsun." Arkamdan yaklaştı, çıplak vücudunu benimkine bastırdı, şişman aleti tam belime değdi.

"Hayır." Ellerini üzerimden ittim. "Sadece yatağa gitmek istiyorum." Sanki aramıza mobilya koymak onu uzak tutacakmış gibi sayvanlı yatağın karşı tarafına geçtim.

Olduğu yerde kaldı ama gözleri öfkeyle derinleşti. "Anlaşma bu değildi."

"Bir haftalığına sen ve ben anlaşmıştık. Bunun ne anlama geldiğini

belirtmedin." Gözleri kısıldı. "Bana naz yapma."

"Karşılığında kaçmayacağıma ve öldürmeyeceğıme söz verdim. Şartlar bunlardı."

"O zaman seni hücreye geri atmama ve tüm anlaşmayı iptal etmeme ne dersin?" Bir daha yanıma gelmedi ama öfkesi varlığını bana doğru bastırdı.

"Seni becermemin tek yolu senin beni becermen."

Olduğu yerde kalakaldı ve kızgın gözlerle bana baktı.

"Kadınını göndermemeliydin." "O benim kadınımla değil. Önümüzdeki hafta kadınımsın."

"Eğer istediğiniz buysa, bunu belirtmeniz gerekirdi."

Yavaşça yatağın kenarına geldi ve bana yaklaştı, kasları zırdı, gözleri kılıcıydı. Geri adım atmayı reddettim ama gözlerimdeki güç onu yıldırmadı. Durdu ve baktı, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Sonra başını çevirdi ve kapı aralığına baktı.

Aramızdaki enerji değişti. Nefesimi tuttum, bunu bir araya getirecek kadar zeki olmasına şaşırdım.

Bana tekrar baktı ve sonra yavaşça o gülümseme geri geldi. "Şimdi anlıyorum."

Dünyanın en iyi poker suratını takınarak hiçbir şey belli etmedim.

Bakışları suratımı delip . "Kulak misafiri olmak kabalıktır." "Kulak misafiri olmadım-"

"Korkuyorsun."

Şimdi düğmelerime bastı.

"Haklı çıkacağımından korkuyorsun." Sırtışı genişledi. "Sikimin üzerine o kadar çok boşalacaksın ki bir daha ayrılmak istemeyeceksin diye korkuyorsun. Korkmalısın çünkü olacak olan tam olarak bu."

"Kibrinden iğreniyorum-" "Bu seni tahrik ediyor ve bunu biliyorsun."

"Siktir git-"

"Sana dokunmadan kalp atışlarını hissedebiliyorum. Ne zaman hızlanıp ne zaman yavaşladığını tam olarak biliyorum. Ve şu anda kalbin o kadar hızlı atıyor ki çökmenin eşiğinde." Vücudunu hafifçe döndürerek sırtımı yatağa doğru bastırdı. "Şimdi bu işkenceyi durdur ki adımını fısıldayıp daha fazlası için yalvarmanı sağlayabileyim."

Yüzüne bir tokat attım.

Vuruşla birlikte döndü ve aynı hem öfkeli hem de tahrik olmuş görünüyordu.

Sonra yemek masasından aldığım bıçağı çıkardım. Parmaklarını kalçama sürtmeye o kadar odaklanmıştı ki, ben geçtikten sonra biftek bıçağını diğer tarafından aldığımı fark etmedi. Bıçağı göğsüne, kalbinin bulunduğu yerin birkaç santim yukarısına sapladım. Kan hemen fişkırdı ve sert vücudundan aşağı damladı.

Şimdi anlaşmamızın kurallarını çiğnediğim için beni öldürecekti. Ama onun yerine, beni hiç bu kadar istememiş gibi görünüyordu.

Beni kucağına aldı ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi yatağa fırlattı. Üstüme tırmanmak için hareketlendiğinde, bıçağı kabzasından yakaladı ve göğsünden daha fazla kan sızarken çekerek kurtardı. Bıçağı bir kenara fırlattı, metali parke zemine vurdu ve üzerime tırmandı. "Seni daha çok istememe neden oluyorsun bebeğim." Parmakları boynumu kavradı ve beni öpmek için başını eğdiğinde sıktı.

Öpücük talepkârdı, ağzı benimkini sahipleniyor ve kendisine ait kılıyordu. Sıcak ve hızlıydı, başı bir o yana bir yana hareket ediyor, dili ağzımın içine dalıp benimkini oynamaya davet ediyordu.

Zihnim kabul etmese bile bedenim daveti kabul etti ve dilimi ağzına götürerek sıcak nefesini, ağzımdan omurgama kadar yayılan o sıcaklığı hissettim.

Beni kavradıktan sonra öpüşmeyi yavaşlattı, yavaş ve amaçlı bir şekilde dudaklarımı hissetti ve onlara değer verdi. Ciğerlerimi nefesiyle doldurdu ve karşılığında benimkini kabul etti. Bir ileri bir geri gittik, kanı gömleğime damlıyor, parmakları boynumda gevşiyordu.

Gömleğimi çıkarmaya ya da külotumu indirmeye çalışmadı. Öpücük durdurulamayacak kadar sarhoş ediciydi. Güçlü bedenini benimkinin üzerinde tutarak dudaklarıma odaklandı ve başka hiçbir şeye odaklanmadı. Parmakları sonunda saçlarıma gitti ve başparmağı yanağımı okşarken saçlarımla sıktı.

Elim göğsüne gitti ve avucum hemen kanla ıslandı. Kanama durmuş gibi görünüyordu. Parmaklarım başka yerlere gitti ve görüldüğü kadar güçlü olduğunu fark ettim. Et ve kemik yerine taş hissettim.

Diğer elim yüzünü kavradı ve dillerimiz birlikte dans ederken parmaklarım kısa saç tellerine daldı. Dövüştüğüm adamdan farklı bir adamı öpmüştüm. Şimdi iki farklı insan gibi hissediyordum, çünkü bu kadar vahşi birinin bu kadar nazik olabilmesi imkânsız görünüyordu.

Eli yatakla sırtımın alt kısmı arasında kayarak iç çamaşırımın kumaşını buldu. Parmaklarını pamuğa geçirdi, sonra da kalçalarımın üzerinden geçirerek kıcımın altından aşağı doğru çekti.

Öpüşmeye ederken vücudumu döndürdüm ve külotu çıkarmasına yardım ettim. Külotu ayak bileklerimden çekmek için öpüşmemize bir anlığına ara verdi. Yoğunluğu geri dönmüştü, arzusu gözlerinde ateş gibi yanıyordu. Dudaklarını dudaklarıma geri verdiğinde, gözlerini kapatmadan önce bir an bana baktı. Vücudu benimkinin yanında duruyordu. Gömleğim göbek deliğimin üzerine itilmişti, bu yüzden yatağında çoğunlukla çıplaktım.

Parmakları en çok acı çektiğim yere doğru ilerlerken kalçalarımın iç kısımlarını okşadı. Buraya düşmanlarımı öldürmeye gelmişim ama şimdi en büyük düşmanımın en kutsal yerime dokunmasını istiyordum.

Parmakları onun ilgisini çekmek için can atan yere hiç ulaşamadı.

Öpüşmemizi kesti.

açtığımda onun yüzünü gördüm. Parmak uçlarını dudaklarına götürüp onları yalarken gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Bu omurgamı titretmek için yeterliydi.

Sıcak parmakları klitorisime indi ve hemen dairesel hareketlerle ovuşturdu.

Kahretsin, harika hissettirdi.

Öpücüğünü dudaklarıma götürmek için elimle başının arkasını kavradım.

Beni öpmedi. Onun yerine beni izledi, parmakları klitorisimi yavaşça ovuyordu.

Çok iyi hissettirdi, parmaklarını daha sert bastırmak için dizlerimi sıkmak istedim. Kalçalarımın eğildiğini ve sallandığını hissettim, parmaklarının daha hızlı gitmesini, bana bu zevkten daha fazlasını vermesini sağlamaya çalışıyordum.

Beni kıvrılırken izledikçe yoğunluğu arttı. Aleti bana karşı kaya gibi sertti, yumuşaklığıma gömülmek için yalvarıyordu. Nefes alış veriş de benimkiyle eşleşecek şekilde artmıştı.

Gün doğarken ufukta beliren güneş gibi, doruk noktamı çok uzaklarda gördüm. Klitorisim daha da hassaslaştı, her küçük baskı uygulaması işkenceye dönüştü. Daha fazlasını istiyordum, çok daha fazlasını.

Bana istediğimi verdi, daha fazla baskı, daha fazla çember.

Başım geriye yuvarlandı ve heyecanlı bir inilti çıkardım. Çok iyi hissettiriyordu ama yine de yeterli değildi.

Dudakları kulağıma gitti. "Seni sikmem için bana yalvar."

Beni tam istediği yere getirmişti ve kirli oynamaktan korkmuyordu. Aşağılama. Dehşet. Ama o kadar iyi hissettiriyordu ki, kalkıp gidemedim. Sonunu istiyordum. Sonuna ihtiyacım vardı. "Sik beni..." Bunu dişlerimi sıkarak söyledim, o kendini beğenmiş sırtışın yüzüne yayılacağını biliyordum.

"Adımı unuttun, bebeğim."

Parmaklarımı yarasına sokmak istedim ama hâlâ zevkten felç olmuş durumdaydım. "Becer beni, Cobra."

"Lütfen unuttunuz."

Bu oyunlardan bıktım. Sadece boşalmak istiyordum. "Git kendini becer."

"Ama ben seni becermek istiyorum." Klitorisimi ovmaya devam etti, yoğun gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Sadece o sihirli kelimeye ihtiyacım var."

Dişlerimi sıktım ve bir hırıltı çıkardım. "Lütfen sik beni, Cobra. İşte oldu. Mutlu musun?"

Parmaklarını çekti ve üstüme çıktı. "Olmak üzereyim." Gümleğimi başımın üzerine itti, böylece memelerim serbest kaldı. Bacaklarım bükülmüş, pelvisim eğilmiş, vücudum katlanmış ve onun altında sıkışmıştı.

Yumuşak kalçalarımın arasına kaydı ve şişman başını kıvrımlarımın arasına itti. Aradan geçmesi, ıslaklığımı hissetmesi, içeri kayması ve sonra derinlere batması bir saniye sürdü.

İniltiyi bastırmak için derin bir nefes aldım.

Ne kadar büyük bir alet.

Sıkılığımın tadını çıkarırken kendi iniltisini çıkardı.

Zaten eşikteydim, bu yüzden sadece bir iki pompa beni uçurumun kenarına gönderecekti. Tepeden tırnağa kaslıydı ve o kara gözleri o kadar güçlüydü ki beni güçten düşürüyordu. Öldürmek istediğim kendini beğenmiş adam çoktan gitmiş, yerine bu muhteşem yakışıklı gelmişti.

Yavaşça itmeye başladı, aleti vücudumun her santimini okşuyordu.

Tek gereken buydu. Kalçalarım sarsıldı ve boşaldım, ellerim pençeleyecek bir şey bulmak için kollarına uzandı.

Rahat adımlarını sürdürdü ve benim cam gibi paramparça oluşumu izledi. Tırnaklarım derisini kesiyordu ama fark etmemiş gibiydi. Tüm odağı bende ve benim aldığım zevkteydi, onun devasa sikini alırken nasıl kasıldığımı izliyordu.

Çok iyi hissettim. En son ne zaman böyle boşaldığımı hatırlayamıyordum. Ya da hiç böyle boşalmış mıydım.

Bitirdiğim anda hızını tamamen değiştirdi, beni sert ve hızlı bir şekilde becerdi, güçlü vücudu beni tutmaya zorladığı pozisyona sabitledi. Çiviye çekiçle vurur gibi defalarca vurarak beni yatağın daha da derinlerine itti.

"Beni tekrar boşalt..." İlk etapta bunun olduğuna inanmak zordu. Bedenimin böylesine coşkulu bir patlama yaratabileceğine. O kadar hızlı oldu ki nasıl hissettiğimi tam olarak açıklayamadım. O kadar iyiydi ki sahte olduğuna inanmak zorunda kaldım. Daha önce hiçbir sevgilim ayak parmaklarımı iki kez kıvrırmamıştı.

Bir seans bir yana, bir gece bile, ama söylediği kadar iyiyse, bunu başarabilmeliydi.

"Evet, bebeğim." Açısını hafifçe değiştirdi, pelvik kemiğiyle klitorisimi ovuşturdu, tekrar tekrar gıcırdattı.

Bu bambaşka bir zevkti. Kaslı vücudu ıslak klitorisime sürtünürken o büyük aletin beni istila etmesi. Ve tüm bunlar ben orada yatarken, bu seksi adamın beni memnun edişinin tadını çıkarırken oldu.

Vampir.

Bir vampirle sikişiyordum.

Yanlıştı. Çok yanlıştı. Ama lanet olsun... çok iyi hissettirdi.

Tekrar boşaldım, yanlıklık beni daha da tahrik etti. Bu kez ellerimi göğsüne koymuş, o şişko aletin etrafında dolanırken yüzümde onun bembeyaz bakışlarını hissediyordum. Mantık geri geldiğinde bundan pişman olacağımı biliyordum ama şimdilik tek yapabildiğim bunun ne kadar iyi hissettirdiğinin tadını çıkarmaktı.

Pompalamaları hızlandı ve bir erkekten duyduğum en seksi iniltileri çıkararak serbest kaldı. Sesi çok derindi, okyanusun en derin ve karanlık yerleri gibi. Uzaktaki savaş davulları gibi derindi.

Gelmesini izledim ve bu tamamen yeni bir seksi seviyeydi.

Her gece yatmadan önce bunu yapan bir çift gibi öpüşerek bitirdik. Çekildi ve beni bıraktı, ağrıyan bedenim yavaşça açıldı.

"Seni bıçakladığım için özür dilerim..."

"Sorun yok." Yemek masasından aldı ve bana doğru geri yürürken kanı sildi. "Bunu daha sonra ödeyeceksin."

"Yapacak mıyım?"

Bana o karanlık bakışını attı, gülümsemesi görünürde yoktu. "Kesinlikle."

COBRA

Viper ile çalışma odasında oturdum.

Tüm bu Ethereal olayına gözle görülür bir şekilde sinirlenmişti ama muhtemelen inatçılığından bundan bahsetmedi. "şimdiye kadar dönmüş olmalıydılar."

"Biliyorum." Her gün aklımdaydı. Hesaplamalarımıza göre Kingsnake'in yolculuğundan bir hafta önce dönmüş olması gerekiyordu. "Ama onları rotalarından saptıran bir fırtına olmuş olabilir. Ya da vardıklarında beklenmedik engellerle karşılaşmış olabilirler. Milyonlarca farklı olasılık var ve en kötüsünden korkmamalıyız."

Engerek aramızdaki masanın üzerinde duran haritaya bakmaya devam etti, sanki cevaplar o ince kâğıt parçasındaymış gibi. "Sadece ikimiz olamayız..."

". "

"Onları aramak için gemiler gönderebilirim."

"Onları denizde ya da karada bulma şansınız çok az. Sadece iyi adamları ölüme göndermiş ."

Engerek haritaya bakmaya devam etti.

"Bence bu Ethereal bir suikastçıdan daha fazlası." Hâlâ adını bilmiyordum, bu yüzden ondan bahsetmek için daha iyi bir yol bilmiyordum.

Viper bana bakmak için döndü. "Neden?"

"Kendini taşıma şekli. Konuşma şekli." "Hepsinin sesi böyle çıkıyor - gösterişçi piçler."

"Bundan daha fazlası var. Taleplerini bu şekilde dile getiriyor." Bir hizmetçi gibi akşam yemeği hazırlamamı emretti. Adımını attığı anda o yatak odasının sahibiymiş gibi şifonyerime el attı. İzin almadan gömleğimi aldı. Davranışlarına aldırış etmedim. Aslında bu beni tahrik ediyordu, çünkü onun omurgası da benimki kadar güçlüydü. Ama bu bana onun kim olduğu hakkında biraz bilgi verdi. "Sanırım kraliyet ailesinden ya da kraliyet ailesine yakın."

Engerek keskin bakışlarıyla beni süzdü. "Onun adı ne?" "Bu da başka bir şey... Bana söylemiyor."

Parmaklarını yumruk yaptı ve iç geçirdi. "Bu kötü olabilir. Gerçekten kötü." "Neden?"

"Eğer o kadar önemliyse, onu geri almaya gelmeyeceklerini mi düşünüyorsun?" "Ethereal ne olursa olsun gelecek. Ne zaman olduğu önemli değil."

"Ne zaman olduğu önemli," diye tersledi. "Çünkü insanların ittifakına sahip değiliz. Babam Orijinalleri göndermedi. Bizim galip gelmemiz için çok şey yapılması gerekiyor. Ve eğer o önemliyse, neden en başta onu gönderdi?"

"Buna verecek bir cevabım yok Engerek."

"Bir cevap alabilirsin," dedi. "Sikişmeye ara ver ve sadece sor."

Hafifçe sııttım. "Daha çok erken."

"Sadece altı günün kaldı."

"Bana adını söylediğinde soracağım."

Engerek bir süre haritaya baktı. "Eğer kraliyet ailesinden olsaydı... kim olabilirdi?"

"Bilmiyorum."

"Kral Elrohir'in iki kızı var..." "İsimleri ne?"

"Hatırlayamıyorum." Engerek oturduğu yerden kalktı ve kitaplığa doğru yürüdü. "Kingsnake bütün bunları biliyor."

"Ellasara yüzünden." O kaltak kalbini göğsünden söküp çıkarmıştı.

Bir tanesini çıkarmadan önce birkaç kitaba baktı. "Sanırım burada." Oturdu ve aile ağacını bulana kadar birkaç sayfayı çevirdi. "Kral Elrohir'in iki kızı var. Beatrix ve Clara. Bir de erkek kardeşi var. Vekilharç Haleth. Bir oğlu ve bir kızı var. Cirdan ve Melian."

"Orada hiç eskiz var mı?"

Engerek başını salladı. "Hiçbir detay ya da açıklama yok."

"İsmi hakkında da yalan söyleyebilir."

"O zaman onun anlattıklarını öğrensen

iyi olur." "Oh, onun hakkında çok şey

öğreniyorum..."

Yatak odasına girdim ve onu yemek otururken buldum. Sandalyesini pencereye doğru itmişti, böylece içeriye sızan güneş ışığında oturabiliyordu. Alışılmadık derecede güneşli bir gündü, bulut kümesinin kıyı şeridinin ve uçurum yüzünün muhteşem ayrıntılarını ortaya çıkarmak için yandığı nadir öğleden sonralarından biriydi.

Terzimin temin ettiği koyu zümrüt rengi, tek kollu ve diğer omzu çıplak bir elbise giymişti. Uzun saçları hafif bukleler halindeydi, sanki canı sıkılmış ve saç telleriyle oynamaya karar vermiş gibiydi. Açık renk yanaklarında makyaj yoktu ve gözleri far sürülmemiş olsa da far sürülmüş gibi parlıyordu. Bacaklarını masaya dayamış, ince baldırlarını göstermek için elbisesini kalçalarına kadar itmiş bir şekilde oturuyordu. Sağ elindeki hançerlerimden biriyle oynadı, onu döndürdü.

parmak uçları arasında. "Soğuk ve gri gökyüzü. Buna nasıl tahammül ediyorsunuz bilmiyorum."

Ne dediğini zar zor duydum çünkü gözlerim onun görünüşü tarafından hipnotize edilmişti. Kayıtsızlığından hançeri kendini kesmeden tutuşuna, elbisesinin neredeyse iç çamaşırını açıkta bırakmasına kadar... Her şeyini beğenmiştim. "Tenin tavadaki yumurta gibi cızırdadığında, bunun değerini anlarsın."

Başını arkaya yatırdı ve gözlerini kapatarak güneş ışığının güzel tenine nüfuz etmesine izin verdi. "Bundan hiçbir şey için vazgeçemezdim."

Orada durup baktım, Fang'ın sıcak ateşin tadını çıkardığı gibi onun da güneşin tadını çıkarmasını izledim. yatağı gördüğüm anda rahatlamıştı ama şimdi rahatsız edici derecede dardı.

Masanın etrafında yürüdüm ve onu öpmek için başımı eğdim, boynum parmak uçlarındaki hançere maruz kaldı.

Gözleri kapalı kaldı ama dudakları hemen karşılık verdi, sanki niyetimi olduğu kadar ayak seslerimi de duymuştu. Gözleri açıldığında aynı güneş ışığıyla örtülmüş tenimi görerek beni öptü.

Dudaklarına bayıldım. Çok dolgun ve yumuşak. Çok kışkırtıcı. Elim hemen kalçasının iç tarafını kavradı ve yavaşça yukarı doğru kayarak yumuşak etin üzerinden kalçasının tepesine doğru ilerledi. Güneş ışığı onu büyülüyordu ama o da beni büyülüyordu.

Hançeri masanın üzerine bıraktı, sonra yüzümü kavradı ve beni öptü, dokunuşumu hissettiği anda tahrik olmuştu. Sıcak bir günde tereyağı gibi eridi, şimdiye kadar sahip olduğum diğer tüm kadınlar gibi eridi.

Onu kaldırdım ve masaya doğru kaydırdım. Ellerim elbisesinin altına uzanıp külotuna takılırken sandalyeyi tekmeledi. Kumaşı kavradım ve güzel uzun bacaklarından aşağı çekip yere düşmesine izin verdim.

Gözleri heyecanla parlıyordu ve gülümsemesi güvenle sıcacıktı. Arkasına yaslandı ve onu kenara çekmeme izin verdi.

Ellerim elbisesini biraz daha iterek dolgun göğüslerinin alt kısmını ortaya çıkardı.

Elleri kemerimi ve fermuarımı çözererek koca sikimi serbest bıraktı.

Güneş ışığını sırtımda hissettim. Yanık hafifti ve giysilerim beni korumaya yetmiyordu, hele de ensem doğrudan açıktayken. Ama aletim o kadar sertleşmişti ki hiçbir şey beni bu kadını oracıkta elde etmekten alıkoyamazdı.

Serbest kaldığımda, kalçalarını ayarlayarak kendimi onun içine yönlendirdim. Onun sıkılığını kendime çektim ve içeri doğru kaydım.

Çıkardığı sessiz inilti müzik gibiydi. Ulu bir meşenin gölgesindeki bir arpın sesi. Bir gece önce aldığı darbelerden, vücudunun doruğa ulaşırken kasılmasından dolayı acı çekmiyordu.

Kahretsin, bu iyi bir amdı. Onun ıslaklığıyla sıırıslıklam olmuşum. Avını ezen bir yılanın gerginliğine sahipti. Küçük ve minyondu ama benim gibi bir erkeği içine almakta hiç zorlanmıyordu. İçine gömüldüğüm an, bir dakikadan fazla dayanabileceğimi sanmıyordum. Hiç bu kadar seksi bir kadınla sevişmemiştim.

Kollarım uyluklarının altına dolandı ve üst kısımlarını kavradım, en başından beri derin ve sert bir şekilde iterken onu bana sabit tuttum. Acele edemezdim. Onu hazır hale getirmek için klitorisiyle oynayamazdım. Sadece onu acımasızca becermek istiyordum.

O kadar sıkı katlanmıştı ki kalçalarıma ulaşabiliyor ve vücudunu benimkine doğru çekebiliyordu. Defalarca ahşap yüzeyde kaydı ve uzunluğumu aldı, daha yüksek sesle inledi, aletimle boşaldı.

Gelmemeyi o kadar zorlaştırdı ki.

Zihnim dalıp gitti ve onun üstümde nasıl olacağını merak ettim, kalçaları kalçalarımından ayrılmıştı, ellerim kıcını kavrarken o aşağı yukarı hareket ediyor, kalçalarını yuvarlıyordu. Bu, şu anki kısıtlamama yardımcı olmadı, ama neyse ki, büyük bir gözyaşı gösterisiyle bitirdi.

İçine boşalmadan önce bitirmesini bile bekleyemedim, boş tohumumu o ıslak vahanın içine bıraktım. Ona ilk sahip olduğum zamanki gibi hissettim, bu saplantılı ihtiyaç sonunda yerine geldi. Ama sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi aletim onun içinde kaya gibi sert kaldı.

Ben de onu tekrar becerdim.

Akşam tam yemek için masa hazırlanırken yatak odasına döndüm.

O zaten oradaydı, daha önce giydiği aynı elbiseyle, onu iki kez becerdiğim güzeldi.

Oturdum, şarap dolduruldu ve sonra hizmetçi gitti.

Karşımdaki kadına baktım, gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde kadehinden içişini izledim. Kendine güvenen bir kadındı, bakışlarımla buluşmaktan ve onu tutmaktan korkmuyordu. Onun ateş i de benimki kadar sıcaktı.

"Günün nasıl geçti?"

Günümle ilgili hiçbir ayrıntıyı paylaşamazdım - düşmanım o iken olmazdı.

"Güzel. Seninki?"

"Sıkıcı." Bir içki daha aldı. "Sen buradayken hariç tabii." Yüzümde yumuşak bir gülümseme belirdi.

Kaplarını kaptı ve vejetaryen yemeğini yemeye başladı. "Neden et yemekten kaçınıyorsun?"

"Bu bizim yolumuz."

"Ethereal vejetaryen bir ırk mı?" Elfler hakkında çok az şey biliniyordu. Sınırları en iyi şekilde korunuyordu ve diğer ırklarla dostlukları yoktu. Elimizdeki bilgiler onlarla olan çeşitli etkileşimlerden toplanmıştı, ancak hepsi doğrudan paylaşılmayan, çıkarımsal gerçeklerdi.

"Evet."

"Neden?"

"Toprak bize ne verirse onu yeriz. Katliam için esir tutmaya gerek yok."

Bir sürü mahkum tuttum. Ama genelde onları katletmezdim. "Kaç yaşındasın?"

"Bir bayana asla sormayacağınız bir

soru..." "Kaç yaşında olduğumu

biliyorsun."

"*Biraz* daha yaşlıyım diyelim." Yemeğinden bir ısırık aldı ve yavaşça çiğnedi. Dirsekleri masanın dışında kaldı, mükemmel bir duruşla oturdu, küçük lokmalar aldı ve çiğnerken tek bir ses bile çıkarmadı.

"Bana adını söyle."

Yemeğini kesti ve bir ısırık daha aldı.

"Adını bilmediğim bir kadınla hiç yatmadım." "Bir isim

sadece bir isimdir."

"Eğer benimle paylaşmazsan, belli ki bundan daha fazlası var."

Sorduğum soruyu duymazdan gelerek yemeye devam etti.

Onun önemli biri olduğuna daha da ikna olmuşum. Bir isim kraliyet için her şey demektir. Kilitli kapıları açar ve geçitleri kapatırdı. Kimlik güç verirdi ve o da bu güce fazlasıyla sahipmiş gibi davranıyordu. "Neden suikastçi olmayı seçtin?"

"Ne yaptığınızı biliyorum."

Yemeğime dokunmamıştım çünkü parlayan tenli bu kadına iyice dalmıştım.

"Peki bu ne?"

"Halkım hakkında olabildiğince çok bilgi toplamaya çalışıyorsun." "Daha

önce hiç bir Ethereal ile aynı yemeği paylaşmamıştım. Bu büyük bir

fırsat." Yemeye devam etti.

"Neden?"

"Ben en iyi savaşçılarımızdan biriyim. Ve halkımı savunmak benim için bir onurdur."

"Sen iyi bir dövüşçüsün." İnanılmaz bir nişancılığı vardı. Hançerlerinden birini her fırlattığında, neredeyse beni vuruyordu. Darbeleri önemsizmiş gibi alıyordu. Tekrar ayağa kalkmıştı ve eskisinden daha öfkeliydi. "Seni kim eğitti?"

Yemeye devam etmeden önce bana bir gülümseme verdi. "O zaman neden bana soru sormuyorsun?"

"Senin hakkında her şeyi biliyorum." "Katılmıyorum."

Bir ara verdi ve çatalını yere bıraktı. "Pekala. Evli misin?" "Evli olsaydım, şimdi seninle olmazdım."

"Çoğu kralın metresi vardır. Bu insanlar arasında yaygın bir uygulamadır."

"İnsanlar üremek için evlenir. Vampirlerin böyle bir seçeneği yok, bu yüzden evlenirsek aşk için evleniriz. Sonsuza kadar bağlılık sözü vermeye hazır olmasaydım bir kadına onu sevdiğimi asla söylemezdim."

Şarap bardağını yaklaştırdı. "Bu çok romantik."

"Dediğim gibi, benim hakkımda her şeyi bilmiyorsun." "Peki, o özel kadını mı arıyorsun?"

"Hayır," dedim. "Ama yollarımız kesişirse, onun gitmesine asla izin vermem."

Bardağından içti. "Yani seni bekleyen o kadın senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

"Hepsinin bir anlamı ."

"Çoğul mu?"

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Evet, çoğul."

"Yani tüm bu farklı kadınları becermek için iştahın var ama tek eşli olmanın gerçekçi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Eğer onu sevseydim, bu gerçekçi olmaktan çok daha fazlası olurdu. Kolay olurdu."

Bir içki daha almadan önce yüzünde kuşkulu bir ifade belirdi. "Bana inanmıyorsun."

"Belki tek bir yaşamda sana inanabilirim. Ama sonsuza kadar değil." "Peki ya sen? Hiç aşık oldun mu?"

Cevabı bir kırbaç kadar hızlıydı. "Hayır." Çatalını ve bıçağını kaptığı gibi yemeğine döndü. "Yiyecek misin?"

Onu izlemeye devam ettim. "Kulağa hassas bir konu gibi geliyor..." "Ne demek istiyorsun?"

"Bu konuyu oldukça sert bir şekilde saptırdın."

Lokmayı ağzına götürüp çiğnerken gözlerimin içine baktı. Sessizliğin akıp gitmesine izin verdi.

"Özür dilerim."

"Sempatınız gereksiz. Sana hiç aşık olmadığımı söyledim." "Ama orada bir hikaye var."

"Hepimizin bir geçmişi var, Cobra. Eminim senin de vardır."

"Pek sayılmaz. Duygularım hiçbir zaman şehvetten daha karmaşık olmadı."

"O zaman kendini şanslı say." Yemeğinin geri kalanını bitirdi ve tabağını sildi.

Daha fazlasını öğrenmek istedim. Tüm hayat hikayesini dinleyene kadar bastırmak istedim. Ama zorlarsam onun da beni geri iteceğini biliyordum. "Evanguard hakkında daha fazla bilgi edinmek isterim, benimle paylaşmak istediğin her şeyi."

"Halkıma düşman olarak soruyorsunuz, bu yüzden hiçbir şey paylaşmayacağım."

"Ethereal tüm hayatım boyunca esrarengiz bir ırk oldu. Onlar hakkında her şeyi bilmek güzel olurdu. Vejetaryen bir ırk olduklarını bilmek büyüleyici."

"Sizin gibi bir şeyleri öldürüp yemediğimiz mi?" diye sordu sertçe.

"Sanırım bizden neden bu kadar nefret ettiğinizi anlamama yardımcı oluyor."

Masanın üzerinde duran şişeyi aldı ve kadehini doldurdu. Sonra büyük bir yudum aldı, pahalı bir şarap gibi değil de su gibi içti. "Evanguard muhteşem güzellikte bir yer. Ağaçlarımız şimdiye kadar gördüklerimin en uzunları. Huzur dolu bir orman. Ormanımızda ateş yakmak yasaktır ve ateş böcekleri orman patikalarında yolumuzu aydınlatır. Tek istediğimiz huzur. Evim en yaşlı ağaçlarımızdan birinin dallarında, doğal olarak devrilmiş çamlardan inşa ettiğimiz bir ağaç ev. Tanrılar tarafından bize verilen bu dünyanın kıymetini biliyoruz ve sonsuza dek yaşayacak olsak da bugünün kıymetini yarın yokmuş gibi biliyoruz."

Her kelimeyi dinledim, benimkinden çok farklı bir dünya hayal ettim.

"Bize bu dünyanın koruyucuları olmamız için ölümsüzlük bahşedildi. Her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olmak için."

"İşte bu yüzden bizi küçümsüyorsunuz... Çünkü dünya görüşünüze meydan okuduk."

"Hayır. Sizden nefret ediyoruz çünkü doğaya karşı bir günah işlediniz."

Cazibem buharlaştı ve artık o sadece benim düşmanımdı. "Neden size ölümsüz yaşam bahşedilirken, diğerlerine bahşedilmiyor?"

"Çünkü tanrılar buna karar verdi." "Bu tanrılarla tanıştın mı?"

"Hayır. Ama kralımın var." "Ve sadece o mu?" Ben sordum.

"Sadece Evanguard Kralı ile konuşurlar." "Bu çok uygun."

Gözlerinde bir öfke parıltısı belirdi. "Senin kararların beni kışkırtmıyor."

"gözlerinle göremediğin bir şeye neden inanıyorsun?"

"Yüzyıllardır yaşıyorum. Bu yeterince kanıt."

Peri masalına inanmıyordum ve bu kadar zeki ve sert bir kadının inanması beni hayal kırıklığına uğratmıştı. "Ölümsüzlüğümüzü beslememiz gerekiyor, sanırım siz de farkında olmasanız bile aynı şeyi yapmanız gerekiyor."

"Her gün masumların kanını içiyor olsaydım bilirdim." "Belki de başka bir şeydir."

Şarabından bir yudum daha aldı. "Bu konuşma sona ermiştir."

Bu tartışmayı yapabildiğim kadar zorlamıştım. Artık geri çekilme vakti gelmişti. "İyi şeylere geçelim o zaman?"

"Sanırım bu anlaşmanın geri kalanı için yapmamız gereken tek şey bu."

Yatak başlığına yaslanıp onun banyodan çıkmasını bekledim. Her gece yaptığı bir rutini vardı; yüzünü yıkar, dişlerini fırçalar, uzun saçlarını taradıktan sonra yumuşak olduğundan emin olurdu. Zengin birinin tüm davranışları.

Benden çaldığı, alt kısmı dizlerinin üstüne kadar uzanan gömleğiyle odaya adım attı. Parmaklarını saçlarında gezdirirken gözleri benimkilere takıldı, dokundukça ipek perde dalgalanıyordu.

Çıplak ve serttim, banyoda olduğu her an onun göğüslerini düşünüyordum. Uzunluğumu yukarı ve aşağı sürerken onları kavramak istedim. Kontrolü ele geçirdiğinde neler yapabileceğini görmek istiyordum.

Bahse girerim iyiydi.

Yatağa yaklaştı ve sonra yukarı tırmandı. "Aletin hep böyle midir?" Elleri ve dizleri üzerinde sürünerek ilerledi, bir kedi gibi beni takip ediyordu.

Ağzımın kenarı sırtarak eğildi. "Ne zaman buralarda olursan."

Öne çıktı ve başını eğdi, pürüzsüz dudakları uzunluğumun üzerinde ayrıldı. Islak dili başımla buluştu ve aşağı doğru itti, ıslaklığı ve sıkılığıyla uzunluğumun etrafını kapattı. Yüzü kucağımdaydı ve kıcı havadaydı.

Lanet olsun, o ağız.

Yavaş başladı, sonra hızlandı, boğulmadan kaldırabildiği kadarıyla sikimi itti. Başını aşağı yukarı salladı ve dili her seferinde inişimi yumuşattı.

Başımı yatak başlığına yasladım ve parmaklarımı saçlarına geçirerek hızını kontrol ettim ve ağzını biraz daha aşağı ittim. Rahatsızlığını hissedebiliyordum ama gururlu bir kadın olduğu için boğulmayı reddetti.

"Siktir, bebeğim..."

Ağız sikimi bıraktı ve ayağa kalktı. Öfkeli bir bakıştan sonra yüzüme vurdu. "Bana öyle dememeni söylemişim." Kucağıma doğru ilerledi, kalçalarımın üzerine oturdu ve sanki az önce bana güçlü bir darbe indirmemiş gibi .

Ellerimle tişörtünü başından çekerek göğüslerini yüzüme getirdim. Kalçasını kavradım ve onu boyuma doğru yönlendirdim, anında yeni bir tür ıslaklıkla boğuldum. O batarken gözlerim otomatik olarak kapandı çünkü bu çok iyiydi.

Avuç içleri göğsümde düzleşti ve beni geriye itti, vücudum bir gümbürtüyle ahşap yatak başlığına çarptı. Sonra sırtını dikleştirdi ve kalçalarını yuvarlayarak tekrar battı, aletimi içine alırken vücudu seksi bir dans yapıyordu. Karşı duvarda bir ayna vardı ve böyle anlar için bilerek oraya konulduğunu varsayıyordum, kendimi onun şımarık yanaklarını kavrarken ve parmaklarımı etine sokarken izleyebiliyordum.

Ağırdan alıyor, beni memnun ediyor ama aynı zamanda bana işkence ediyordu. Kendinden emin gözleri benimkilere kilitlenmişti, arzularımı ve yüzümde yazılı olan hayal kırıklıklarımı görüyordu. "Nasıl istediğini biliyorum. Ama seni bekleteceğim."

Sessiz bir protestoyla kıcını sıktım.

İçime doğru sallanmaya devam etti, parmakları saçlarımda geziniyor, göğüsleri yüzüme doğru bastırıyordu.

Çok sertleşmişim.

Daha hızlı hareket etmeye başladı, tekrar yükselmeden önce toplarımın üzerine oturdu, kremi aletimin oluklarının altında yakalandı. Sırtını kamburlaştırdı ve inişini yaptıktan sonra klitorisini vücuduma gömdü, utanmadan kendini tatmin etti.

Çok ateşli.

Daha hızlı hareket etti. Ve daha hızlı.

Gözlerinin daha sık kapanmasını, dudaklarının nefes almak için ayrılmasını izledim. İticileri düzensiz ve öngörülemez hale geldi. Sanki ben odada değilmişim ve o kendisiyle oynuyormuş ve kendini doruğa çıkarıyormuş gibi, onun kendini doruğa çıkarmasını izledim.

Gelmemek çok zordu.

Yüksek sesle bir çığlık atarken saçlarını geriye savurdu, vücudunu daha sert ve daha hızlı bir şekilde benimkine sürttü. Tırnakları omuzlarımı ve göğsümü tırmaladı, ardından kendini yaklaştırırken göğüsleri tüm görüş alanımı kapladı. "Evet..." Kalçalarını itti, itti ve aletimin her yerine boşaldı, sıırıslılandı ve kremasıyla kaplıydı.

Bana doğru bastıran göğüslerini öptüm, terle karışık çiçek kokusunu içime çektim. Aletim başka bir kadının içinde hiç bu kadar sertleşmemişti.

Arkasına yaslandı, kreşendosu bitmiş ve gitmişti. Kalçaları eski yavaş hızında hareket etti ve parmaklarını saçlarında gezdirdi, gözleri yorgunluk ve zevkten uykuluydu. "Şimdi sıra sende."

Evet.

Kucağımdan ayrıldı.

Sikim karnıma çarptı. Aletim havayı hissettiğinde, bir kış fırtınası gibi soğuktu.

Onu yakalayıp sırtüstü yatırmadan önce arkasını döndü ve kıcı bana dönük olarak tekrar üzerime çıktı.

Lanet olsun.

Aletimi girişine doğrulttum ve aşağı kaydı, kıcı tam kucağımda, sırtı kemerli ve seksi. Uzun saçları omuzlarından aşağı döküldü ve kıcının hemen altında durdu. Ellerim tekrar yanaklarını kavradı ve onu sevdiğim şekilde salladım, tabanıma kadar ve sonra tekrar yukarı.

Sıkılı dişlerimin arasından bir nefes çektim çünkü bunun tadını olabildiğince uzun süre çıkarmak istiyordum ama lanet olsun, bir dakikadan fazla dayanamazdım.

Aynada bana bakarken, "O amcığın içine gir," dedi. "İsteddiğini biliyorsun."

Bu beni tahrik etti ve onu tekrar tekrar kendime çektim, onu tohumumla doldururken kıcına baktım. Bir ayı gibi inledim ve bitirdiğimde dişlerimi sıktım, ona diğerlerinden daha büyük bir yük verdim.

Başım yatak başlığına yaslandı ve ellerimle onu orada tuttum, aletim hala onun yumuşaklığında mühürlüydü.

Hareket etmeye çalıştı.

Onu sikimin üzerinde tuttum. "Tekrar."

Kibirli gülümsemesi aynadan görülebiliyordu. "Bundan hoşlanacağını biliyordum..."

CLARA

Zihninizi izinsiz işgal eden o rüyalardan biriydi. İşkence gibiydi, beyninizde tahribat yaratıyordu ama uyanmadan gitmesini sağlayamıyordunuz.

Açıklığa doğru yürüdüm ve o . En sevdiğimiz

söğüt ağacının altında.

Babam isteğimi reddetmişti ve şehirden uzak bir yerde düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Ama yalnız değildi.

Yanında tanımadığım bir kadın vardı. Parlak sarı saçları zarif bir örgü halindeydi, üzerinde beyaz bir elbise vardı, yaz esintisi kumaşın arasından esiyordu. Küçük bir gülümsemeyle ona baktı, gözleri özlem dolu bir bakışla parlıyordu. Adam komik bir şey söylemiş olmalıydı, çünkü kadın güldü.

Sonra eğildi ve onu öptü.

Ne gördüğümü biliyordum ama inanamıyordum. Yanaktan bir öpücük değildi. Dudaklardaydı, parmakları kızın saçlarının derinliklerindeydi, vücutları ağacın gölgesinde birbirine yakındı.

Dehşete kapılmıştım, tek yapabildiğim bakmaktı.

Bakmak istemedim ama gözlerim beni zorladı.

Öpüşmeleri nihayet sona erdi ve beni ilk fark eden o oldu. Adamın bileğini sıkarken yanaklarındaki tüm renk soldu.

Onun bakışlarını takip etti ve bana baktı.

Dünya hareketsiz kaldı. Ölüm sessizliği.

Hala hareket edemiyordum. Hala konuşamıyordum. Kalbim ölmüştü. Gözlerindeki panikle bana doğru yürümeye başladı.

"Bebeğim-" Koştum.

kadar çok koştum.

Olabildiğince hızlı.

Ve durmadı.

Sarsılarak uyandım ve nefes nefese kaldım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Doğrudum ve maun mobilyalı karanlık bir yatak odasına baktım. Ağaç evimde değildim. Çok uzaklarda bir yerde, Grayson'ın vampir bölgesindeydim. Gerçekliğimi anlamama rağmen zor nefes almaya devam ettim, onun lanet olası yüzünü görmeye devam ettim.

Kobra sabit elini koluma koydu. "Sadece bir rüya."

Sadece o görüntü değil, o his de hâlâ aklımdaydı. İhanet hissi. Kalp kırıklığı hissi. Katıksız aptallık. Beni aptal koymuştu ve kendi babam da dahil olmak üzere herkes bunun için beni yargılıyordu. Çarşafı attım ve yataktan kalktım.

"Ne yapıyorsun?"

"Biraz temiz havaya ihtiyacım var." Kıyafetlerimi aldım ve hızla .

"Clara-"

"Beni biraz yalnız bırak, tamam mı?" Kapıyı fırlatıp açtım ve hışımla dışarı çıktım, beni buraya getirdiği ilk andan itibaren koridorları ezberlemiştim. Sarayın ana girişine ulaştım, muhafızlar her kapıda konuşlanmıştı. Bana baktılar ama hiçbir şey yapmadılar, bu da Cobra'nın tam arkamda olduğunu gösteriyordu.

Saraydan merdivenlere doğru adım attım ve nihayet ay ışığı yüzüme vurdu. Hava serindi ve sıcak tenimi rahatlatıyordu. Gözlerimin arkasında biriken ve serbest kalmaya hazır ılık yaşlarla mücadele etti.

Kobra durdu ama birkaç adım mesafe bıraktı. "Bunun kaçabilmem için bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?"

Derin sesi geldi. "Hayır." "O zaman neden buradasın? Yatağına dön."

Orada durmaya devam etti ve uzaktaki meşalelere baktı. "Ay bu gece çok parlak. Muhtemelen okyanusu görebilirsin."

Onu görmezden geldim.

"İstersen sana gösterebilirim."

Başımı salladım.

"Beni takip edin." Saraya döndü ama beni kendi yatak odasına götürmek yerine Kingsnake'in odasına götürdü. Odanın boş olduğunu görünce gerçekten de Grayson'da olmadığını anladım, hayvanı da öyle. Kobra, aşağıdaki okyanusun muhteşem manzarasına sahip olan balkonun kapısını açtı.

Ay ışığı su kütlesinden yansıdığı için onu net bir şekilde görebiliyordum. Dalgaların kıyıya vuruşunu da duyabiliyordum.

Kobra bir sandalye kaptı ve yerleştirdi. "." Oturdum.

Bir an sonra omuzlarıma bir battaniye örtüldü.

Etrafımdaki battaniyeyi sıktım ve rahatladım, uyanık kaldığım süre uzadıkça rüya daha da uzaklaştı. İstirap duygusu azalmaya başladı. Acı, zonklamadan yüz buruşturmaya dönüştü.

Yanıma bir sandalye çekti ve oturdu. Üzerinde gömleksiz pantolonu vardı ve yalınayaktı. Aynı anda hem giyinip hem de bana ayak uyduracak vakti yoktu. "Evinizde okyanus manzarası var mı?"

"Şehrimizden göremezsiniz."

"Taşın içinde yaşamaya alışkınım. Kendi yankıma alışkınım. Ama bu manzara... gerçekten bir şey."

"Evet..."

Uzun bir süre sessizce oturduk ve sonunda kâbusun dalları yavaş yavaş zihnimi terk etti. O dehşeti bir kez yaşamak zorunda kalmıştım ve bu yeterliydi. Bu rüyalar barbarcaydı. Sanki aptallığımı hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi, hâlâ bana geliyorlardı. Uyandıktan sonra olanları düşündüm ve sonra korkunç bir şey fark ettim. "Bana Clara dedin."

Sessizdi.

"Ne zamandır tanıyorsun?"

"Başından beri."

"Ama nasıl...?"

"Zengin ve güçlü birinin davranışlarını sergiliyorsunuz." "Ama bu Beatrix ile beni birbirinden ayırmak için yeterli değil."

"Bir tahminde bulundum. Bağımsızlığın nedeniyle senin abla olduğunu düşündüm."

"Ve ben panik halindeyken bunu denemeye karar verdin çünkü karşılık vereceğimi biliyordun..." Gardımı düşürmekle aptallık ettim. Tabii ki ilk fırsatta benden faydalandı.

"Hayır. O sırada yarı uykuluydum."

Gözlerimi okyanustan ayırmıyor, esintinin saçlarımı okşadığını

hissediyordum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin-"

"Hayır."

Bir süre durakladıktan sonra, "Fikrini değiştirirsen ben

buradayım," dedi. "Benim sorunlarım umurunda değil, Cobra."

Sessizlik.

Okyanusu izledim, ay ışığının altında beyaz dalgaları gördüm. "Aslında..."

Tekrar durakladı. "Sanırım biliyorum."

Yüzümü ona döndüm, o rüya zihnimi zehirlediğinden beri ilk kez ona baktım.

Sert gözleri benimkilere kilitlenmişti. ""

"Bunu yeni fark ediyormuş gibi

konuşuyorsun."

"Çünkü öyleyim." Gözlerini dikti.

Ben de ona baktım. "Kabus görüyor musun?"

"Hayır." Cevabı hemen geldi. "Sanırım hiç pişmanlığım yok." "Kendini şanslı say..."

"İnsanlara bağlanmak benim için zor. Önemsemek benim için zor."

"Peki ya kardeşin?"

"Kardeşler. Onlar istisnadır. Anlaşamasak bile her biri için ölürüm. Bunca zaman sonra hâlâ hayatta oldukları için şanslıyım." Öne doğru baktı ve gözlerini okyanusa dikti. "Beatrix ile yakın mısınız?"

"Farklılıklarımız var..." "Ne tür farklılıklar?"

"Şey, o mükemmel. Ve ben... kayboldum." Tamamen ve tamamen kaybolmuş. Sessizdi.

Uçurumun üzerinden baktım ve bakışlarını yüzümün yan tarafında hissettim. "Baban burada olduğunu bilmiyor, değil mi?"

"Muhtemelen şimdiye kadar anlamıştır..."

Sessiz bir iç geçirdi. "O zaman tüm Ethereal ordusunun çok yakında sınırlarımızda olacağından şüpheleniyorum."

"Böyle bir şey ."

"Neden?"

"Babam halkını tek bir kişi için riske atmaz, bu kişi kızı bile olsa. O büyük bir kral. Gelme kararını veren bendim, o yüzden buna saygı duymak zorunda. Eğer hayatımı kaybedersem... öyle olsun."

"Bir babanın kızına duyduğu koşulsuz sevgiyi hafife alıyorsunuz."

"Ve siz benim halkımı hafife alıyorsunuz. Pragmatizmimiz bizi başından beri iktidarda tuttu."

Bir süre sessiz kaldı. "Neden geldin?" "Çünkü ben istedim."

"Neden gizlice geldin?"

"Babama kılıcım ve hançerimle halkımıza hizmet etmek istediğimi söyledim. Teklifimi reddetti çünkü bu benim haddim değildi."

"Peki senin yerin neresi?"

Soğuk bir ürperti hissederek battaniyeyi sıktım. "Karmaşık bir durum..." "Ben zeki bir adamım."

"En büyükleri olarak, taht için sırada ben varım. Yönetmek benim görevim."

"Bana sorarsan kulağa oldukça hoş geliyor." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Ama hükmetmek için evlenmeliyim."

Sessizlik çöktü. Uzun bir sessizlik nöbeti. "Bu insanlar için ayrılmış barbarca bir gelenek. Ethereal'in bundan çok daha ilerici olduğunu sanıyordum."

"Ama biz değiliz. Bir varis garantisi olmalı. Eğer evli değilsem... o zaman garanti yok demektir."

"Ya çocuk istemiyorsan?" "Öyle bir şey yok."

Sessizdi.

Evanguard'a döndüğümde babamın hiç olmadığı kadar kızgın olacağını biliyordum. Zaten beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

"En azından adamı seçme şansın var mı?"

"Evet ama yanlış seçmişim." Şimdi bakışlarını yine yüzümün yan tarafında hissediyordum. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Rüyan bununla ilgiliydi," dedi. "Aegnor adını söylediğini duydum."

"Bu konuda konuşmak istemediğimi söyledim." "Yeterince adil."

Konu sonra göğsüm gevşedi. "Halkını yönetmek istiyor musun?"

"Taç ezelden beri ailemdeydi. Bu benim için bir onurdur." "Eğer sonsuza dek yaşayacaksanız, neden farklı hükümdarlarınız var?"

"Sadece aynı şeyi yapmaktan yoruluyorsunuz."

"Kral olmaktan asla yorulmayacağım," dedi gülümseyerek. "Yönetmek en iyi yaptığım şey. Sikişmek dışında tabii ki."

Yanımda ona baktım ve okyanusun yüzeyindeki ay ışığından daha parlak bir gülümseme gördüm.

Gözleri benimkilerde kaldı ve o gülümseme yavaşça soldu. "Soruma hiç cevap vermedin."

"Hangisi?"

"Yönetmek *mi istiyorsun*? Çünkü duyduğum şey zorunluluk." Omuz silktilim. "Başka bir seçenek yok."

"Kız kardeşin."

"Dürüst olmak gerekirse onu kraliçem olarak isteyip istemediğimden emin değilim." "Neden?"

Karakterini sadece birkaç cümleyle tarif etmek zordu. "Güç konusunda sorumsuz davranırdı. Bu onun aklını başından alırdı ve... Bence kişisel çıkarlarına dayalı kararlar verirdi."

"Sen daha az kötüsün."

"Sanırım..."

"Yani, buna mecbursun."

Buna verecek iyi bir cevabım yoktu.

Omuz silkti. "Ne derler bilirsiniz... Yönetmek istemeyenler en iyi liderlerdir. Benim için geçerli değil ama..." O gülümseme geri gelmişti. "Biliyorsun, Kingsnake Grayson'ı bizim politikalarımıza katılmadığı için kurdu. Kendi krallığını kurmaya karar verdi. Bana seni hatırlatıyor, başka seçeneği kalmayana kadar liderlik etmekle ilgilenmeyen biri."

"Nerede o?"

Tek yaptığı bakmaktı.

"Burada olmadığını biliyorum."

"Sorununuz için bir çözümüm var." Konuyu benim dün saptırdığım kadar sert bir şekilde saptırdı. "Burada kalabilirsin... ve asla geri dönmeyebilirsin."

"Ve ne yapacaksın?"

"Ben." O sırtış tüm gücüyle devam

ediyordu. Gözlerimi devirdim. "Ne

cümle ama..." "Bu bir çizgi değil,

bebeğim."

Gözlerimin kısıldığını ve kanımın kaynadığını hissettim ama bağırarak ya da tokat atmak yerine fısıldadım. "Lütfen bana öyle deme..."

Gülümsemesi soldu ve gözleri sertleşti. "Seni çok incitti, değil mi?"

"Dedim ya, bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Ama benimle her şey hakkında konuşabilirsin."

"Neden?" Tersledim. "Seni çok az tanıyorum."

"Gece gündüz sikişen insanlar için zor bir kelime." "Bu bir şey ifade etmiyor-"

"İyi seks benim kitabımda bir şey ifade eder. Şimdi konuş benimle." Başka tarafa baktım.

"Umursamasaydım sormazdım, Clara."

Gözlerimi okyanustan ayırmadım.

"Belki de içini dökersen rüyaların sona erer-" "Tanrım, çok meraklısın."

Bir süre sessiz kaldı. "Eğer paylaşacak bir şeyim seninle kişisel bir şey paylaşırdım. Ama yok."

"Bu çok üzücü. Kimin için daha kötü hissettiğimden emin değilim; senin için mi, kendim için mi?" "Kabul ediyorum, hayat biraz tahmin edilebilirdi..."

Bu konuşmanın bitmesini istediğim için onu görmezden geldim.

"Ben hiç bir kadını sevip de kaybetmedim. İki kardeşim kaybetti ve bunu izlemek hiç de eğlenceli değildi. En başta neden vampir olduğumuzu biliyor musun?"

"Hayır..."

"Annem, babam, üç erkek kardeşim ve ben bir çiftlikte büyüdük. Büyük bir çiftlikte. Annem evde kalırken hepimiz pazara giderdik. Döndüğümüzde yağmacıların evimizi soyduklarını ve anneme tecavüz edip öldürdüklerini gördük."

Gözlerimi kapattım, bu görüntüye katlanmak çok zordu.

"Onlardan çok fazla vardı. Biz çok az kişiydik. Bu yüzden güçlendik ve onları parçalara ayırdık."

"Özür dilerim..."

"Evet, oldukça baktandı. O kadar uzun zaman oldu ki annemin yüzünü hayal etmekte zorlanıyorum. Keşke onun bir resmini yapsaydım ama pislikler evi talan edip çoğunu yok ettiler."

Kendimi çok kötü hissettim.

"Hayatımın geri kalanını belirleyen an andı." "Baban yeniden evlendi mi?"

Sessizce alay etti. "Babamın taştan bir kalbi var artık. Hiçbir zaman gibi olmadı. Eminim yatağı meraklılar tarafından sık sık ziyaret ediliyordur, ama onlar sadece bir amaç için bir araç." Yüzümün yan tarafına baktı, ona bakmamı bekledi.

Bakışlarıyla

karşılaştım.

"Senin sıran."

Başlamak zordu. Nereden başlayacağımı bilemedim. "Aegnor istediğimi sandığımı her şeydi. Diğer elflerden farklıydı. Kendi davulunun ritmine göre yürüdü. Bana evlenme teklif etti, ben de evet dedim."

"Demek onu seviyordun."

Bunu itiraf etmekten çok utanıyordum. "Babam onaylamadı. Ona güvenmediğini söyledi. Aşırı korumacı olduğunu düşünmüştüm ama meğer daha haklı olamazmış. Onun zaten başka birini sevdiğini ve beni sadece tahtı almak için kullandığını anladım. Tahtı aldıktan sonra, planının ne olduğundan emin değilim... beni öldürmek mi? Kaza gibi mi gösterecekti? Bunu asla öğrenemeyeceğim için mutluyum." Bakışlarım düştü çünkü gözlerindeki yargılamayı kaldıramıyordum. Evanguard'daki herkes benim bir aptal olduğumu düşünüyordu. Bu hayatımın en utanç verici anıydı. "Elflerin çoğu onların hükümdarı olmaya uygun olmadığımı inanıyor. Kendi bahçemdeki bir yılanı fark etmediysem, hepsini korumam için bana nasıl güvenebilirler? Bu sert bir soru ama adil bir soru." Gözlerim yerde kaldı, beni korkunç bir duruma düşüren bir hikâyeyi ona neden anlattığımdan emin değildim.

"Birini şüphe duymadan sevdin çünkü dolu bir kalbin var. Bu çoğu insanın söyleyebileceğinden çok daha fazlası çünkü çok kırgın ve acımasızlar. Başına böyle bir şey geldiği için üzgünüm.

hata seni onların kraliçesi olmaya uygun yapmaz. Sen aptal değilsin ve o şerefsiz sana karşı geldiği güne pişman olacak."

Altımızdaki güverteye baktım, tahtalar arasındaki çatlakları saydım. "Bana bak."

Sadece sesindeki güçten bile gözlerim komuta hemen karşılık verdi.

"Baban onu öldürmeliydi."

"Bizden birini öldürmek yasaktır. Hangi sebeple olursa olsun." "O zaman ona ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"*Hiçbir şey* mi?"

"Şiddet bizim yolumuz değildir. Hapsetmek de öyle."

Yüz ifadesi, çeliklerimiz birbiriyle çarpıştığında olduğu gibi sertti. Çene çizgisi gergindi. Gözleri öfkeliydi. Ama hepsini yuttu ve bıraktı. "Çok farklı ideolojilerimiz var."

"Zaten ölümü hak ettiğini düşünmüyorum."

"Ama eşit derecede acı ve aşağılanmayı hak ediyor." "Belki de. Ama artık bunun bir önemi yok."

Beni izledi. "Huzur içinde olsaydın yenilgini kabul ederdim ama huzur içinde değilsin."

"Böyle bir şeyin üstesinden gelinebileceğinden emin değilim. Belki de asla huzur bulamayacağım."

"Yapacaksın. Ben gördüm."

"Aşklarını kaybeden kardeşlerinizin ikisi de hayatına devam mı etti?"

"Sanırım içlerinden biri. Ne derler bilirsiniz, birini aşmanın en iyi yolu başka birinin altına girmektir..." Bana göz kırptı.

İçimden küçük bir kahkaha yükseldi. "Onu kesinlikle aştım. Bu işin kolay kısmıydı."

Dudaklarında küçük bir gülümsemeyle beni izlemeye devam etti. "Yatağa dönmeye hazır mısın? Neredeyse şafak sökecek."

"Ne zamandır buradayız?" "Birkaç saattir."

"Vay canına, bu kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim." Beni izledi, gülümsemesi kaybolmuştu.

"Ben de öyle."

OceanofPDF.com

COBRA

"Onun kim olduğunu biliyorum."

Ben konuya girdiğimde Viper odaya daha yeni girmişti. "Dinliyorum."

"Clara."

"Bunu nasıl anladın?"

"Ona Clara dedim ve o da cevap verdi."

Yavaşça başını salladı. "Akıllıca."

Önceden planlanmamıştı. Sadece mutlu bir kazaydı.

"Kral neden en büyük kızını Kingsnake'e suikast düzenlemesi için göndersin ki?" "O göndermedi. Bunu gizlice yaptı."

"Neden?"

"Açıkça söylemedi... ama sanırım kendini kanıtlamak için."

Engerek aldı a koltuk içinde ve koltuk. "Tüm o
yaptı oldu kanıtlamak beceriksizliği."

"O harika bir savaşçı, Viper."

"Seni öldürmedi, değil mi?"

"Benim daha iyi bir dövüşçü olmam onun harika olmadığı anlamına gelmez." Engerek kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi. "Kalacak mı?"

"Bilmiyorum." Tahtın varisi olduğunu bilmek işleri karıştırıyordu. Gerçekçi bir şekilde burada kalıp tahttaki haklı yerini görmezden gelemezdi. Eğer geri dönmezse, halkını gerçekten terk etmiş olacaktı. Eğer sadece bir suikastçi olsaydı, durum farklı olurdu.

"İkimiz de Evanguard'daki hayatından vazgeçmesinin mümkün olmadığını biliyoruz." Botlarımla masanın üzerine oturdum, kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Ve sen bunu biliyorsun, Cobra."

"O zaman kim olduğunu bilmiyordum-"

"Ne biliyor olursan ol, o anlaşılmayı yapmamalıydın." Bardağımdan içtim.

"İşte bu yüzden Kingsnake daha iyi bir hükümdar."

"Ethereal'in öldürmek istediği kızı beceriyor," diye tersledim. "Ama bu daha mı kötü?"

Engerek uzaklara baktı, parmakları ahşap kolçağa vuruyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm, göt herif." Bir içki daha aldım. "İkimiz de siklerimizle düşünüyoruz."

"Ne yapacağız?"

"Bunun hakkında çok düşündüm." Boş bardağımla masanın üzerine koydum. "Clara diğerlerinden farklı."

"Nereden biliyorsun?"

"Ellasara gibi bir sürtük değil, o kadarını biliyorum," dedim. "Clara'nın paylaştıklarına dayanarak Ethereal hakkında çok şey öğrendim ve onlar şiddete başvurmeyen insanlar-"

Engerek bir .

"Kendilerine tuhaf bir bakış açıları olduğuna katılıyorum. Ama tanrıların onları sonsuza dek yaşamaları, dünyayı koruyucu olarak korumaları için seçtiğini ve bizim türümüzün doğaya karşı bir günah olduğunu söylüyor. Tanrıların sadece Evanguard Kralı ile konuştuğunu söyledi."

"Bu çok uygun."

"Aslında Clara gerçeği bilmiyor. Çoğu bilmiyor. Kral Elrohir ve birkaç seçkin kişi sırlarını saklıyor. Gerçekten ölümsüzlükle kutsanmış olduklarına inanmayı reddediyorum. Bunu korumak için kötü bir şey yapıyorlar ve kendi türlerini kandırıyorlar. Ama kraliçe olduğunda... gerçeği öğrenecek."

Engerek baktı.

"Ve onu tanıdığım kadarıyla, gerçeklerden rahatsız olacaktır."

"Ne kadar dehşete düştüğü önemli değil, kendini korumak her zaman önceliklidir. Buraya Kingsnake'i ve masum bir kadını öldürmeye geldi çünkü onların uzun ömürlülüğüne tehdit oluşturuyor. Sandığınız kadar nazik biri değil."

Clara'nın Kingsnake ve Larisa hakkında ne kadar şey bildiğini merak ederek düşüncelere daldım. "Ethereal'in ona ne söylediğini merak ediyorum. Belki de Larisa'yı öldürmesi için ona farklı bir hikâye anlatmışlardır. Hiç sormadım."

"İstediğin kadar sor. Eminim vereceği cevap en çok korktuğunuz şey olacaktır."

"Eğer buradan bize sempati duyarak ve kendi türünden şüphelenerek ayrılırsa, sahip olabileceğimiz daha iyi bir müttefik yok demektir."

Engerek çenesini ovuşturdu. "Ve eğer Kral Elrohir'i öldürüp onun tahta geçmesini sağlarsak, iktidarda bir müttefikimiz olur. Savaş yerine barışa sahip olabiliriz."

Başımı salladım ama aynı zamanda midemin bulandığını

hissettim. "Bu her şeyi düzeltir."

"Evet... olurdu."

Engerek beni inceledi. "Bunun her geçen gün daha da karmaşık hale geldiğini gördüm. Planın bu kısmından kendi iyiliğin için muaf tutulabilirsin."

Vicdan."

Bunun yeterli olup olmayacağından emin değildim.

"Ona buraya neden geldiğini sorun. Cevabını duymak için sabırsızlanıyorum."

Kapı çalınmadan açıldı ve generallerden biri içeri girdi. "Az önce Crescent Falls'tan bir kuzgun geldi." Masada bana yaklaştı ve ayrılmadan önce parşömeni bana uzattı.

Ayaklarımı masadan kaldırdım ve masayı açtım. "Kingsnake geri döndü. Grayson'a doğru yola çıktı."

Ocakta yanan ateş odaya ışık ve gölgeler saçıyordu ve ben kollarımda Clara ile orada yatıyordum. Yüzünü çarşafıya bastırdım ve amı benimle dolana kadar onu arkadan becerdim. Sonra birlikte uzandık, uzun süre hiçbir şey söylemedik.

Anlaşmamızın bitmesine sadece birkaç gün kalmıştı. Cevabını sormama gerek kalmadan biliyordum ve sekizinci gün bir ata binip Evanguard'a geri dönecekti. Kısa bir süre olmuştu ama o kadar belirgin bir iz bırakmıştı ki, bu bir savaş yarasıydı. Seksten sonra sarımadım. Hiçbir şekilde sevgimi paylaşmadım. Bu bir alışverişti, daha fazlası değil. Ama burada, sonundan korkarak yatıyordum. "Clara?"

"Hmm?"

Sorup bu anı mahvetmek istemedim ama bu cevabı istiyordum. "Neden buraya geldin?"

Kollarımda bir süre yattıktan sonra kayarak uzaklaştı ve bana bakmak için dik durdu.

"Kimi öldürmen gerekiyordu?"

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Kingsnake ve yanındaki kadın."

"Neden?"

Ciddiyetimi kavrayarak kaskatı kesildi. "Çünkü Ethereum'e karşı bir saldırıya öncülük ediyorlar."

Bu kadın yalanlarla yaşadı. Yalanlar ve daha fazla yalan. "Yanındaki kadın Larisa. Nüfuslarını mahveden hastalığa karşı bağışıklığı olan tek insan o. Ethereum'ın kasıtlı olarak saldırdığı bir hastalık. Onu öldürmenizi istediler çünkü o olmadan tedavi de olmaz. Ve bir tedavi olmadan, sonunda açlıktan öleceğiz. Hepsi bizden kurtulmak için bir oyun."

Bana sert bir ifadeyle baktı, poker suratı düşüncelerini gizliyordu.

"Sana yalan söylemeyeceğimi biliyorsun."

"Bu, kanıt olmadan yapılan cesur bir suçlama."

"Ellasara bizi tehdit etmeye geldiğinde bunu itiraf etti." Şimdi sessizdi.

"Şiddet yanlısı olmayan bir ırka göre, yolunuza herkese karşı son derece yıkıcısınız."

"Yanlış
bilgilendirilmişsiniz."

"Clara-"

"Babam asla böyle bir şey yapmazdı. Masum insanları asla zehirlemezdi. İyi bir nedeni olmadan birine karşı savaş açmazdı."

"Rahatsız edici olduğunu anlıyorum-"

"Neden yalan söylesin ki?" Sesi yükseldi. "Hangi nedenle?"

Basit bir açıklaması vardı. "Güç."

Gözlerini dikmiş bakıyordu, ifadesi hâlâ korunaklıydı.

"Çünkü o ve onun gibiler statükoyu korumak istiyor. Tek ölümsüz ırk olmak istiyorlar. İnsanların taptığı tek ırk olmak istiyorlar. Bizim varlığımız onların gücüne doğrudan bir tehdit oluşturuyor; çünkü eğer istersek onları alaşağı edebilecek tek ırk biziz. Üzücü olan şu ki, vahşi ünümüze rağmen, bir arada yaşamaktan mutluyuz. Kan dökülmesini isteyenler ise Ethereum'lerdir."

kaçırdı. "Bu bizim yolumuz değil-"

"Döndüğünüzde babanıza sorun. Belki de şüphelendiğinizi öğrendiğinde size gerçeği söyleyecektir."

Teni aniden soğudu. Benden uzaklaştı, şefkat arzusu kaybolmuştu. Belki de bu konuşmayı yapmak için beklemeliydim, ama bir parçam gerçeği kabul edeceğini ve hatta kalmak isteyeceğini umuyordu.

Ama tek yaptığım onu uzaklaştırmaktı.

Yatağı tamamen terk etti ve çıplak vücudunun kıvrımları alevler tarafından vurgulanarak ateşin önünde durdu. Sırtı bana dönüktü. "Sen benim düşmanımsın. Söylediğin tek kelimeye inanmamı mı bekliyorsun? Beni istediğin kadar manipüle etmeye çalış ama işe yaramayacak."

Yatağın etrafından dolanıp arkasında durdum ve gözlerinin ateşe yapıştığını gördüm. "Bana inandığını biliyorum."

"Ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmıyorum-"

Onu kolundan tuttum ve kendime doğru çektim.

Kelimeler ağzında söndü ve korkuyla kaskatı kesildi.

"Varlığımın her zerresiyle Ethereal'den nefret ettim. Adamlarımı öldürdüler. Başından beri bizi avladılar. Sadece kendilerine ait olmayan bir armağanı kontrol etmek istiyorlar. Ama seninle tanıştıktan sonra... Onlardan nefret etmiyorum. Hepsi babanın söylediği yalanlarla zehirleniyor. Yanlış bilgilendirilmişler. Hayatlarını *bir hiç uğruna* tehlikeye atıyorlar."

kalırken zorlukla nefes aldı. "Eğer bana yardım

edersen barış içinde bir arada yaşayabiliriz."

"Bunu nasıl yapmamı bekliyorsun?"

"Babanla konuş. Bu savaşı durdurması için onu ikna et. Ve sonra bir ateşkes yapacağız. Ethereal kendi topraklarında kalır, biz de kendi topraklarımızda kalırız."

Sonunda kolunu tuttuğum yerden çekti. "Onunla

konuş ve gerçeği öğren."

Geri adım atarak aramıza mesafe koydu. "Gitmeliyim."

Hay sikeyim. "İki günümüz var-"

"Böyle hissederken seni beceremem..."

Onu kalmaya zorlayabilirdim. Anlaşmamızın şartlarına uymaya zorlayabilirdim. Ama anlaşma hiçbir zaman gerçek olmamıştı, sadece bir bahaneydi. Gerçekten istediğimiz şeye, yani birbirimize sahip olmak için bir bahane. "Sabah sana bir at ve erzak vereceğim."

"Şimdi gitmek istiyorum-"

"izin verdiğim için şanslısın."

Ses tonum karşısında sertleşti, nefesi artık düzensizdi.

"Hadi yatağa dönelim. Bununla yarın ilgilenebiliriz."

OceanofPDF.com

CLARA

Uyuyamadım.

Onun da uyuyamadığından şüphelenerek öylece uzandım.

Şafak perdeleri deldiği anda yataktan kalktım ve yola çıkmaya hazırlandım.

Hareket ettiğim anda ayaktaydı, yani varsayımım doğrudu, o da uyumamıştı.

"Zırhımı ve silahlarımı istiyorum." Bunu ona bakmadan söyledim, gözlerim çatlaklardan gelen ışığa odaklanmıştı. Alışkın olduğum gün ışığı gibi altın sarısı değil, gökyüzünü sürekli kaplayan bulut örtüsünden dolayı griydi.

Sözsüz bir şekilde dışarı çıktı.

Yalnız kaldığımda, kederimin ağırlığı üzerime çöktü. Her ne kadar inanmak istemesem de Kobra'nın söylediği her şeyin doğru olmasından korkuyordum. Babamı sorgulamak için sabırsızlanıyordum ama aynı zamanda bundan korkuyordum da.

Ya inandığım her şey bir yalansa?

Ya kendi babam, kendi kanımdan ve canımdan biri hepimize yalan söylediyse?

Birkaç dakika sonra Cobra döndü ve her şeyi koltuğun üzerine koydu. Sanki onun düşünceleri de benimkiler kadar saldırıya uğramış gibi hızla uzaklaştı. Dolaba girdi ve giyindi.

Her parçayı vücuduma sabitledim, hançerlerimi saklandıkları yerlere geri koydum, botlarımı giydim. Oradan olabildiğince çabuk çıkmak istiyordum ama geride iyi bir şey bırakmak canımı acıtıyordu.

Kobra ortaya çıktığında, sanki bana eşlik etmeyi bekliyormuş gibi tam zırhını giymişti. Gözleri boş ve soğuktu, sanki uzun gecelerimize ve tutkulu sabahlarımıza rağmen yabancıymışız gibi. Yoğunluk yoktu, sadece boşluk vardı.

Bakışlarımı çünkü o bakışa dayanamıyordum.

"Hazır mısın?" O kadar soğuk konuşuyordu ki, her kelimesi bir buz parçası gibiydi. "Evet."

Kapıyı açtı ve önce benim çıkmamı bekledi.

Uzun bir bakışmadan sonra koridora çıktım, ayak sesleri arkamdan geliyordu. Saray sessizdi çünkü vampirler ya uyanıyor ya da yatmaya hazırlanıyordu. Merdivenlere açılan kapılara doğru ilerledim ama oraya vardığımda beni daha ileriye götürmesine izin verdim.

O merdivenlerden çıktı, ben de onu takip ettim.

Grayson'ın yanından geçip ana kapının yanındaki ahırlara ulaştık. Saçları güzel bir örgü halinde toplanmış güzel bir kısrak yakaladı. "Bu Nicola. Sizi oraya güvenle götürecekt."

"O çok güzel..."

Seyislerden biri ona bir çanta uzattı ve o da bunu eyere bağladı. "Yolculuğunuz boyunca yetecek yiyecek ve su." Atın dizginlerini tuttu ve bizi şehrin dışına doğru yönlendirdi. Kapı onun için hemen açıldı, ama dikkatle bakan bakışlar güçlüydü. Yargı havada sis gibi ağırdı.

Beni kapının dışına, çamların ve kızılgağaçların bulunduğu vahşi araziye doğru yönlendirdi. "Yolu biliyor musun?"

"Evet."

Dizginleri atın boynuna attı. "Dağları geçtikten sonra güneydeki ormandan uzak durun. Kurt adam bölgesi."

Anlamak için başımı salladım ama oraya yerleştiklerini bilmiyordum.

"Bu daha hızlı bir yol ama daha tehlikeli." Yanıma geldi ve bana baktı, bakışları soğuk ve aşılmazdı.

Gözleri dikkatimi çekti ve onu korudu. Gülümsemesi olmadığına ve ruh hali asık olduğunda, tanımadığım bir adamdı. Bakışlarında yeni derinlikler vardı, daha önce görmediğim katmanları gösteriyordu. Ona verdiğim değerden daha karmaşık biriydi.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama söylemek istemediğim tek şey vedaydı.

"Umarım birbirimizi tekrar görürüz, ama savaş alanında değil."

Kalbim acı dolu bir şekilde sıkıştı. "Teşekkür ederim..." Kelimeler beni terk etti. Anlamadığım duyguları ifade etmek imkânsızdı. "Misafirperverliğiniz için."

Hayal kırıklığı gözlerinden okunuyordu ve çenesinin gerginliği daha da sertleşmişti. "Keşke dilimi birkaç gün daha tutabilseydim ama gerçeği duymaya ihtiyacın vardı. Sözlerimi ciddiye alacak ve güvenilirliklerini araştırarak kadar akıllısın. Mutluluğunu mahvettiğim için üzgünüm ama her iki ırkın da uzun ömürlü olması için bunu yapmak zorundaydım."

Tek yaptığım başımı

sallamak oldu. "Dikkatli

ol."

"Yapacağım."

Beni öpecekmiş gibi bakmaya devam etti. Gözleri birden fazla kez dudaklarıma kaydı. Ama bir şey onu caydırdı, çünkü arkasını döndü ve kapıya geri döndü.

Nicola'yla birlikte onun gidişini izlerken orada durdum, pelerini rüzgârda dönüyordu, omuzları dağlar gibi genişti. Acı kalbime geri döndü, onu sıkıştıran ve çığlık attıran türden bir acı. Kendimi atıma çekmeyi ve uzaklaşmayı başardım.

KINGSNAKE

Kalyon limana yanaştı ve botlarımız nihayet karaya vurdu. Ahşap rıhtıma adımımı atar atmaz dünyanın hafifçe sallandığını hissettim, bacaklarım hâlâ denize alışkındı. Larisa tamamen devrildi ve neredeyse buz gibi suya düşüyordu.

Onu yakaladım. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," dedi çabucak. "Emekleyemeden yürüdüm..."

Kolum beline dolandı ve onunla birlikte şehrin içinden geçip tepeye, babamın kalesine doğru yürüdük. Biz geçerken insanların hepsi bize baktı, bizde farklı bir şeyler olduğunu biliyorlardı ama anlayamıyorlardı.

Yolun yarısına geldiğimizde Larisa kendi kendine manevra yapabiliyordu. "Baban Aurelias hakkında ne diyecek?"

"Pek çok şey..."

"Bu onun seçimiydi. Seninle dönmesini sen istedin."

"Babam için bunun bir önemi yok."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum... ama burada olduğum için çok heyecanlıyım. Gerçek bir yatak. Sıcak bir yemek. Gerçek bir şömine."

"Uzun bir yolculuk oldu."

Sonunda babamın kalesine ulaştık ve ilk olarak elçiyle konuştum. "Grayson'a bir kuzgun gönder. Cobra'ya döndüğümü ve yola çıktığımı söyle."

"Kalmayacak mıyız?" diye sordu.

"Krallığımdan çok uzun zamandır uzaktaydım. Ve bu konuşmanın iyi geçeceğinden şüpheliyim." Büyük salonda durdum ve onunla yüzleştım. "Kamaramıza git ve temizlen. İşim bitince seni alırım."

"Ben de seninle geleceğim." O yetilere karşı korkusuzdu ve babama karşı da korkusuzdu. Ve sadakati sınır tanımıyordu.

"Onunla özel olarak konuşmalıyım."

Gözleri benimkilerde sabit kaldı, yüzeyde hayal kırıklığı vardı. Ama başıyla onayladıktan sonra parmak uçlarında yükselip dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. Basit ve hızlıydı ama yine de omurgamda bir şimşek çakmasına neden oldu. Uzaklaşmasını ve köşede kaybolmasını izledim ve o sessiz anda, bir anlık bir kendini yansıtmaya hissettim. Bu, beni hiç kimsenin yapmadığı kadar çileden çıkaran aynı kadındı. Dikkat çekici değil. Can sıkıcı. Tam bir belas. Ama şimdi... söyleyecek söz yoktu.

Babamın komutanıyla görüşüm ve ardından odasına götürüldüm. Askerleri limanı gözledikleri için geldiğimi zaten biliyordu. Ateşin yanındaki oturmak yerine, odanın ortasında durdu, savaşa hazırmış gibi giyinmişti.

Bakışları soğuk ve kayıtsız değildi. Gergindi, sanki tek bir nefes dünyasını alt üst edecekmiş gibiydi. "Aurelias nerede?"

Onu en son annem öldüğünde bu şekilde görmüştüm.

Zamanda geriye gittim ve uzun zaman önce ölmüş bir adamla tanıştım. Şefkatli ve nazik biriydi, kalbini koluna takardı. Onu tekrar görene kadar ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. "O yaşıyor. Uzun hikâye ama geride kalmayı seçti."

Derin bir nefes aldı, vücudu bir an için titredi. Kısa bir süre gözlerini kapadı ve sonra kendini topladı. "Ne oldu?"

Ona Dişler'in belirlediği şartları söyledim. Aurelias'ın zehir karşılığında güç elde etmelerine yardım etmesi gerekiyordu. "Onun yerine kalmayı teklif ettim ama o fedakarlık yapmakta ısrar etti."

"Çünkü o böyle adam. Sonsuza kadar özverili. Sonsuza kadar sadık."

Babamın bana en son ne zaman iltifat ettiğini hatırlamıyordum. "Zehir elimizde. Grayson'a dönüp bu meseleleri hallettikten sonra krallıklara doğru yolculuğuma başlayacağım."

Artık en sevdiği oğlunun hayatta ve iyi olduğunu bildiğine göre, buz gibi tavrına geri dönmüştü. "Güzel. Ethereal botlarımın altında ne kadar çabuk ezilirse, bu dünyaya o kadar çabuk sahip olacağım."

"Grayson'daki ordunuzu talep ediyorum." "Savaş henüz başlamadı-"

"Ama her an bize gelebilir. Seyahat etmeniz çok uzun sürer. En son saldırıya uğradığımızda, Cobra hepimizi kurtarmak için zar zor zamanında yetişti. Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Gözleri benimkilere kilitlenmişti, gece yarısı siyahı zırhı ve pelerininin içinde güçlüydü, kılıcı belindeydi. Adamları Aurelias'ın yanımda olmadığını haber verdiğinde, oğlunun intikamını almak için muhtemelen kıyılarına binlerce gemi göndermeye hazırlanıyordu. Ethereal onun intikam ihtiyacı unutulmuştu. "Onları kısa süre içinde göndereceğim."

Başımı salladım. "Döndüğüm için rahatladığına sevindim."

Gözleri buz gibiydi.

Bir şey söylemesini bekledim. Herhangi bir şey. Ama hiçbir şey yoktu.

Zaman geçtikçe buna dayanmak daha da zorlaşıyordu. Bir babanın kayıtsızlığı nefretinden daha kötüydü. Dışarı çıktım ve beni geri aramasını beklemedim.

Odaya girdiğim anda Larisa'nın gözleri bana yapışmıştı. "Çok hızlıydı-"

"Gitmeye hazır mısınız?"

"Uzun bir yolculuk oldu. Bir gece kalıp dinlenmememiz gerektiğine emin misiniz?"

."

"Burada bir an bile fazla kalmak istemiyorum." Öfkemi hissettiğini biliyordum çünkü bu, orman yangınına dönüşen bir şenlik ateşiydi. Toprağı ve etrafındaki her şeyi yakıp kavuruyordu.

Hiç soru sormadı. "Evet, hazırım."

Ahırlara gittik, aylar önce geride bıraktığım atları aldık ve Crescent Falls'tan ayrıldık.

Gün ışığı kaybolup karanlık çökene kadar sürdük. Ormanın içinde küçük bir kulübe buldum. Ben şöminede ateş yakarken Larisa atlarla ilgileniyor, onları yulafla besliyor ve bol su içtiklerinden emin oluyordu. Görevleri sessizce birbirimize devrettik, sık sık seyahat eden yol arkadaşları ya da eşler gibi birlikte çalıştık.

Larisa'nın donduğunu biliyordum ama şikâyet etmedi. Kulübeye geldi ve ateşin yanına diz çökerek sıcaklığın soğuk ellerini çözmesine izin verdi. Eldivenlerini çıkardı ve sıcaklık bedenine nüfuz ettikçe, zırhını koltuğun üzerinde bırakarak diğer giysilerini çıkardı.

Ateşin yanında oturuyordum, babamla yaptığım konuşma bütün bir gün geçmesine rağmen hala aklımdaydı. Larisa ve ben nihayet baş başaydık, gerçekten baş başaydık ve gemiden ayrılmadan önce tek istediğim ateşli bir tutkuyla yeniden bir araya gelmekti. Ama şimdi, hiçbir tutku hissetmiyordum. Sadece umutsuzluk. Sadece öfke.

Ateşi izledi ve konuşmayı başlatmadı. Öfke dalgaları muhtemelen duvarlara gölge düşüren alevlerden daha sıcaktı. Sessizliği bir fısıltıyla bozdu. "Özür dilerim..."

Gözlerim ona kaydı.

"Bana ne dediğini söylemek zorunda değilsin... ama üzgünüm."

Işığın onu güzel bir parıltıyla örtmesini izledim, zümrüt gözleri güneş ışığında elmas gibi parlıyordu. Saçları arkaya toplanmıştı ve soğuktan solgunlaşan yüzüne yorgunluk çökmüştü. Ama bana hiç bu kadar güzel görünmemişti, acımı benim hissettiğim yoğunlukla hissettiğinde bile. "Aurelias dönmediği için perişan olmuştu. Durumu açıkladım ve korkularını giderdim. Ama ayrıldığım günkü halimle dönmüş olmamı bir kez bile umursamadı... umursamasını istediğim bile."

Yerde oturduğu yerden baktı, gözleri kat kat duyguları yansıtıyordu.

Bir şey söylemeyince tekrar ateşe baktım. "Bence önemsiyor. Sadece bunu göstermekte zorlanıyor."

"O kadar da zor değil," diye tersledim. "Birine gerçekten değer veriyorsan, bunu saklaman imkânsızdır." Keşke imkânsız olsaydı. Elimde tutamadığım bir kadına karşı hissettiklerimin derinliğini saklamak imkânsızdı.

"Özür dilerim." Bunu daha önce de söylemişti ama her nasılsa her seferinde içtenlikle doluydu.

"Hadi yatağa gidelim." Koltuktan kalktım. "Yarın uzun bir gün olacak."

Bitmek bilmeyen uzun bir yolculuktan sonra, tarlalarda kamp kurmuş Kobra Vampirleri'nin yanından geçerek Grayson'a vardık. Sayıları azdı, bu yüzden çoğu şehrin içine yerleşmiş olmalıydı. Ya da bir savaş gelip geçmişti ve ben kaçırmıştım.

Atları ahıra geri götürdüm ve Grayson'a girdik. Yeni binalar inşa edilmiş, şehre yerleşen ilave vampirleri barındırmak için şehir genişletilmişti. Larisa ve ben yan yana yürüdük, Fang omuzlarımdaydı ve Viper tarafından çabucak karşılandık.

Bana doğru yürüdü, dudaklarında ince bir gülümseme vardı.

Sözsüzce kucaklaştık, kollarımız uzun süre birbirini kavradı.

Engerek çekildi. "Yorgun
görünüyorsun." "Yorgun yeterince
güçlü bir kelime değil."

Omzuma vurdu. "Döndüğüne sevindim." "Kobra o kadar kötü
bir iş mi yapıyor?" Alay ettim.
"Göreceksin..."

"Bu kulağa hiç hoş gelmiyor."

Engerek Larisa'yı görmezden geldi ve saraya çıkan merdivenlere doğru
yanımda yürüdü.

"Şimdi ne yaptı?"

"Bunu ondan duymanı istiyorum."

"Siktir, tamam."

Saraya girdik ve çalışma odasına gittik.

Kobra içeride oturmuş, ayaklarını masama dayamış, ben gittiğimden beri hiç
uyumamış gibi yorgun .

Kirli botlarına baktım. "Sakıncası var mı, pislik?"

"Sen yapabiliyorsun da ben yapamıyor muyum?" Dik otururken ayakkabılarını
indirdi ama gözleri hâlâ boş bakıyordu.

"Evet. Çünkü orası *benim* ofisim."

"Döndüğüne çok ." Sandalyeyi tamamen bıraktı ve kanepede bir yere .

Engerek Larisa'ya döndü. "Git buradan."

Hemen itaat etti ve kapıya döndü. "O kalıyor."

Larisa hareketsiz kaldı.

Engerek önce ona sonra da bana baktı. "Konuşacak çok şeyimiz var-"

"O zaman kalıyor."

"Onun gibi birini ilgilendirmeyen şeyler-" "Onun bir daha gitmesini istersen, ben de senin gitmeni isterim."

Şimdi sıcak kucaklaşmamız çoktan unutulmuştu. Engerek bana baktı ama yine soru sormadı. Oturdu.

Larisa bana baktı. "Sorun yok-"

", " dedim. "Artık bizden birisin."

Larisa beni tekrar sorgulamaya cesaret edemedi ve oturdu.

Onun yanındaki koltuğa geçtim, dördümüz ateşin kısık yandığı oturma alanında toplandık.

Engerek Larisa'ya baktı.

Kobra kanepeye çökmüştü ve bakışları sanki birazdan gerçekleşecek olan konuşmayı çoktan unutmuş gibi dalmıştı. Beni kucaklamaya çalışmadı. Şaka bile yapmadı.

Soruyu düşünmeden ağızımdan kaçırdım. "İyi misin?"

Bakışları hâlâ başka bir yerdeydi, sanki beni duymamış ya da Viper'a hitap ettiğimi düşünmüş gibiydi.

"Kobra."

Gözleri otomatik olarak benimkilere kaydı.

"Evet?" "İyi görünmüyorsun."

Koltukta doğruldu ve bir bileğini diğer dizinin üzerine koydu. "Bir yerine iki krallığın kralı olduğunuzda biraz yoruluyorsunuz. Yolculuğun nasıl geçti? Aurelias'la aranızda bir bağ oluştu mu?"

"Hem evet hem hayır," dedim. "O geride kalmayı seçti."

Kobra'nın kaşları alnına doğru kaydı. "Sen neden ?" Onlara olan biten her şeyi anlattım.

"Siktir," dedi Cobra. "Babam çok kızmış olmalı."

"Kızgın olamayacak kadar rahatlamıştı," dedim, o konuşmayı canlı bir şekilde hatırlayarak. "Ben yokken neler oldu? Şehirde yaptığınız inşaatları gördüm. Bunun için teşekkür ederim."

"Ne diyebilirim ki?" Kobra dedi ki. "Ben büyük bir kralım."

Engerek ona öyle sert baktı ki sıcaklığı hissedebiliyordum. "Suikastçılar senin için geldi. İki tanesini öldürdük. Biri kaçtı. Birini yakaladık."

"Bir Ethereal mi yakaladık?" Şok içinde sordum. "Onu sorguladınız mı?" "Onu değil," dedi Viper. "*Onu*."

Kobra, odadan uzaklaşmaya çalışan bir çocuk gibi tekrar kanepeye çöktü.

"Ve hayır, onu sorgulamadık," dedi Viper. "Neden oldu, Cobra?"

Kobra'ya baktım.

Meydan okurcasına, hiçbir şey söylemedi.

Viper onun adına konuştu. "Çünkü Cobra onun yerine onu becermek istedi, işte bu yüzden. Irklarını canlı yakaladığımız ilk ve tek seferde Cobra onunla bir anlaşma yaptı. Bir hafta boyunca onu becermesine izin verdi, sonra da gitti."

Şok kanıma işlemişti. Bu gerçekten korkunç bir darbeydi. "Çoktan gitti mi?"

"Dün," dedi Engerek. "yeni bir at ve erzak verdim ve yoluna gönderdim."

Kobra'ya baktım. "Bunların hepsi

doğru mu?" Başını salladı. "Evet.

Hepsi doğru."

Sessizlik çöktü, gerginlikle ağırlaştı.

"Bir dahaki sefere sorumluluğu bana bırakın," dedi Engerek. "Kobra iyi bir kraldır, işin içine amcık girmedığı sürece."

Kobra'nın gözleri yine başka yere kaydı, aklı başka yerdeydi.

Aptallığı yüzünden onu azarlamak istedim ama içgüdülerim bu işin bırakmamı söyledi. "Ondan bir şey öğrenebildik mi?"

"O Clara," dedi Engerek. "Kral Elrohir'in en büyük kızı." "Neden bir suikastçı?" diye sordum.

"Bunu gizlice yaptı," diye açıkladı Viper. "Neden olduğundan tam olarak emin değilim. Kobra ona Ethereal'in işlediği tüm korkunç suçları anlattı ve o da gerçekten şaşırılmış görünüyordu. Bizim inancımıza göre Kral Elrohir ve birkaç danışmanı gerçeği biliyor, diğerleri ise yalanlara inanıyor. Ethereal'in insanları zehirlediğine, Ethereal'in vampirlere karşı bu savaşı ilahi müdahale için değil, güç için verdiğine inanmayı reddetti. Umuyoruz ki babasını bu konuda sorgulayacak ve bizim haklı olduğumuzu anlayacak."

"Peki bunun ne önemi var?" Ben sordum.

"Taht için sırada o var," dedi Engerek. "Onun gücü var. Onların gerçekte nasıl canavarlar olduğunu anlarsa bir şeyleri değiştirebilir. Belki de babasını bizimle barış içinde bir arada yaşamaya ikna edebilir."

Anlamak için başımı salladım. "O zaman belki de her şey en iyi şekilde sonuçlandı."

Kobra bakışlarını kaldırdı ve bana baktı.

Engerek çok öfkeliydi. "Ya da babasına özgürlüğe giden yolu becermek zorunda kaldığını söyler ve o da ordusuyla buraya gelir."

"Olan oldu," dedim. "Babam ordusunu buraya gönderiyor. Eğer gelirlerse, biz hazır olacağız. Bu arada Larisa ve bende zehir var. Bir sonraki krallığa geçmeden önce Raventower'ı bağışklamaya başlayabiliriz."

Engerek bana baktı. "Bu kadar mı? Bunun bırakacak mısın?" "Viper-"

"Senin yapacağın bu değildi ve bunu sen de biliyorsun," diye tersledi. "Krallığını Cobra'ya emanet ettin ve o sana ihanet etti-"

"İhanete mi uğradın?" Kobra kuşkuyla sordu. "Gerçekten mi?"

"Kobra'yla özel olarak konuşmama izin ver." Viper'a baktım ve gitmesini bekledim.

Sandalyeyi o kadar sert geri itti ki devrildi. Dışarı çıktı ve kapıyı çarptı.

"Yatak odamızda görüşürüz." Larisa dışarı çıkmadan önce kalçamı sıktı, Fang arkasından sürünerek geldi.

Kapı kapandı ve sessizlik başladı.

Kobra koltuğa yaslandı ve parmaklarını başının arkasında birleştirdi. Tavana bakarken ayakları sehpanın üzerindeydi. "Bitir şu işi Kingsnake. Söyleyeceğini söyle."

"İyi misin?"

Sorunun yerleşmesine izin verirken hareketsiz kaldı. Sonra başını kaldırdı ve doğrudan bana baktı, elleri kucağına gitti. "Ne?"

"Kapıdan girdiğim anda fark ettim."

Orada oturdu, kollarını göğsünde kavuşturdu, gözleri yine boş bakmaya başladı.

"Sen..." Doğru kelimeleri bulmak zordu çünkü onu daha önce hiç böyle görmemiştim. "Üzücü."

Bakışları uzun bir süre benimkine yapıştı, boşluk, yağmaya hazır ağır bir yağmur bulutu gibi önemli bir şeye dönüştü. Sonra botlarını tekrar yere koyarken gözleri başka yöne kaydı. "Karmaşık bir durum..."

"Gittiği için üzgünsün. O kadar da karmaşık değil."

Tekrar bana baktı. "Bana bir bok vermeyecek misin?"

"Verirsem oldukça ikiyüzlü davranmış olurum."

O kendini beğenmiş sırtış geri döndü ve sonunda kendisi gibi göründü. "Sen her zaman benim en sevdiğim kardeşim oldun. Viper ve Aurelias hıyarın teki."

Kıkırdadım. "Öyle olmadıklarını

biliyorsun." "Engerek'in sevişmeye

ihtiyacı var. *Baaaad.*"

Tekrar kıkırdadım. "Her zaman tutucuydu."

"Hayır, *sen* gerginsin. O tamamen başka bir kategori-"

"Bu Viper ya da Aurelias'la ilgili değil," dedim. "Bu seninle ilgili."

Sırtışı soldu. "Ne söylememi istiyorsun? Değer verdiğim tek kadın benim can düşmanım. Oldukça boktan."

"Neden o?"

"Bilmiyorum," dedi omuz silkerek. "Harika bir göğüsleri ve bırakmayan bir kıcı var... bundan eminim."

Ciddiyetimi korudum.

"Onun bir omurgası var... ve bir kalbi var." Başını çevirdi ve başka bir yere baktı. "Sanırım bunu sevdim..."

"Sırada ne var?"

"Hiçbir şey." Bana tekrar baktı. "Duygularım karşılıksız değil." "Nereden biliyorsun?"

"O gitti," dedi basitçe. "Ve biliyorsun, bizim kötü olduğumuzu düşünüyor ve tüm bu saçmalıklar."

"Gerçekten böyle hissetseydi seninle yatmazdı."

Gözlerini kaçırdı ve bakışlarını başka bir yere çevirdi. "Oraya bazı şeyler koydum... ve o bunlara yanıt vermedi."

"Özür dilerim."

"Yapma bunu."

"Ne?"

Bana baktı. "Benim için üzülme. Bunu atlatacağım."

"Benim tecrübelerime göre, bazı şeyleri gerçekten atlatamazsınız. Sadece onlarla başa çıkma konusunda daha iyi oluyorsunuz."

Yüz ifadesi sertti, duyguları boştu. "Sen ve Larisa yakınsınız."

"Biz her zaman yakındık."

"Ama Şimdi, *o bizden biri*." Bakışları daha fazla ayrıntı istiyordu. "Ne oldu?"

"Aurelias onun için bir pislikti-"

"O herkes için bir pislik."

"Ama yine de benim için onun hayatını

kurtardı." "Ne oldu?"

"Bir Yeti

saldırısı." "

nedir?"

"Temelde bir kar trolü ama çok daha büyük."

"Kahretsin," dedi. "Bu kadının omurgası var."

"Öyle," dedim gururla. Sessizlik oldu ve aramızdaki gerginlik havayı doldurdu. Ufukta ne olduğunu, bundan sonra ne olacağını biliyordum.

"Ona babalık mı yapacaksın?"

"Cevabını değiştirmedi." "Ona

sordunuz mu?"

"Son zamanlarda değil."

"Tekrar sormalısın."

Aramızdaki sehpayı baktım. "Aurelias konuyu ona açtı ve cevabı oldukça netti. Değiştireceğini söyledi ama onu benim kadar iyi tanımıyor."

"Sizden gelseydi farklı olurdu."

Yaptığımız o acı dolu konuşma hâlâ aklımdaydı. Benim gibi olmak istemediğini açıkça belirtmişti ve bu da başka biriyle, başka bir adamla, sırf ona çocuk verebildiğı için bir geleceğı olduğu anlamına geliyordu. "Onun hakkında ne hissettiğimi zaten biliyor."

"Ona söyledin mi?"

"Hayır... hissedebilir."

OceanofPDF.com

LARISA

Sıcak bir duş aldıktan sonra yatağa girdim ve yorganın altına girdim. Fang ağaç dalına geçti ve hemen uyumaya başladı. Sürekli seyahatlerimizden sonra çabucak bayılmışım ve Kingsnake'in odadaki varlığının sadece belli belirsiz farkındaydım. Tekrar uykuya dalmadan önce suyun açıldığını duydum. Sonra yorgan üzerimden kalkınca tekrar uyandım.

Benim kadar çıplak bir şekilde üzerimde hareket ederken sıcaklığı onlarınkinin yerini aldı. Parmakları saçlarımın arasında kayarken öpücükleri boynumdan başladı. Duyguları beni sıcak bir banyo gibi sardı, gün ışığı gibi altın, okyanus gibi derin. Beni çevrelediler ve altıncı hissim için en sarhoş edici deneyim olan yerlerine kilitlendiler.

Öpücükleri köprücük kemiğimden ve boynumdan aşağı inerek göğüslerime ulaştı.

Parmaklarım saçlarına gömüldü ve kalçalarım kalçalarını çevreledi. "Evde olduğum için çok mutluyum."

Öpücükleri devam etti, meme uçlarımı sertçe emdi ve sonra karnımdan aşağı indi.

"Kendi yatağıma döndüm..."

Daha da aşağı indi ve kalçalarımın tepe noktasını öptü.

"Seninle eve-" Beni o dudaklara en çok ihtiyaç duyduğum yerimden öptüğünü hissettiğimde nefesim kesildi. Nefesimi içime çekerken sırtım hemen kamburlaştı.

dişlerini sıktı. Parmaklarım saçlarına daha da gömüldü, bir atın dizginlerini sıkarak gibi sıktı. "Evet..."

Dudakları beni daha da sert öptü. Dili bedenime zevk veriyordu.

Rüyasız bir uykudan uyanmanın en iyi yoluydu.

Ağzını geri çekti ve vücudumda yukarı doğru hareket etti, beni istediğı şekilde katladı, bacaklarımı kaldırarak içime mümkün olan en derin açıyla girebileceğı pozisyona getirdi. Ağzı benimkinin üzerinde hareket ve içeri girerken beni öptü, derinlere batana kadar nazikçe itti.

Ağzının içine doğru inledim, ellerim önce kollarında sonra omuzlarında gezindi. Sonra saçlarını tuttum, aynı anda her yerine dokunuyordum. İçime girerken vücudum sallanmaya başladı, yavaş ve derin, vücutlarımızı sevdiğim şekilde birbirine sürtüyordu.

Dünya gemide olduğu gibi sallanmıyordu. Buz gibi soğuk yerine ateşin sıcaklığı vardı. Dikişli saman yerine bir şilte sırtımı destekliyordu. Çarşafklar sadece onun değil, ikimizin karışımı gibi kokuyordu.

Onu öperken yüzünü kavradım, vücutlarımız ayak parmaklarımın beklentiyle kıvrılmasına neden olan yavaş bir dansa kilitlendi. İçimde her sallandığında kalçalarım gövdesini sıkıyordu, zaten serbest kalmak için ağrıyordu. Beni ne kadar istediğini, benimle aynı bağı hissettiğini hissetmek beni daha çok kıvrandırdı. "Kingsnake..."

O kadar uzun zamandır kaskatı kesilmiştim ki bu sıcaklığı asla hafife alamazdım. Ocaktaki ateş her zaman alevliydi ve Kingsnake odada olmadığında perdeleri açıp güneş ışığının çıplak tenime dokunmasına izin veriyordum. Fang ve ben birlikte kâğıt oynar, bir kez daha başımızı sokacak bir çatıya sahip olmanın rahatlığını yaşıydık.

Kingsnake'in yolculuğuna katıldığım için pişman değildim ama bunu tekrar yapmak zorunda kalsaydık heyecanlanmazdım. Fang ve ben birlikte sehpaye oturduk ve

bir tur daha. Tabii ki, her seferinde kıcıma tekme bastı.

"Gitmek istemiyorum..."

En azından krallıkta hava soğuk olmayacak. Olsa olsa sıcak olur.

"Sanırım."

Dinlenme anlarımızın çok az olacağından şüpheleniyorum.

En kötüsü henüz gelmemişti.

Fang kartlarını bıraktı. ***Buna sonra devam ederiz. Kingsnake seninle konuşmak istiyor.*** Yerde sürünerek ilerledi ve tam Kingsnake içeri girdiğinde Fang dışarı çıktı.

Kingsnake odaya girdiği anda ortamın enerjisi değişti. İki arkadaşın kâğıt oynayarak eğlendiği, havadar ve rahat bir ortamdı ama şimdi üzerinde yürüdüğü toprağı kavurabilecek bir yoğunlukla doluydu.

Ayağa kalktım ve ona yaklaştım, yüz ifadesi duygularıyla örtüşüyordu. "Ne oldu?"

Siyah-kırmızı zırhının içinde duruyordu, pelerini geniş omuzlarından aşağı sarkıyordu. Sert plakalar bizi ayıran bir başka katmandı, ama üniformasının içinde o kadar seksi görünüyordu ki, onu giyerken görmeyi umursamadım. Bana doğru yürümek yerine, sanki kendini tutuyormuş gibi aramızda birkaç adım mesafe bıraktı.

Orada durmak ve onun duygularını saçlarımı geriye iten bir rüzgâr gibi hissetmek zorundaydım. Yoğunluktan daha fazlasıydı, aynı zamanda endişe, hatta dehşetti. Bana söylemesi gereken şey o kadar zordu ki, görevi yerine getirmek için mücadele etti.

Gözleri benimkilere kilitlenmişken konuştu. "Seni seviyorum."

Kalbim ağır bir tencerenin ellerimden kayıp yere düşmesi gibi düştü. Boğazımdaki taşı yuttum ama aşağı inemeyecek kadar kuruydu. Çarpışmayı yaşarken ihtiyacım olmayan hava ciğerlerime doldu. "Yapma..." Bu asla yapılmaması gereken bir konuşmaydı, asla keşfetmememiz gereken bir gelecekti.

"Bilmiyormuş gibi davranma."

Gözlerim teması kesip ateşe kaydı.

"Ve sen de aynı şekilde hissetmiyormuş gibi davranma."

Vücudumda bir saldırı başladı, nefes almayı zorlaştırdı, hareketsiz durmayı zorlaştırdı. Bu duygular yokmuş gibi davranırsam birlikte geçirdiğimiz hayatın tadını çıkarabilirdim. Çünkü eğer varsa... kararlar alınmalıydı.

"Bana bak."

Gözlerim ateşte kaldı. "*Bana bak.*"

Sesindeki güç itaatimi tetikledi. "Vakit geldi."

Başımı salladım. "Lütfen bana sorma..."

İfadesi hayal kırıklığıyla sertleşmeye devam etti. "Başka seçenek yok, tatlım."

"Benden ölümsüz ruhumu terk etmemi istiyorsun-"

"Senden sonsuzluğu benimle geçirmeni istiyorum."

"Ya ayrılırsak-" "Bize hakaret etme," diye tersledi.

"Benden bıkabilirsin-"

"*Bana hakaret etme.*" Bir adım öne çıktı. "Seninle evlenmeye hazır olmasaydım sana bunu sorar mıydım sanıyorsun? Seni Vampirlerin Kraliçesi, Karanlığın Leydisi yapmaya?"

Tekrar başka tarafa baktım.

"Bundan kaçamazsın."

Bakışlarım geri döndü. "Bu şekilde değil-"

"Kim demiş? Size Ethereum'ın kendi kendine hizmet eden yalancılar olduğunu kanıtlayacağım."

"Öyle olsalar bile, bu doğal bir yol değil." "Bu saçmalık-"

"Ben çocuk istiyorum," dedim. "Onları bana veremezsin."

Yüz ifadesi değişmedi ama göğsünden bir acı dalgası geçti. "Ben varken çocuğa ihtiyacın yok. Ben sana yeterim."

"Kendi ailemi istiyorum-"

"Ve ben de senin ailen olacağım." Şimdi daha da yaklaştı. "Anlamıyorsun..."

Başını hafifçe eğdi.

"Benim anne babam yok. Kardeşim yok. Kelimenin tam anlamıyla yapayalnızım. Ve senin sana tapan üç erkek kardeşin var..."

Bakışları sertleşti, kaşları çatıldı. "Benim kardeşlerim senin kardeşlerin olacak, tatlım."

"Aynı şey değil-"

"Seni kendi çocukları gibi sevecekler, söz veriyorum. Ve bir gün kendi eşleri olacak ve ben de onları kendi kanımdanmış gibi sevip koruyacağım. Ailemiz büyüyecek, sadece farklı bir şekilde."

Sözleri kalbime dokundu, bir parçamın istediği bir hayatı resmetti. "Bu geri dönüşü olmayan bir karar."

Sessizdi. "Bu çok

korkunç."

"Beni kaybetmek daha korkunç değil mi?"

Evlendiğim her erkek ikinci tercihim olurdu. Ve onunla sadece tek bir sebep için evlenirdim.

"Sana beni unutturamayan bir adamla birlikte olmak daha korkunç değil mi? Senin yerini almak için yatağımı tıpkı sana benzeyen güzel kadınlarla doldurmam daha korkunç değil mi?"

Bu düşünce midemi . "Bizim için başka bir seçenek yok."

Gözlerim akıtmayı reddettiğim yaşlarla dolmaya başladı. "Bunu benim için yapar mısın-"

"Evet."

"Eğer bu mümkün olsaydı ölümlü bir hayatı kabul eder miydin?" "Bu aynı şey değil-"

"Sen de aynı şeyi yapmaya istekli değilsen benden bu fedakârlığı yapmamı nasıl isteyebilirsin?"

Sessizleşti, gözleri benimkilere odaklanmıştı. "Seninle birlikte olmak için her türlü fedakârlığı yaparım Larisa."

Sözleri boğazımı ılık bir bal gibi rahatlattı.

"Bugün sana efendilik yapmak istemiyorum. Senden tek istediğim bunu düşünmen." Gözlerim düştü.

"Artık rol yapamam," dedi. "Sana umutsuzca aşık değilmişim gibi davranamam. Senin iyiliğin için bu duyguları bastıramam. Bu çok yorucu."

"Seninle evlenmemi istiyorsun." Tekrar yukarı baktım. "Ama senin hakkında bilmediğim o kadar çok şey var ki..."

"Benim hakkımda bilmediğin ne var?" diye sordu. "Hayatımın her parçasını seninle paylaştım."

"Hayır, yapmadın."

Gözleri kısıldı ve öfkeden kızardı.

"Aurelias bana evli olduğunu söyledi."

Tüm ifadesi bir dehşet parıltısı içinde gevşedi. İçinden endişe ve öfke geçti ve ilk kez göz temasını kesti. Yılların öfkesiyle dolu ağır bir nefes verdi.

"Benden bu fedakârlığı yapmamı istiyorsun ama bana zaten evli olduğunu bile söyleyemiyorsun?" Bir kez evlendiniz mi, evli kalırdınız. Karı kocalar birbirlerini terk etmezlerdi. Birbirinize bağlıydınız.

"Aurelias sana bunu söylememeliydi-"

"Zaten bildiğimi varsaydı, ki bu adil bir varsayım." "Sana başka ne söyledi?"

"Hepsi buydu. Cahilliğimi fark edince konuşmayı kesti. Şimdi boşlukları doldurma sırası sende."

Gözleri başka bir yere kaymış, duvara bakıyordu. "Bana bak."

İlk başta talebimi görmezden geldi. Bir nefes aldı, sonra bakışlarını bana çevirdi.

"Elias'la olanları sana rahatça anlattım. Sana güvenmiştim-"

"Sana güvenmediğimden değil-"

"O zaman onu hâlâ seviyor musun?" Bu sözleri yüksek sesle söylediğimde dehşete kapıldım. Eğer durum böyle olsaydı, midem bulanırdı.

Hissettiği öfke şimdiye kadar yaşadıklarımın en kötüsüydü. "Bu ciddi bir soru mu?" Gözleri vahşet içinde alev alev yanıyordu. "Aşkımı ve saplantımı her gün hissediyorsun. Çaresizliğim o kadar güçlü ki, seni ölü uykundan uyandırıyor. Sana aşık olduğumu, bunu söylemeye cesaret edemediğimden çok daha önce biliyordun."

"Soruya cevap vermedin-" "*Hayır, Tanrı aşkına.*"

Başka tarafa baktım.

"Sorma ihtiyacı hissettiğin için ne kadar kızgın olduğumu biliyor musun?"

"Daha önce de beni sevdiğini söyleyip sonra başkasıyla kaçan adam olmuştu, yani..." Acım hala , Elias'ı önemsemiğim için değil.

Ama bunu tekrar yaşamaktan, ama bu kez ruhumu kaybetmekten çok korkuyordum.

Öfkesi kaynama noktasından noktasına indi. Öfkesinin soğuyana kadar azalmasına izin verirken saniyeler akıp gitti. "Ellasara hakkında konuşmuyorum çünkü utanıyorum, ona sevgi beslediğim için değil."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Neden utanıyorsun?" "Çok uzun bir hikâye, eğer dinlemek istersen."

"İstiyorum."

"Bu ondan bahsedeceğim tek zaman. Bu yüzden sorularınızı sorun ve ben bitirdiğimde merakınızı giderin."

"Tamam."

Sessiz bir nefes aldı, gözleri hikâyenin onu çoktan yorduğu gibi yorulmuştu. "Dikkatimi çeken ve onu elinde tutan bir tutkundu. Onun vücudunu sevdiğim gibi kanının tadını da seviyordum."

Başka bir kadına olan sevgisini anlatmasını dinlemek çok zordu. Daha yeni başlamıştı ve ben ondan durmasını istemeye başlamıştım bile.

"Önce şehvetti. Ama o her arzumu tatmin etti ve zamanla bunu aşka dönüştürdü. Bu aşk kendi başına bir varlık haline gelene kadar derinleşti. İlk defa birine karşı böyle bir şey hissediyordum. Evlenmeye hiç niyetim yoktu ama o fikrimi değiştirdi. Onunla uçurumdaki meşenin altında evlendim ve mutlu olduk."

Durdurmak için kulaklarıma hançer saplamak istedim.

"Evet, öyleydim. Ona göre bu sadece bir entrikaydı," dedi. "Grayson Kraliçesi olarak tüm bilgilere sahipti. Ondan hiçbir şey saklamadım. Hayatımı onunla tamamen paylaştım. Ethereal'i yenmek için bir planımız vardı ve savaş arifesinde Ellasara'yı bulamadım. kötü bir şey gelmiş olmasından korkuyordum. O dehşet... neredeyse beni öldürüyordu. Benim dikkatim dağılmışken, Ethereal saldırıya geçti... ve neredeyse kaybediyorduk. Birçok adamım öldü. Kobra'nın birçok adamı öldü. gel.

Ellasara bu bilgiyi Evanguard'a girmek için takas etmekte kullandı... ve onlardan biri oldu."

Şimdi başka bir nedenden dolayı durmasını istiyordum.

"Beni hiç sevmedi." Bunu basitçe, acı çekmeden söyledi. "Her şey ona arzuladığı gücü veren uzun soluklu bir plandı. Asla bir vampir değil, *gerçek* bir *ölümsüz* olmak istedi. Benim aptallığım kalp kırıklığımdan ve gururumdan daha fazlasına mal oldu. Grayson'a, bana sadakat yemini eden insanlara zarar verdi ve ben bunu hiçbir zaman tam anlamıyla atlatamadım. Kendi halkım bir süre benden nefret etti ama sonunda beni affetti."

Şimdi o kaltağın saçlarını yolmak istiyordum.

"Babam bana olan tüm saygısını kaybetti. Kardeşlerim hayal kırıklığına uğradı. En kötüsü de bu..."

"Bu senin hatan değildi-"

"Yapma." Gözlerini kapattı. "İyi niyetini anlıyorum ama söyleyeceğin hiçbir şey beni daha iyi hissettirmeyecek. Ben bir kralım, başkasının oyununda bir piyon değilim ve bu dersi zor yoldan öğrendim." Gözlerini bir kez daha açtı. "Kadınlar sadece yemek ve seksten ibaretti. Bir daha asla daha derin duygulara sahip olabileceğimi düşünmedim. Sevgi ve güven duyabileceğimi. Ama sonra sen hayatıma girdin. Bir baş belası olarak başladın... ama şimdi benim her şeyimsin."

İfade etmek istediğim çok şey vardı ama kelimeler kifayetsizdi. "Özür dilerim..." Yapabildiğimin en iyisi buydu.

Gözleri sabit bir şekilde benimkilerin üzerindeydi. "Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim." "Sorun değil..."

"Soru yok mu?"

Başımı salladım.

"Lütfen bana bir daha onu sorma-"

"Sormayacağım."

Konu kapandıktan sonra içinde dönen öfke bulutu dağıldı. "Lütfen bunu bir düşün. Evet diyeceğini bilsem yarın sana evlenme teklif ederdim. Eğer çocuklar senin için bu kadar önemliyse, dönüşmeden önce onları başka birinden hamile bırakabilirsin ve ben de onları kendi çocuğum gibi büyütürüm-"

"Ben bunu asla yapamam."

"Dehşet verici olduğunu kabul ediyorum, ancak sizin için önemliyse bu fedakârlığı yapmaya hazırım."

"Yapsaydım bile... Çocuklarımla ölümünü izlemek zorunda kalırdım." "Biz de onları dönüştürürdük."

"Bu kararı onlar adına ben veremem."

Sessiz bir nefes verdi. "Demek istediğim, bu işin yürümesi için her şeyi yapmaya hazırım. Aynı bağlılığı senden de istiyorum çünkü biz buna değeriiz. Sonunda onsuz yaşayamayacağım kadını buldum ve onun gitmesine kolay kolay izin vermeyeceğim."

Ona karşı ne hissettiğini uzun zamandır biliyordum ama şimdi bu konuşmayla aşkım daha da derinleşmişti. Yalanlarla maskeleyemeye çalışmışım ama şimdi içime işlemişti. "Kingsnake... Korkuyorum."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "korkuyorsun, tatlım?"

"İkimiz de en beni neden istediğini biliyoruz..." Gözlerini dikti.

"Benim kanım."

Gözlerini kırpmadan sabit durdu. "Bu olmadan... beni hâlâ istiyor musun?"

"Elbette."

"Bilmiyorum-"

"Seni bir daha asla tadamazdım ama yine de seni isterdim. Aşağı inip bir mahkûmdan beslenebilirim ve sonra sana geri dönebilirim. Evet, seninle o yakınlığı özleyeceğim ama seni daha az istemeyeceğim."

"Ama bana başkalarından beslenmenin cinsel bir şey olduğunu söylemişsiniz-"

"Benim için bu sadece bir amaç için bir araç olacak. Seni daha rahat ettirecekse erkeklerle beslenirim."

"Ellasara insandı-"

"Sana bir daha onun hakkında konuşmak istemediğimi söylemiştim."

"Ve ben değilim. Sen aşık olduğunda ikimizin de insan olduğunu söylüyorum. Beni hala vampir olarak isteyeceğinden emin misin-"

"Onu dönüştürdüğümde hiçbir şey değişmedi. Hem de hiçbir şey." Ondan her bahsedildiğinde, tamamen farklı bir adam oluyordu. Agresif ve öfkeli, ne kadar zaman önce tanıştığım adama geri dönmüştü.

Gözlerim düştü. "Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım var."

Gözleri bakışlarıma hükmederken uzun bir duraklama oldu. Gözünü kırpmadı. Nefes almadı. Ve duyguları sanki hiçbir şey hissetmiyormuş gibi bedenini terk etmişti. Bunu ancak rahatlama olarak yorumlayabilirdim. "İstediğin kadar zamanın var. Sonsuzluk bekleyebilir."

CLARA

Gizli geçitten Evanguard'a ulaştım ve ormanın içinden geçerek ana şehrimiz Fallonworth'a doğru at sürdüm. Yolculuğum sırasında gözcüler beni vurmadi, beni hemen tanıdılar ve muhtemelen ben gelmeden çok önce babamı uyardılar.

Ahırlara vardığımda Nicola'yı seyislere teslim ettim. "Beni buraya getirdiğiniz için teşekkür ." Gözlerimiz kilitlenirken burnunu okşadım. İki gün boyunca sıkı bir şekilde at sürmüş, sadece karanlık görüşümüzü azalttığında durmuştuk.

Burnunu bana sürttü ve hızlı bir nefes verdi. "Seni bir noktada geri getireceğim..."

Çantamı aldım ve patikadan yukarı çıktım. Dünyanın geri kalanındaki kızılçamların ve çamların aksine bizde borit ağaçları vardı; gövdeleri yirmi adam genişliğinde olan devasa ağaçlar. Gökyüzüne kadar uzanıyorlardı, gölgelikleri o kadar uzaktı ki en yüksek dalları ayırt etmek zordu. Onların koruması altında hava birkaç derece daha serindi. Yazlarımızı ılıman, kışlarımızı ılıman yapardı. Yağışlar doğrudan üstümüze sıçramak yerine gövdelerden aşağı damlıyordu ve toprak suyu hemen emdiği için sel olmuyordu. Yollarımız, sessiz dostlarımız olan binlerce ateşböceği tarafından aydınlatılırdı.

Nefes aldığım anda nemin ciğerlerimi kapladığını hissettim. Yağmur ve ağaçlar gibi kokuyordu, temiz hava gibi. Şimdiye kadar bildiğim en büyüğü yedi,

Her ağacın kendi kalp atışları vardı. Bir an için ikilemimi unuttum, huzur o kadar güçlüydü ki.

Ağaçların arasından geçen toprak patikayı kullandım ve gövdeler incelmeye başladığında Fallonworth'a yaklaştığımı anladım. Güneş ışınları gölgelikten içeri giriyordu ve ben geldiğimde şehir merkezindeki herkes dönüp bana bakıyordu.

Muhafızlar zaten oradaydı, kendim eşlik edebilsem de babama kadar bana eşlik etmeye hazırdılar. Söze gerek kalmadan, devrilmiş ağaçlardan, farklı yaşlardaki çeşitli kerestelerden inşa edilmiş ana saraya doğru ilerledik. Farklı öz odunlardan oluşan bir güzellik kaleydoskopu oluşturuyordu.

Merdivenleri en tepeye kadar çıktım ve babamla yüz yüze gelmeden önce ön kapılara bile ulaşamadım. Beyaz bornozunu giymiş, açık sarı saçlarını yarım bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplamıştı. Gördüğüm en uzun adamlardan biriydi, etrafını saran ağaçlar kadar güçlü kaslara sahipti. Çok iyi bir kılıç ustasıydı ve kılıçta bu kadar yetenekli olmamın nedeni de oydu, tabii kılıcı onun onaylamadığı bir şekilde kullanmamı hiç beklemedi.

Birbirimize baktık.

Gözlerinde hem rahatlama hem de öfke gibi duygular vardı. Hayal kırıklığı da vardı ama bu beni incitmedi çünkü bunu bekliyordum.

olmasaydım özür dilemezdim, bu yüzden şimdi de özür dilemedim.

İlk konuşan o oldu. "En büyüğümün dönmeyeceğinden korkuyordum. Yüzünü görmek beni çok rahatlattı."

"Seni için özür dilerim." Söyleyebileceğim en fazla şey buydu. Uzun bir bakıştan sonra sarayın kapısına döndü ve içeri girdi.

Peşinden gittim ve hem taht odası hem de çalışma odası olarak kullanılan odaya girdim. Odanın ortasında uzun bir masa, ortasında haritalar ve köşelerde ağırlık yapması için satranç taşları duruyordu.

Sadece ikimiz vardık, kız kardeşim ortalıkta yoktu.

Asasını masanın üzerine koydu, tepesindeki beyaz kristal parlıyordu. Yüzünü bana döndü. "Bunu neden yaptın, Clara?"

"Eğer sormak zorundaysanız, beni hiç anlamıyorsunuz demektir." "Halkımızın kanunlarını değiştiremem-"

"Sen kralsın. Tam olarak bunu yapabilirsin."

"En büyük suikastçılarımızdan birinin yerini almanın derdini anlatmanın en iyi yolu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Geri , değil mi? Yani demek istediğimi anlattım." "Yani Kingsnake ve insan hayvanı öldü mü?"

Cevap vermek bana acı veriyordu. "Grayson'da değillerdi."

"Uzun yoktun. Seni esir mi aldılar?"

Babama gerçeği söyleyemezdim. Bu çok garip bir konuşma olurdu. "Evet. Ama kaçtım."

"Sana zarar verdiler mi?"

"Bir kere bile." Aslında, hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim.

"Zarar görmeden döndüğünüze sevindim. Umarım bu size bir ders olur."

"Ne dersi bu?" diye sordum. "Halkıma bir eş olmaktan daha fazlasını sunabileceğimi mi?"

"Clara, hem erkeklerin hem de kadınların Ethereal'e hizmet ettiğini biliyorsun. Senin kaderinde daha büyük şeyler var. Zamanın geldiğinde, hem saygı duyulan hem de korkulan bir kraliçe olacaksın."

"Tek başıma yönetmeye uygun değilsem nasıl saygı görebilirim?" "Yetersiz olduğunuzdan değil-"

"Ben evlenmek istemiyorum ve siz beni zorluyorsunuz. Bu barbarlık."

"Seni zorlamıyorum. Kendi seçimini yapmana izin verdim ve sen de yanlış seçtin." Sıcaklığın yanaklarımı yaktığını hissettim.

"Sizin için birini seçme sırası bende. Toman harika bir komutan. Harika bir elf."

"Onunla evlenmeyeceğim." Kararımı vermiştim ve artık değiştiremezdim.

Babam yüzünü asmadı, yanaklarına yayılan renk öfkesini gösteriyordu. "O zaman belki de kız kardeşin bu rol için daha uygundur."

"Ben en büyükleriyim."

"Her ne olursa olsun-"

"Böylece kuralları değiştirebilirsiniz."

Şimdi yüz ifadesindeki öfke açıkça görülüyordu.

"Toman'la evlenmeyeceğim. Ve kocasız bir kraliçe olacağım."

Babam bana dik dik baktı.

Gitmek için arkamı döndüm.

"Bu ancak istifa edersem mümkün olur ve şu anda o kadar da istekli değilim."

Bu tehdidi dinlerken durakladım. Sonra yavaşça tekrar arkamı döndüm ve onunla yüzleştim. Kobra'nın sözleri, onları söylediğinden beri aklımdaydı. Onları hem sadakatim hem de korkum yüzünden reddetmiştim ama şimdi şüphelerim vardı... çok fazla şüphe. "Hastalıktan biz sorumluyuz... değil mi?"

Sözlerim onu açıkça kızdırmıştı ama kendinden emin gözleri şoktan değil korkudan açılmıştı. Sırrı keşfedilmiş bir çocuk gibi temkinli davranmaya başladı. Tepkisini gizlemek için ellerini belinde birleştirdi. "Clara, düşman sadakatini yalanlarla zehirlemeye çalıştı. Onlara izin verme."

"Kraliçe olacak ve halkımıza liderlik , gerçeği bilmeliyim."

Sessiz kaldı.

"Sanguine Kiss'i şehirlerimizden yok ettik... ona dokunan herkesi hasta eden zehirli çiçeği. Bunu yiyecek kaynaklarına karıştırmak kolay olurdu... ve hastalığın birinden diğerine geçmesini izlemek

bir sonraki kişiye. İnsanların ormanımıza girmesine izin verilmiyor, bu yüzden izi sürülemez."

Hiçbir şey söylemedi.

"Korkunç ama stratejik. Vampirlerin esirleri tükenecek ve açlıktan ölecekler. Zayıf bir vampir bir insandan daha güçlü değildir. Zafer çabuk olacak. Yiyecek için doğrudan Raventower ve diğer krallıklara bağımlı oldukları için ilk gidenler Kingsnake Vampirleri olacak. Geriye çok daha küçük bir koloni olan Kobra Vampirler kalacak. Diamondbacks'in yardım sağlayamayacak kadar uzakta olduğunu varsayarsak, onlar ve Orijinaller olacak. Sonra da gitmiş olacaklar...sonunda."

Gözlerini dikip bakmaya

devam etti. "Akıllıca...

çok ."

"Gerçek bir lider daha büyük bir iyiliğe odaklanır. Sende kendimden çok şey görüyorum, Clara."

Ben karşı çıktım. "Vampirleri yenersek, insanlar için bir panzehir var mı?"

Bu sefer yalan söylemedi. "Evet. İşlerin bu noktaya gelmesi talihsizlik ama kararımın arkasındayım."

Barbarcaydı. "Uzun ve uzak bir yolculuk yaptım. Dinlenmeye

ihtiyacım var." Babam hafifçe başını salladı. "Yakında

konusacağız."

"Ve sen de bana gerçeği söyleyeceksin." Gözlerim onunkilere dikilmişti, babam olmayan, hatta benim türümden bile olmayan bir adam görüyordum.

"Tüm gerçeği."

Ağaç evimde tek başıma uyudum ve sabah yağmurun uyandım. Hafif ve sessizdi, küçük damlalar çatıma çarpıyordu. Pencere açık, bu yüzden aksi takdirde olacağından daha gürültülüydü.

Evde olmak harikaydı ama hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Pencereden dışarı baktım ve damlaların serbest kalana kadar çatının kenarı boyunca büyümesini izledim. Bulutlu bir gündü. Orman örtüsünü delen loş ışıktan bunu anlayabiliyordum. Tek bir yolculuğun kim olduğumu bu kadar değiştirmiş olmasına, gidenle aynı kişi olmamama hayret ediyordum.

Artık onu tanımıyordum.

Yataktan kalktım ve güne düş alıp bir fincan kahve içerek başladım. Sonra kendime kahvaltı hazırladım, bir fincan meyve ve sıcak bir kase yulaf ezmesi. Tüm pencereler açıktı, bu yüzden yağmur doğrudan üzerime, her tarafıma yağıyordu.

Huzur anım kapının çalınmasıyla bozuldu.

Şu anda görmek istediğim kimse yoktu, bu yüzden her kimse hoş bir arkadaş değildi. "Kapı açık."

Kapı açıldı ve Toman komutan statüsünün gerektirdiği kıyafetleri giymiş olarak dışarı çıktı. Geri kalanımız Evanguard'dayken beyaz giyerdik, ancak komutanlar orman yeşili giyerdi, plakaları altınla çizilmişti.

Sandalyemden kalkmadım. Ona bir şey teklif etmedim.

O da karşımdaki koltuğa oturdu.

Ona bakarken kahvemi içtim.

Gergin bir sessizlik geçti. Sonunda konuştu. "Senin için endişelendim." "Şey, ben iyiyim."

"Babana seni almak için bir ordu gönderip gönderemeyeceğimi sordum." "Neden öldüğümü varsaymadın?"

Cevap vermesi biraz zaman aldı. "Öyle olmadığını biliyordum." Kahvemi tekrar içtim.

"İyi misin?" "İyiyim dedim ya."

"Sen farklısın."

Akla gelebilecek her yönden farklıydı. Kupamı yere bıraktım ve gözlerinin içine baktım. "Biriyle yattım."

Tepkisi olduğu yerde yapıştı, sanki herhangi bir duygu göstermeyi reddediyordu. "Bu nişan sona erdi."

Şoku atlatması uzun zaman aldı. "Lütfen bana onun bir vampir olduğunu söyleme..."

Hiç cevap vermedim.

"Sen bir mahkumdun-"

"Onunla yattım çünkü istedim. Ve onunla *çok fazla* yattım." Şimdi gözlerini kaçırdı. "Anladım."

"Babamın seninle evlenmenin doğru karar olduğuna beni ikna etmesine izin verdim-" "Doğru karar bu."

"Bunu söylüyorsun çünkü kral olmak istiyorsun." "Ve çünkü ben senin için doğru olanı yapacak iyi bir adamım."

Söylediklerini duymazdan geldim. "Aşk için evlenmek istiyorum. Zorunluluk için değil." Kobra'yla geçirdiğim zaman içimde uzun zaman önce öldüğünü sandığım bir tutkuyu yeniden canlandırmıştı. Birini *istemek istiyordum*. Onlara ihtiyaç duymak. O her şeyi tüketen neşeyi hissetmek. Kalbim kırıldıktan sonra pes ettiğim için zayıftım. Sadece iyileşmek için zamana ihtiyacım vardı.

"O zaman kraliçe olamazsın."

"Emin ol, kraliçe ben olacağım," diye tersledim. "Yönetmek için bir kocaya ihtiyacım yok. Tek ihtiyacım olan kendimim." Artık babamın sırlarını açığa çıkardığıma göre, taleplerimi yerine getirmekten başka çaresi yoktu. "Bu zaten barbarca bir uygulama. Eğer babamın bir oğlu olsaydı, evlenmesine gerek kalmazdı. Ama bir kızı olduğu için her şey farklı. Saçmalık."

Toman orada oturdu ve hiçbir şey

söylemedi. "Zamanınızı boşa

harcadığım için özür dilerim."

"Tekrar düşünmelisin-"

"Zorunluluklar yerine aşkı seçmenin taht şansını için üzgünüm ama bu benim sorunum değil."

"Yeniden düşünmeni istememin nedeni bu değil, Clara." Gözleri benimkilerle yalvardı. "Sana gerçekten değer verdiğimi biliyorsun."

"Ve sana değer veriyorum. Bu seni sevdiğim anlamına gelmez." "Bana bir şans verseydin, belki sevebilirdin." "Beni seviyor musun?"

Başımı eğdim.

"Hayır," dedi sessizce. "Ama bu kadar soğuk ve mesafeli olmasaydın ve bana gerçekten bir şans verseydin... Sanırım yapabilirdim. Ama baban beni atadığından beri duygusuzsun. Eskiden iyi geçinirdik, birlikte gülerdik. O zamanlar senden hoşlanıyordum. Ama sen değiştin... ve benim duygularım da değişti."

Gözlerim düştü.

"Bir kadının hükümdarlık için evli olması gerekmediğine katılıyorum. Bunun neden bir kural olduğundan emin değilim. Ama kural olmasaydı bile, kraliçeyken aşk için evlenemezsiniz. Kararlarınızda stratejik olmalısınız. Aşk yakar ve söndürür. Ama dostluk, sadakat, ideolojiler... bunlar asla değişmez."

Söylediği her kelimeyi dinledim.

"Belki de bunu daha önce fark etmedin."

"İkisini de istiyorum."

Bana üzgün bir bakış attı. "İkisine birden sahip olabileceğini sanmıyorum, Clara."

"Toman bana nişanı bozduğunuzu söyledi." Babam masanın başında oturuyordu ve ben odaya girdiğimde ayağa kalkmadı. Asası elindeydi ve kolu kolçağın üzerinde duruyordu.

Sorgulama başladığında daha yerime bile oturmamıştım. "Sana söylediğim her kelimedede ciddiye aldım."

Masanın üzerinden bana soğuk bir bakış attı. "Toman'ın gururu olmadığı için şanslısın. Fikrini değiştirirsen seni geri alır."

"Gururu olmayan bir adamla asla evlenmem. Hak ettiğinden daha azını kabul etmeyen bir erkeğe ihtiyacım var. İnatçı ve biraz da egoist bir erkek istiyorum. Ben bunu hak ediyorum, kendisini sevmeyen bir kadın için kendini feda etmeye hazır bir erkeği değil."

Metanetle bağlanmış, sert bir sessizlik içinde bakıyordu.

"Kocasız hüküm süreceğim. Bu konuda benimle savaşın, ben de diğerlerine gerçeği söyleyeyim."

"Ve sana inanacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Bazen tek yapmanız gereken bir tohum ekmektir."

Beyaz-sarı saçlarını topuz yaparak bakmaya devam etti. Hem o hem de kız kardeşim bu koyu saç rengine sahipken, ben esmer saçlarımı annemden miras almıştım. Annem kız kardeşim doğduktan sonra ölmüştü, bu yüzden onun ateşli öfkesinin bana da miras kalıp kalmadığını keşfetme şansım olmamıştı. "Beni tehdit etmenin akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Senin tehdidin benimkinden çok daha kötüydü. Herkesi memnun etmek için biriyle evlenmek... barbarlık."

"Annenle onu sevdiğim için evlenmedim." Şimdi taş

gibi davranma sırası bendeydi.

"Onunla evlendim çünkü harika bir eş ve anne olacaktı. Bir eşin sizi gölgede desteklemesi, önemli olmayan tüm sıradan şeyleri yapması gerekir ki siz de çalışanlarınıza odaklanabilesiniz. Romantizm için zaman yok, Clara."

Hâlâ bir şeyler olması gerekiyordu. En azından fiziksel bir çekim. "Ne zaman istifa etmeyi planlıyorsun?"

"Vampirler yok edildikten sonra."

"Bin yıldır başarılı olamadık. Muhtemelen bir yıl daha başaramayacağız."

"Katılmıyorum."

İçimde bir huzursuzluk dalgası dolaştı, kötü bir yemekle ilgisi olmayan bir tiksinti. "Vampirler ölümsüzlüklerini korumak için kan içerler. Biz de bir şeyler yapmalıyız."

Babam hayatımda gördüğüm en iyi poker suratına sahipti. Herhangi bir anda ne düşündüğünü bilmenin hiçbir yolu yoktu. "Tanrılar bize bu armağanı bahsettiler. Bunu biliyorsun-"

"Eğer savaşta ölürsen, kraliçe ben olurum. Bir noktada bana gerçeği söylemelisin. Bu şimdi olmalı, sen hâlâ buradayken." Kobra insanları yok eden hastalık konusunda haklıydı, o halde bu konuda da haklı olamaz mıydı?

"Cehalet mutluluktur, Clara."

Bir buz parçası bedenimi delip geçti. Dehşet kemiklerimi paramparça etti. Gerçeği belirtmedi ama doğruladı. "Bir kraliçe cahil olamaz. Gerçekleri bilmeden halkımızı nasıl yönetebilirim?"

"Sır olmasının bir sebebi var."

"Ve onu korumak için sırada ben varım." Babamın harika bir poker yüzü olabilirdi ama benimki daha iyiydi.

Uzun bir sessizlik oldu, havada uzaktaki bir arının vızıltısını andıran bir gerilim vardı. Ormanımız sükûnet, huzur ve iyi haberlerin olduğu bir yerdi. Hiç paramız yoktu çünkü her şey karşılık beklenmeden karşılıksız verilirdi. Hepimizin farklı uğraşları, topluma farklı katkıları vardı. Ama şimdi, ırkımızın barışçıl temelinin sadece bir göz yanılması olduğunu fark ettim.

"Zamanı geldi, baba."

At sırtında, doğudaki orman yolunu kullandık. Bu, çoğu Eterik'in meditasyon alanlarına ya da tarım arazilerine gittiği yoldu. Ama biz dolambaçlı bir yoldan, otların arasından ve yamaçlardan yukarı doğru görünmez bir patikadan gittik.

Babamı takip ettim ama gideceğimiz yer hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bir sırta ulaştığımızda patika düzleşti ve yolculuğumuza devam ettik. Dağın yamacındaydık, orman her yanımızdan görünüyordu. Aşağıdan görünen ağaçlar o kadar uzundu ki, gölgelikleri hala bizden daha yüksekti.

Saatler sonra, birkaç fersah kuzeyde, ormanımızın kalbinde sığ bir dereye dönüşen Litheal Nehri'nin en geniş kısmının bitişiğindeydik. Birkaç kez daha döndük ve sonra otlar, bitkiler ve çiçekler kayboldu.

Taştan yapılmış bir dağa yaklaştık. Kayalar kenarlara tünemişti. Daha küçük kayalar her an aşağı yuvarlanmaya . Sert çakıllar atlarımızın toynaklarının altında çıtırdıyordu.

Gri bir duvardı ve daha önce hiç bir şey görmemiştim.

Atından indi. "Yaya olarak devam ediyoruz."

"Burası neresi?"

"*Mau Lin Thia.*" Bunun çevirisi *Ruhlar Dağı'ydı.*

Omurgamdan aşağı bir tedirginlik aktı. Sırtı bana dönük olduğu için rahatlamıştım, böylece yüzümdeki dehşeti göremeyecekti. Tek bir nefeste onu sildim ve yüzümü boş bir tuvale dönüştürdüm.

Yolun geri kalanını yürüyerek, dağın zirvesine doğru yavaşça yükselerek devam ettik. Bu yürüyüş ağır bir sessizlik içinde geçti. Kalbimde tek bir kelime bile söyleyemeyecek kadar büyük bir korku vardı.

Gittikçe daha yükseğe , zirveye ulaştığımızda patika nihayet düzleşti.

Burası bir taş mezarlığıydı. Bazılarının uçları hançer gibi keskin olan büyük kayalar yerden dışarı fırlamıştı. Hepsi gökyüzünü işaret ediyordu, ormanın ve borit ağaçlarının üzerinde yükseliyorlardı. Kayalar bizden çok daha uzun, birkaç metre daha yüksekti. Eğer ne olduğunu bilmeseydim, hiçbir şey olmadığını düşünürdüm.

Ta ki bir ışık görene kadar.

Opak bir aynadaki yansıma gibi hızlı bir ışık titreşimiydi ve sonra sanki hiç olmamış gibi kayboldu.

Nefes almayı bıraktım.

Babam öne çıktı ve ortadaki kürsüye yaklaştı. Diğerleri gibi taştan yapılmıştı ama ortasında büyük bir açıklık vardı. Siyahtı, dibi görünmüyordu, sanki dağın dibine kadar uzanıyordu. "Sanırım anlıyorsun, Clara."

Kürsünün diğer tarafına geçtim, bir şeye dokunmaktan çok korkuyordum. "O ışık... neydi o?"

"Bir ruh."

"Kimin ruhu...?" Bir orman yaratığının mı? Bir Ethereal?

"Bir insan." Bunu basitçe, duygusuzca, hiçbir şey söylemeden söyledi.

Tek yapabildiğim yüzüne bakmaktı, şok o kadar güçlüydü ki beni dizlerimin üzerine çöktürebilirdi. Nefeslerimi normal tutmak yerine aniden yükseldiklerini hissettim ve sıcak bir parıltı bedenimi parçalayarak başımı döndürdü. "Anlamıyorum."

"Tanrılar tarafından bahşedilen ölümsüzlük."

"Yani..." Tutarlı düşünceler bile oluşturamıyordum. Çok rahatsız ediciydi.

"Ruhları buraya kullanmamız için getirildi."

"Ama onları nasıl kullanacağız?"

Avuçlarını taşın kenarına dayadı, dokunmaktan korkmuyordu. "Yolculuğumuz sırasında Litheal Nehri'ni gördün."

Anlamam biraz zaman aldı. "Ruhlar dağın dibine yolculuk eder..."

"Nehirde çözündükleri yerde."

"Ve bu nehir ekinlerimizi besliyor... ve su tulumlarımızı dolduruyor."

Başını hafifçe salladı. "Evet."

Dehşet tarif edilemezdi. Kendi derimin içinde kendimi hasta hissediyordum ama bu tuzaktan kurtulamıyordum. Neredeyse iki bin yıl yaşamıştım... masumların ruhları üzerinde. Kalbim atmaya devam ediyordu çünkü bir başkasınınki atmıyordu. "Onlara ne oluyor?"

"Bir kez kullanıldılar mı, çözülürler."

"Ruhlarının öbür dünyaya gitmediğini söylüyorsun... çünkü bizi hayatta tutmak için kullanılıyorlar?" Neredeyse kelimeleri yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordum. Gözlerimin arkasından sıcak yaşlar akmaya başladı. Bu kötü bir rüya gibiydi... bir kabus.

"Evet."

Baktım, baktım ve baktım. Dehşete kapılmıştım, başka ne yapacağımı bilmiyordum. "Bunun bir şok olduğunu anlıyorum-"

"Tanrılar seninle konuşmadı, değil mi?" Tekrar kara deliğe baktım, her insanın sonunun geldiği yere. "Bunu biz inşa ettik. Bunu biz yaptık. Sonra da diğerlerine yalan söylüyoruz ki suçluluk duymadan uzun hayatlarının tadını çıkarabilsinler."

Babam sessizdi.

Bu kadar uzun yaşamak için kaç ruh ? Yüzlerce mi? "Yol bu, Clara. Tek yol bu."

Bakışlarımı kaldırdım ve ona bir kez daha baktım.

"Ne kadar acı verici olursa olsun, hayatta kalmamız her şeyden ya da herkesten daha önemlidir."

Aşağılık. Kahrolası aşağılık. "Bizim suçlarımız onlarınkinden daha kötüyken neden vampirlere karşı bu soykırımı ilan ettik?" Neredeyse iki yüzyıl boyunca onları dünyadan silmeye çalıştık, çünkü onlar da aynı şeyi istiyordu.

"Sen akıllı bir kızsın Clara," dedi. "Cevabı biliyorsun."

Anlamak, gerçeği bulmak için derinlere inmek benim için biraz zaman aldı. "Çünkü aynı kaynak için rekabet ediyoruz..." Hayatta kalabilmemiz için insanların ölmesi gerekiyordu. Vampirlerin beslenmek için onları canlı tutması gerekiyordu. Ya da daha kötüsü, onları da vampire dönüştürmek... Böylece bize ulaşamayacaklardı.

Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Bir hafta içinde dünyam paramparça olmuştu. Hayatım asla eskisi gibi olmayacaktı.

"Evanguard Kraliçesi olarak, bu sırrı korumak ve rakiplerimizi yeryüzünden silmek sizin göreviniz. Vampirler ortaya çıkmadan önce hayat kolay ve basitti. Sonra ortaya çıktılar... ve işleri karıştırdılar. Sadece bir ırk sonsuza dek yaşayabilir ve o da biziz."

Birkaç gün boyunca ağaç evimde kaldım ve hiç ayrıldım. Zamanımın çoğunu yatakta, pencereden dışarı bakarak ya da tavana bakarak geçirdim. Günler sonra, duyduklarımın şokunu hâlâ üzerimden atamamıştım.

Cobra beni uyarmaya çalıştı ama ben ona inanmadım. Şimdi keşke kalsaydım diyorum.

Ne yapmak için kaldı, emin değildim.

Tüm hayatım boyunca vampirler düşmanımdı. Kingsnake'i uykusunda öldürmek için diğer suikastçılara katılmaya gönüllü olmuşum. Hastalığımıza karşı bağışıklığı olan masum kadını öldürmek için.

Kendimden nefret ettim.

Tüm yalanlara inanmıştım... çok uzun süre.

Kapım çalındı ve düşüncelerim paramparça oldu. Uzun zaman önce soğumuş olan sıcak bir fincan çayla yemek masasına oturdum. Pencere açıktı ve yağmur dinmişti. Ilık bir gündü, güneş ışığı dalların arasından sızıyordu. "Açık." Fallonworth'ta kapıları kilitlemezdik. Suç diye bir şey yoktu, bu yüzden gereksizdi.

Toman'dı. Yemek odasında bana katıldı ama ayakta kaldı. "Baban gelmeni istiyor."

Gözlerim soğuk çayımda kaldı. "Nedenini söyledi mi?" "Savaşa hazırlanıyor."

Yavaşça dönüp ona bakmadan önce sustum. "Ne demek istiyorsun?" "Şafakta Grayson'a doğru yola çıkıyor."

Komutanlarıyla birlikte durduğu taht odasına girdim. General Therion, karısı Ellasara ile birlikte oradaydı. Birlikte durdular ve masanın karşısındaki haritaya baktılar.

"Birden fazla yönden saldırmalıyız," dedi Ellasara. "Eşsiz arazileri nedeniyle, dağın yamacından gelen istilacıları durduramazlar. Eğer dağa tırmanıp oklarımızı ve toplarımızı yüksek bir yerden fırlatırsak, bunun üstesinden gelemezler. Eğer dağa tırmanmaya çalışırlarsa, onları teker teker indiririz."

"Kuvvetlerimizi konumlandırmak zaman alacak," dedi General

Therion. "O zaman hazır olana kadar saldırmayacağız," dedi

Ellasara. "Seni görecekler," dedi babam.

"Gün ışığında çalışırsak olmaz," dedi. "Ve eğer kurnaz olmazsak."

Kalbim acıyla çarparak masaya yaklaştım. "Beni mi görmek istediniz, baba?"

Gözlerini haritadan kaldırdı ve bana baktı. "Odayı boşaltın."

Herkes taht odasını terk etti ve alandan çıktı. Birbirimize bakıp herkesin gitmesini beklerken gergin bir andı. Sonra sadece biz ve sessizlik vardı, ne ayak sesleri ne de haritaların hışırtısı.

"Neden şimdi Grayson'a saldırıyorsun?" Ben sordum.

"Söylediğin şey yüzünden."

"Ne dedim ben?" Şaşkınlıkla sordum.

"O Kingsnake ve hayvanı Grayson'da değil."

Kahretsin, bunu ben mi söyledim? Bu bilgiyi hatırlamam biraz zaman aldı.

"Bu da krallığının savunmasız olduğu anlamına gelir."

Hay sikeyim. "Kobra Vampirleri orada konuşlanmış durumda. Kobra geçici hükümdardır."

"Eğer geçici bir hükümdarı varsa, bu topraklarını uzun bir süreliğine boşalttığı anlamına gelir. Ne yaptığından emin değilim ama halkı için bir tedavi bulmak üzere o insanla birlikte çalıştığından şüpheleniyorum. Çok batıda, kuzeyde ya da kıtanın tamamen dışında olabilir. Şimdi istila zamanı."

Hepsi benim hatamdı.

"Bunu beklemeyecekler. Buna hazırlıklı olmayacaklar." Masanın üzerindeki haritayı rulo yaptı ve bir kurdeleyle bağladı. "Önce Grayson'ı yok edeceğiz. Orijinallerin sayısı çok az ve yardım almadan zafer kazanma şansları yok. Ve Diamondbacks... önemsiz."

Hayatım boyunca bu an için çalışmışım ama şimdi... yanlış hissediyordum. "Seni hafife almışım, Clara."

Dikkatim tekrar ona yöneldi.

"Geri dönen tek suikastçi sendin. Ve eğer bu girişimi tamamlama cesaretini göstermeseydin, bu hayati bilgiye, bu savaşı kazandıracak bilgiye sahip olamayacaktık."

Karanlık çökene kadar bekledim.

Gecenin köründe ağaç evimden çıktım ve ateşböceklerinin ışığının rehberliğinde ağaçların tepesindeki kuş kafesine gittim. Kuşların çoğu

Uyuyorlardı ve içeri girdiğimi duyduklarında yemek beklentisiyle hemen kıpırdandılar.

Köşedeki baykuşun yanına gittim, sahip olduğumuz tek gece kuşuydu. Kafesi açtım, onu birkaç ödül mamasıyla besledim ve sonra koluma atlamasını izledim. "Bir iyiliğe ihtiyacım var, Ominus." Onu pencereye doğru götürdüm ve o da tüneğine zıpladı. "Bu mektubu benim için teslim etmeni istiyorum." Küçük bir parşömendi ve yolculuğu sırasında uçup gitmesin diye bacağına sabitledim. "Krallıklara değil, Grayson'a. Bu mesaj gecegezenler için." Büyük, ışıldayan gözleriyle bana baktı, başını iki yana eğdi. Ona bir ödül daha verdim. "Bunu yapmanı ve hemen geri dönmeni istiyorum, böylece kimse gittiğini bilmeyecek."

Tekrar koluma atladı ve ben de onu pencereye doğru kaldırdım. "Acele et." Kolumu havaya kaldırdım, o da uçtu ve hemen gecenin içinde kayboldu.

OceanofPDF.com

KINGSNAKE

Kapı açıldığında çalışma odamdaydım.

Viper kapıyı çalmadan içeri girdi ve doğruca masama yöneldi. "Az önce bir mektup aldık." Kapsülü aramızdaki masanın üzerine koydu. "Bir baykuş."

Pencereden dışarı baktım, şafağın ışığının dünyanın dört bir yanına yayıldığını gördüm. "Kimden gelmiş?"

"Bilmiyorum. Kapsülü tanımıyorum ve okumadım."

Metal kapağı çevirip tüpü eğdim, küçük parşömen haritamın üzerine düştü. Parmaklarım kâğıdı düzleştirdi ve parşömen üzerindeki zarif yazıyı görerek zorla açtı. "Bu Kobra için."

"Kimden?"

İçeriği okumadım ve en alta atladım. "Clara." Parşömeni bıraktım ve hemen sıkı bir rulo haline döndü.

Viper kardeşimizi almak için çoktan kapıdan çıkmıştı.

Mektubu okumayı ne kadar merak etsem de, kardeşimin mahremiyetine saygı duyduğum için onu rahatsız edemezdim. Bunun sadece onun gözleri için bir aşk ilanı mı olduğunu yoksa söyleyecek daha önemli bir şeyi mi olduğunu bilmek istiyordum. Bunu öğrenmek için odaya girmesini beklemek zorundaydım.

Bir an sonra Kobra kapıyı öyle sert itti ki duvarda bir çentik oluştu. Masaya koştu ve parşömeni çözdü. Sonra onun

Sözlerini okurken gözleri ileri geri kaymaya başladı, en aşağıya .

Ayağa kalktım.

Engerek ateşin yanında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Kobra mektubu yanına indirmeden önce iki kez okumuş gibiydi.

Kendi başına konuşması için çok sabırsızdım, bilgi almak için bastırdım. "Ne söyledi?"

Kobra bana doğru yürüdü ve mektubu uzattı, gözleri hafif bir şaşkınlık içindeydi. Tekrar açtım ve okumaya başladım.

Kobra,

Haklıydın. Her konuda haklıydın.

Ben bunu yazarken saat gece yarısını geçiyor ve babam şafakta Grayson'a saldırmak üzere ordusuyla birlikte Evanguard'dan ayrılıyor. Ben oradayken Kingsnake'in Grayson'da olmadığını söyleme hatasını yaptım... Hepsi benim hatam.

Çok özür dilerim.

General Therion ve Ellasara dağlardan saldırıyı planlıyor. Babam güney sınırınıza saldırırken, ateş oklarını ve toplarını doğrudan üzerinize atacaklar, böylece onlarla savaşamayacaksınız.

Babam, kocası olmadan ölmesi durumunda tacı bana verdi. Eğer geri dönmez ve güç bana gelirse, ırklarımız arasında bir ateşkes ve düşmanlığımız için bir özür yayınlayacağım.

Halkımın sizinkilere karşı giriştiği acımasız soykırımdan sonra sizden bir şey istemeye hakkım olmadığını biliyorum ama babamı savaşta takip eden erkekler ve kadınlar da benim kadar masum. Onun ne yaptığının farkında değiller. Bizim gerçekte ne olduğumuzun farkında değiller. Eğer bilselerdi, kılıçlarını indirir ve çekip giderlerdi. Teslimiyetlerini kabul etmenizi ve hayatlarını bağışlamanızı istiyorum.

Babam böyle bir merhameti hak etmiyor ama yine de sizden bunu istiyorum. Onu esir alın. Onun yerine hükmedeceğim ve halkımıza düzen getireceğim. Gücümü sağlama aldıktan ve ırklarımız huzura kavuştuktan sonra onu serbest bırakmanı isteyeceğim.

Bilmen gereken başka bir şey daha var, olacaklarla hiçbir ilgisi olmayan bir şey. Sana geldiğimde, sevmediğim bir adamla nişanlıydım. Babamın ayarladığı bir evlilikti. Evanguard'a döner dönmez nişanlıma olanları anlattım ve bu anlaşmayı sonlandırdım. Kırık bir kalpten sonra aşktan vazgeçtim ama sen kendimden asla vazgeçmemem gerektiğini anlamamı sağladın.

Bir gün aşk için evleneceğim.

İyi dövüş, Clara.

Parşömeni Engerek'e uzattım ve sonra diğer kardeşime baktım.

Ateşin önünde durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini duvardaki tablolardan birine dikmişti. Yaklaşan haberlerden dolayı ne rahatlamış ne de korkmuş görünüyordu. Belirli bir şeyi varmış gibi görünmüyordu.

Viper sözlerini bitirdi ve Cobra'ya duygusuz bir bakış attı. "Bunu ona neden söyledin?" Cobra gözlerini kaçırdı. "Kasıtlı değildi."

"Kasıtlı değil miydi?" Engerek tersledi. "Ethereal tam şu anda yolda-"

"Ve başarılı olmak için ihtiyacımız olan tüm bilgilere sahibiz." Yaklaşan savaş başımızın üzerindeyken, tartışacak ve suçlayacak zamanımız yoktu. "Stratejilerini biliyoruz ve bunu kendi avantajımıza kullanabiliriz. Patlayıcılarımızı dağın yamacına yerleştirebilir ve harekete geçtikleri anda hepsini öldürebiliriz. Tüm kuvvetlerimizi iki nokta arasında bölmek yerine güney kapısına yerleştirebiliriz."

Engerek Kobra'ya bakmaya devam etti.

"Kral Elrohir'i öldürür ya da ele geçiririz," dedim. "Ve Clara kraliçe olduğunda, aradığımız barışa kavuşacağız. Kobra sayesinde sonunda bu savaşı sonsuza dek kazanacağız."

"*Ya da.*" Engerek bir adım öne çıktı. "Hepsini öldürürüz ve sonra Evanguard'a saldırırız. Son Ethereal'i de öldürür ve onları yeryüzünden sileriz."

Kobra ona bakmak için döndü. "Bu bir seçenek bile değil-"

"Aynı mektubu mu okudunuz?" Engerek tersledi. "Ethereal'in insanları zehirlediğini kabul ediyor. Ve Ethereal'in ölümsüzlüğü başka bir şekilde sürdürdüğünü itiraf etti. Bunun kan içmekten çok daha mide bulandırıcı bir şekilde olması beni şaşırtmazdı-"

"Hiçbir şeyi varsayamayız," dedim.

"Evet, söyleyebiliriz," dedi Engerek. "Bize söyleyebilirdi ama söylemedi. Neden?"

Kobra'nın gözleri bir ileri bir geri kayıyordu.

"*Neden?*" Engerek bastırdı. "Çünkü gerçeği öğrenirsek hepsini yok edeceğimizi biliyordu. İsteklerinin hiçbirini yerine getirmezdik. Yaptıkları her ne haltsa *çok kötü*. Şimdiye kadar işlediğimiz tüm suçlardan çok daha kötü."

Kobra onunla yüz yüze geldi ve öne çıktı. "Ayrıca kendisinin ve diğerlerinin bu suçlar hakkında hiçbir bilgisi olmadığını söyledi. Eğer öldürmüş olsalardı, her şey farklı olurdu. Onlar masum ve biz de masum insanları öldürmeyeceğiz-"

"Biz masum insanlarız ama yine de bizi öldürdüler," diye tersledi Engerek.

Elimi kaldırdım ve aralarına girdim. "Bunun için zamanımız yok. Ethereal bizim için geliyor ve bir araya gelmemiz gerekiyor. Bu savaşı kazanmamızın nedeni Clara'nın verdiği bilgiler olacak. Onun isteklerini yerine getirmek yapılacak en onurlu şey olacaktır."

"Ya da bu bir tuzak," dedi Engerek. "Bizi yoldan çıkarmak için..."

"O bunu yapmaz," dedi Cobra.

"Ona birkaç kez çakmıştın, yani onu tanıyor musun?" Viper dedi ki.

Kobra ileri atıldı ve yumruğunu kardeşimizin suratına indirdi. "Onun hakkında bir daha böyle konuş-

"şunu." Cobra'yı çekip çıkardım ve duvara fırlattım. "Clara'nın isteklerini yerine getireceğiz, çünkü Ethereum en başından beri bize haksızlık etmiş olsa bile, biz farklıyız. Onlar kötü canavarlar, biz değil. Sonunda bunu kanıtlamak için bir şansımız var."

Kobra kendini toparladı ama hâlâ öfkeli

görünüyordu. Engerek elini kılıcının kabzasına

dayadı.

"Cobra, sen Crescent Falls'a gidecek ve Orijinallerle birlikte döneceksin," dedim. "Engerek ve ben savaşa hazırlanacağız."

Birbirlerine bakmaya devam ettiler.

"Bu, hayatlarımızı sonsuza dek değiştirecek bir an," dedim. "Değişimin eşiğindeyiz. Yeni bir ufuk. Savaş uzun sürecek ve hayatlar kaybedilecek. Her zamankinden daha çok savaşaacağız, çünkü bu bilgi zaferimizi garanti etmiyor ve kibrimizi garanti etmesine izin veremeyiz. Birbirinizle barışın... çünkü bu hepimizin yaşadığı son an olabilir."

Kobra öfkesini hafifçe bastırdı, bakışları daha az ölümcüldü.

Engerek kılıcının kabzasını bıraktı. "Arkanı kolladığımı biliyorsun, Cobra."

"Ve sen de benim senin arkanı kolladığımı biliyorsun."

Ayağa kalk.

Uyuyorum.

Kalk dedim. Yatağa doğru yürüdüm ve Larisa'yı hala uyurken buldum, yorgan çıplak vücuduna sarılmıştı. "Tatlım." Elimle yüzünü kavradım.

ve alnından öpmeden önce saçlarını taradım.

Onu güzelce uyandırırısın.

Larisa onu öptüğümü hissettiğinde keyifli bir iç çekti. Gözleri yavaşça açıldı.
"Saat kaç?"

"Dawn."

Bir inilti çıkardı ve arkasını dönmeye çalıştı.

Onu kendime doğru çektim. "Kalkıp hazırlanmanı istiyorum."

"Ne için hazırlanayım?"

"Sana sonra anlatırım."

Neler oluyor? Fang'e

her şeyi anlattım.

Geliyorlar.

Evet.

Larissssa ile ne yapacaksın?

Onu göndermek istiyorum ama gitmeyeceğinden korkuyorum.

O yapmayacak, ben yapmayacağım.

Korktuğum şey tam olarak buydu. Bir keresinde göndermeye çalışmışım ama hemen bana geri dönmüşlerdi.

Larisa sonunda arkasını dönmeyi bıraktı ve dik oturdu. Mahremiyetini korumak için değil ama göğüs uçlarını soğuktan korumak için battaniyeyi göğsüne sardı. "Ne oldu?" Fang sürünerek yatağa girdi ve pullarla kaplı bir köpek gibi onun yanına kıvrıldı.

Onun yanındaki yatağa oturdum. "Biz konuşurken Ethereal Grayson için yürüyor." Bunu anlaması bir anını aldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Ona Clara'nın mektubundan bahsettim.

"Bu bir numara değil mi?"

"Kobra yle düşünmüyor," dedim. "Yarın, muhtemelen günün ilk ışıklarıyla birlikte burada olacaklar."

"Panzehiri henüz insanlarla paylaşacak vaktimiz olmadı." "Ve zamanımız olmayacak."

"Güçlerimiz yeterli olacak mı?"

Gözlerindeki korkuyu görebiliyor, sesinden duyabiliyordum. "Kobra Orijinalleri almak için yola ıktı. Bu savaşta hayatta kalmak için yeterli gücümüz olacak ama kazanan elimiz Clara'nın bilgisi. Eğer doğru stratejiye sahipseniz, yüz asker on bin kişilik bir orduyu yenebilir."

Başını hafifçe salladı. "Hazırlanmanıza nasıl yardımcı olabilirim?"

Boktan kısım gelmişti. "Larisa, burası sana göre bir yer değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Burada kalamazsın," dedim. "Seni izlerken halkıma liderlik edemem ve arkamı kollayamam."

"Bunu son yaptığında neredeyse lyordun."

fkesi beni donmuş bir rüzgâr gibi çarptı. "Larisa-

"Benimle evlenmek istediğini söylüyorsun ve sonra beni uzağa gönderiyorsun-" "*Seni korumak için.*"

"Vampirlerin Kraliçesi, Karanlığın Leydisi olacağımı söylemiştin. Ne tür bir kraliçe halkını terk eder?"

"Ama benimle evlenmedin. Ve sen dnmedin." "Ne fark eder ki-"

"Dünyadaki tüm fark bu," diye tersledim. "Ethereal ork değildir. Goblin değiller. Vampirler gibi bile değiller. Onlar daha güçlü. Evet, kılıç kullanmada iyisin ama onlara meydan okuyacak yeteneklere sahip değilsin."

Gözleri hızlı bir hareketle benimkiler arasında gidip geldi. "Her olursa olsun, seni terk etmeyeceğim."

Hay sikeyim. "Larisa-"

"Diğer askerlerle birlikte ön cephede durmak zorunda değilim. Grayson'ın içinde kalabilirim."

"Galip geleceğimizi düşünüyorum ama bu garanti değil. Eğer bizi ele geçirirlerse, her birimizin kellesini uçururlar ve sizi de esirgemezler. Sana ne söylediğimi anlıyor musun?"

"Evet. Ölebilirim." Yüz ifadesinde ya da sesinde korku yoktu. "Ama sensiz devam etmektense senin yanında ölmeyi tercih ederim."

Beni sevdiğini hiç söylememişti. Ama bunu ima etme şekli, o üç küçük kelimeyi söylemesinden çok daha güçlüydü. "Seni dönüştürebilirim. Geçiş için yeterli zamanımız var. Bir vampir olarak çok daha güçlü olacaksın, bir Orijinal olarak benden daha güçlü olacaksın."

Hızlı bir nefes alırken gözleri hemen düştü.

Umutlarım bu kadar yüksek olmasaydı reddedilme acıtmazdı. Bu bir alay gibiydi... ama eğlenceli bir alay değildi. "Saraya yakın bir yerde kalmanı istiyorum. Fang seninle kalacak."

Seninle savaşıcağım, Kingsnake.

Ben için Larisa'yı korumanı istiyorum.

Benim yerim senin yanında-

Onu kendimden daha çok önemseydiğimi biliyorsun. Ve senin de onu önemseydiğini biliyorum.

Larisa hâlâ bana bakmıyordu. "Bunu düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacım var." "Sorun değil."

"Kızgınsın..." Yavaşça dönüp tekrar bana baktı.

"Bakmıyorum."

"Bana yalan söyleyemeyeceğini biliyorsun."

Öfkemi bastırırken gözlerim onunkilere odaklandı. "Bensiz yaşayamayacağını söylüyorsun, ama sonra sözlerine bağlı kalmayı reddediyorsun."

"Hiç reddetmedim. Sadece düşünmem gerek-"

"Düşünecek ne var ki?" Kavga etmek istemiyordum. Yarın ikimiz de ölebilecekken yapmak istediğim son şey buydu. Ama kelimeler ağzımdan döküldü ve tartışmalar başladı. "Birlikte olabilmemizin tek yolu bu. Ve savaş arifesinden daha iyi bir zaman olabilir mi?"

"Bunu düşünmek için dünya kadar zamanım olduğunu söylemiştin-"

"Ve sonra gitmeyi reddediyorsun ve yanımda öleceğine söz veriyorsun. Belki sözlerini yanlış yorumladım ama bu oldukça açık bir aşk ilanı. Sınır tanımayan, her türlü fedakârlığı yapabilecek türden bir aşk." Evet, kızgındım. Bana istediğimi vermediği için öfkeliydim. Kendisine bahşedilecek korumayı kabul etmediği için öfkeliydim.

"Eğer senin yanında bir insan olarak ölürsem, hala bir ruhum var demektir."

"Ve eğer mitolojiniz doğruysa, o zaman ruhum öbür dünyada sizinkini bulamayacak. Yani o zaman beni kaybedeceksin. Sonsuza kadar birlikte kalmamızın tek yolu bu."

kaçırdı. "Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var... Bu büyük bir karar."

Söyleyecek daha çok şeyim vardı ama onun yerine çenemi kapattım. İçten içe, asla evet demeyeceğinden korkuyordum. O sadece kaçınılmaz olanı erteliyordu. Eğer Ethereal'i yenersek ve artık onun ya da başkası için bir tehdit olmaktan çıkarlarsa, beni terk edecekti. Şu anda korunmak için bana ihtiyacı vardı, ama sonra hiçbir şey için bana ihtiyacı kalmayacaktı.

Yataktan kalktım ve kapıya yöneldim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu acı dolu bir sesle.

Hayal kırıklığımı gizlemek için elimden geleni yaparak ona döndüm. "Savaşa hazırlanmak için."

Bütün gün hazırlıklarla geçti ve hızla akşam oldu.

Engerek Grayson'ın yanına döndüğünde üzerinde zırhı yerine normal kıyafetleri vardı çünkü dağlara doğru yapılan yürüyüş zorlu geçmişti. "Patlayıcıları dağın yamacı boyunca gömdük. Ağırlıklarından kaynaklanan yeterli basınçla patlamaları gerekir."

"Peki ya yapmazlarsa?"

"Adamlarımızı dağın tepesine yerleştirdim. Patlayıcılarımızdan birini yakacaklar ve sonra aşağıya atacaklar. Bu işe yarayacaktır."

Başımınla onayladım. "İyi iş çıkardın."

Komutanlardan biri bana yaklaştı. "Kral Serpentine geldi." "Çok hızlıydı," dedi Engerek.

"Kobra onlarla karşılaştığında çoktan yola çıkmış olmalılar." Atların çimenlik alanda toplandığı doğru kapısına doğru yola koyulduk. Siyah bineklerinin üzerinde siyah zırhları ve pelerinleriyle hepimizden bir adım üstündüler. Ve kibir dolu bakışlarıyla bunu biliyorlardı.

Babam atından indi ve bana doğru yaklaştı, miğferi kolunun altındaydı, pelerini akşam esintisinde dalgalanıyordu. Aynı boydaydık ve durup birbirimize baktık. "Kardeşin bana sevgilisinden gelen mektuptan bahsetti."

"Dağın yamacını patlayıcılarla hazırladık. Topraklarımıza ayak bastıklarında hepsini öldüreceğiz."

Başıyla onayladı.

"Ve sonra kuvvetlerimizi kuzey kapısına odaklayacağız. Eğer güçlerinin yarısı dağın yamacındaysa, bizim sayımız da eşit olmalı."

Sessizce döndü ve sanki tüm bunları hayal ediyormuş gibi uzaklara baktı.

"Kanlı canlı gelmene şaşırdım."

Babam bana döndü. "Bu son savaş olabilir. Bunu hayatta kaçırmazdım."

"Kral Elrohir'i , teslim olmalarını kabul edeceğiz." "Sonra da onları ebedi köleler haline getireceğiz."

Bakışlarındaki kan arzusundan irkildim. "Amacımız Ethereal'i yenmek ve yeni bir barış çağını başlatmak."

"Barış mı?" Gözleri kısıldı, sesi bir ısırıkla kesildi. "Bin yıldır bize huzur verdiler mi? Onlara barış falan yok. Bu pislikler kuyuyu zehirlemeye karar verdiği için oğlum dünyanın öbür ucunda, terk edilmiş bir diyarda. Kral Elrohir'i alaşağı edeceğim ve hepsini isteğime boyun eğdireceğim." Konuşmaya devam edemeyecek kadar hayal kırıklığına uğramış bir halde yürüdü gitti.

Bu hararetli anda yapıcı hiçbir şey yapılamazdı, bu yüzden onu kendi haline bıraktım. Babam beni zaten yeterince hor görüyordu. Yangına körükle gitmeye gerek yoktu. Arkamı döndüm ve Cobra'yla karşılaştım.

"Yollarımız kesiştiğinde zaten yolu yarılamışlardı," diye açıkladı. "Bu da bir şans. Aksi takdirde zamanında varamayabilirdi. Herkesi doyurmak için vagonlar dolusu esir getirmişler."

Larisa'nın insan olmasının tek iyi yanı kanıydı. Bu beni gelecek savaş için güçlendirecekti. "Babam bir sorun olabilir."

"Şimdi ne gibi tehditlerde bulundu?"

"Ona barış çağrısı yapacağımızı söyledim, ama o yenilgilerinin ardından Eterik'i köleleştirmek istiyor."

Kobra yavaşça başını salladı, bakışlarında şaşkınlık vardı. "Kulağa doğru geliyor..." "Bunun olmasına izin veremeyiz."

"Tabii ki."

"Viper'ın bizimle birlikte olup olmayacağından emin değilim."

"Sizinle aynı fikirde olmasa bile, size her zaman sadıktır."

Öyleydi. "Belki de Aurelias'ın burada olmaması iyidir." "Yine de üçe karşı iki olurdu."

"Ama onlar güçlü bir ikili." Bu ikisi baba ve oğuldan çok kardeş gibiydiler. Aynı ideolojilere, kemikleri donduran aynı soğukluğa sahiptiler. Tamamen kalpsiz ve özür dilemeyen.

"Bunlar yarının sorunları," dedi Cobra. "Bugün, bu savaşı kazandığımızdan emin olmamız gerekiyor. Onlara merhamet göstereceğiz ama biliyoruz ki galip gelirlerse bize hiç merhamet göstermeyecekler."

Birkaç saat uyumak için yatak odamıza döndüm. Gözcülerimiz Ethereal'i daha batıda tespit etmişti ve hesaplamalarımıza göre şafaktan birkaç saat sonra varacaklardı. Savaş ön kapımızı çalmadan önce dinlenmek, beslenmek ve duş almak için bir fırsatım oldu.

Ben geldiğimde Larisa yatakta değildi. Diğer odadaki kanepedeydi, Fang de kanepenin arkasına uzanmıştı. Çok sessizdi ama muhtemelen zihinleriyle bir şeyler konuşuyorlardı.

Duş aldıktan sonra odaya döndüm. İçeri girdiğimde şömine soğuktu ama şimdi cayır cayır yanıyordu. Larisa yatağın kenarında oturuyordu, odadan çıkmamış olmasına rağmen üzerinde uzun kollu bir elbise vardı.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa söyleyecek bir şeyi vardı. Ruh halini ve niyetini anlamak için zihin okumaya gerek yoktu

Sadece boxer'larımıyla onun yanına oturdum ve konuşmasını bekledim.

Hiçbir şey gelmedi.

Beklemeye devam ettim.

"Bu şekilde olmasını istemiyorum." Kucağındaki parmaklarına baktı. "Kızgın ya da kırgın olmamızı istemiyorum."

"Ben de öyle."

"O zaman bunu unutabilir miyiz?" Çenesini kaldırdı ve bana baktı.

Başka bir seçenek yoktu. "Bunun yerine ne yapmak istersin?"

Güzel yeşil gözler benimkilere kilitlendi, rengi ıslak taş üzerindeki yosun gibiydi. Normalden daha parlak olan bu gözler, ocaktaki alevler sayesinde doğrudan güneş ışığı gibi parlıyordu. Bana bakışı... Başka hiç kimse bana böyle bakmamıştı. Ellasara beni sadece onu diğerleri gibi güçlü bir vampire dönüştürebileceğim için istiyordu. Ama Larisa buna beni istiyordu. Eli yanağıma uzandı ve yumuşak teni kirli sakalımı avuçladı. Parmakları saçlarımın derinliklerine doğru kayarken eğildi ve beni öptü.

Onunla birlikte sarayın merdivenlerinin başında durdum, ordum kuzey kapılarındaydı. Şafak söküyordu, güneş ışığı ufukta göz kırpyordu. Bulutsuz bir gündü, soluk mavi gökyüzü her geçen saniye daha da belirginleşiyordu. Her zamanki bulut örtümüz kaybolmuş, okyanusun üzerinden süpürölüp gitmişti ve normalde bulutlar geri dönene kadar kapalı kalacağımız bir gündü. Saldırmak için çok mükemmel bir andı, bu yüzden geleceklerini biliyordum.

Larisa zırhını ve silahlarını kuşanmış, saçlarını geriye doğru tutturmuş, sadece tek bir tutamı açıktı. Fang onun yanındaydı, omuzlarına sığmayacak kadar ağırdı. Bana bakmadan önce krallığa baktı.

Söyleyecek sözüm yoktu.

Engerek basamakları tırmandı ve ona bakmamı bekledi. Ona

baktım, ne söyleyeceğini çoktan biliyordum. "Ethereal geldi."

Başımı salladım ve Larisa'ya döndüm. "Kimse Grayson'a girmemeli, ama girerlerse lütfen kaç." O an bir öpücük için çok acı vericiydi. Tek yapabildiğim bir bakış atmaktı. Yenilmiş bir bakış.

"Lütfen bana geri dön."

"Elimden geleni yapacağım." Geri çekildim ve merdivenlerden aşağı inerken Engerek'e katıldım.

Viper raporunu verdi. "Gözcülerimiz Ethereal'lerin dağa tırmanışını doğruladı. Önümüzdeki bir saat içinde Grayson'ın üstündeki sırtta olmalılar. Clara'nın verdiği bilgi doğruymuş."

"Görünüşe göre Cobra'ya bir özür

borçlusun." "İkimiz de özür dilemediğimi

biliyoruz."

"O elfle yaptığı küçük kaçamak halkımızı kurtarabilir."

Engerek bu yorumu duymazdan geldi.

Güney kapısına doğru yürüdük ve manzarayı değerlendirmek için surların üzerinde durduk. İnci beyazı zırhları uzaktan parlıyordu ve mavi pelerinleri gökyüzünün rengine uyuyordu. Ordularının sonu yoktu ve uzun olduğu kadar genişti de.

"Arkalarında kimseyi bırakmadılar,"

dedim. "Hayır."

Kobra yanıma geldi ve kaskını kafasına yerleştirdi. "Bu çok boktan."

Ona baktım.

"Ölümsüzler ölümsüzleri öldürüyor," dedi. "Ne büyük kayıp."

Sırada gece yarısı siyahı zırhı ve başındaki miğferiyle babam vardı. "Bu gün bitmeden toprağımız kızıla boyanacak."

Üçümüz de ona baktık ama hiçbir şey söylemedik.

"Kral Elrohir benim." Baba arkasını döndü ve merdivenlere ulaşmaya hazırlandı.

"Prenses Clara halkına ihanet etti ve merhamet karşılığında bize paha biçilmez bilgiler verdi. Karşılığında Kral Elrohir'i canlı ele geçirmeyi kabul ettik."

Baba yavaşça arkasını döndü ve tek kaşını şaşkınlıkla hafifçe kaldırarak ona baktı. Kobra daha uyumlu bir evlattı, bu yüzden onun karşı çıkması kayda değer bir sürpriz oldu. Baba geri döndü ve Kobra'ya doğru yürüdü. "Bu bilgiyi babasının bir dolandırıcı olduğunu bildiği için verdi. Bize karşı yürüttükleri amansız savaştan sonra merhamet göstermeye niyetim yok. Kılıcım onu yere serecek ve bunu hak edecek."

"Bu savaşı kazanma şansımızın olmasının tek nedeni onun
_."

"O zaman çenesini kapalı tutmalıydı." Arkasını döndü ve pelerini rüzgârda savrularak uzaklaştı. Merdivenlerden çıktı ve savaş alanındaki Orijinallere katılmak üzere kapıdan ayrıldı.

Kobra onun gidişini izledi, burun delikleri alevlendi. "Şimdi Ethereal'le savaşmak ve krallarını korumak zorundayım..."

"Hayatın bu fedakârlığa değmez," dedim. "Babam ona ulaşamayabilir bile."

"Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun," dedi. "Onu hiçbir şey durduramaz."

"O halde önce Kral Elrohir'e ulaşmalıyız," dedi Engerek. "Babam onu kılıcıyla şişlemeye fırsat bulamadan yakalamalıyız."

Kobra bakışlarını Engerek'e çevirdi. "Bana yardım edecek misin?"

"Deneyeceğim," dedi. "Ama benim yerim halkımıza liderlik etmektir." Kobra başıyla onayladı. "Teşekkür ederim."

Engerek uzaklaştı ve okçuların yanındaki yerini aldı. "Oklarınızı hazırlayın."

Askerler bir kovadan okları alıp ateşe verdiler ve sonra okçulara verdiler.

Okçular iplerini gerdiler ve emri beklediler. Engerek manzaraya baktı ve Ethereal'in yaklaşmasını izledi.

Miğferimi kaldırdım ve saatin geldiğini bilerek başıma yerleştirdim. Kapının arkasında kalıp savaşın gelişmesini izlemek yerine

biz yaşayalım diye canlarını vermeye hazır olan diğerlerine katılacaktı.

Engerek emri verdi. "Ateş!"

Bıçak karnıma saplandı ve sonra omzuma indi.

Eğildim ve kılıcım Ethereal'i alt eden darbeler savurmadan önce dönerek yoldan çekildim. Vuruşlarımda öyle bir ivme yakalamıştım ki, bir an için dengesini kaybederek döndü ve sonra sarsıldı. Bu benim kafasını omuzlarından ayırmak için bir fırsattı.

Başka bir saldırgan üzerimdeyken zaferin tadını çıkarmaya fırsat yoktu. Bıçağı omzuma saplandı ama zırhımın pürüzsüzlüğü onu anında savuşturdu. Vuruştan dolayı bir çürük olacaktı ama yara olmayacaktı. Onun kılıcıyla savaşta karşılaştım ve arkamdan başka bir Ethereal gelirken dans ettik. Saldırılarını düzenlediler ve Grayson Kralı'nı yenmek için tek seferde üzerime geldiler.

Vuruşundan kaçtım ve bana doğru gelen bir kılıcı savuşturmadan önce göğsüne tekme attım. Bir sonrakini engelledim ve sonra kılıcım ile geri ittim. İçimden bir enerji patlaması geçti ve kesip biçerek bir Ethereal'i ve ardından diğerini yendim.

Ama gelmeye devam ettiler.

Ve sonra patlama savaşın sesini susturdu.

Herkes, artık gökyüzünde bir toprak bulutu olan dağa döndü. Ses o kadar sağır ediciydi ki kulaklarım birkaç saniye boyunca çınladı. Dişlerimi sıktım çünkü canım yanıyordu, vücudumdaki çürüklerden daha çok yanıyordu.

Ama hepsinin yüzündeki dehşete değdi. Moralleri anında zayıflamıştı. İlk kez yenileceklerinden korkuyorlardı. Askerlerinin yarısı o dağdaydı - bu da artık yarısının öldüğü anlamına geliyordu.

Bu bana her birine saldırma, dikkatlerinin dağılmasından ve kaostan yararlanma şansı verdi. Kılıcım dönerken güneş ışığını yansıtıyordu.

ve dans ettim, muhtemelen bunu hak etmeyenlerin kanıyla kaplandım. Ama güneş acı veriyordu ve alnım terden yanıyordu. Üniformam cildimi büyük ölçüde koruyordu ama ışınlar yine de miğferimin bir kısmına nüfuz ediyordu. Acı hafif bir sızı olarak başladı ama hızla çibana dönüştü, bu yüzden düşmanımınla fazla empati kuramadım.

KINGSNAKE.

Fang'in sesindeki dehşetle tüm tedirginliğim kayboldu. *Ne oldu?*

Ellasara. Larisa ve ben onu uzak tutuyoruz, ama uzun sürmeyecek. İkimizi de öldürecek.

Hemen düşmanımı terk ettim ve kapıya doğru koştum. *Geliyorum.*

OceanofPDF.com

COBRA

Sabah öğleden sonraya döndü ve çatışmalar devam etti.

Dağın yamacı patlayıcılarımızla havaya uçurulduktan ve tüm o Ethereal'ler öldürüldükten sonra, enerjilerinde belirgin bir düşüş oldu. Kibirleri, sıcak bir sobanın üzerindeki bir tencere su gibi buharlaştı.

Şimdi babam ona ulaşmadan önce Kral Elrohir'i yenme şansım vardı.

Ceset denizinde hangi yöne gideceğini söylemek zordu. Ethereal'lerin hepsi beyaz zırhları içinde aynı görünüyordu. Onun nerede olduğunu gösteren tek işaret, tek bir noktada toplanmış olan Orijinaller deniziydi. Siyah zırhları, düşmanlarının inci beyazıyla tam bir tezat oluşturuyordu.

Yeterince yaklaştığımda, muhtemelen çok geç kaldığımı fark ettim.

Kökenliler Kral Elrohir'in muhafızlarını uzak tutarken, Kral Elrohir ve Kral Yılanlı çoktan savaşa kilitlenmişlerdi. Sadece ikisi karşılıklı yumruklaşıyor, ikisi de uzun süre üstünlük sağlayamıyordu.

Geride kalıp Kral Elrohir'in babamı yenmesini umabilirdim. Ama sadece ölümlle yenilebilirdi. Kral Elrohir teslim olmayı kabul etmez ya da merhamet göstermezdi. Sadece babamın kanlı cesedini kabul ederdi.

Kılıçla binlerce yıllık deneyime sahip iki dev, bir ileri bir geri gittiler.

Ama sonra her şey değişti - lanet bir taş yüzünden.

Babam ayağını hafifçe kaybetti ama bu, bir sonraki darbeyi kaçırmaması ve dizlerinin üzerine çökmesi için yeterliydi.

Kral Elrohir kılıcını babamın boğazına dayadı ve kanamasına neden olacak kadar sert bir şekilde bastırdı.

Kökenler savaşlarına o kadar dalmışlardı ki fark edemediler.

Babam sessiz bir öfkeyle ona baktı. Kan boğazından aşağı damlarken irkilmedi.

Kral Elrohir gülümsedi. "Her güzel şeyin bir sonu vardır." Kılıcını daha sert sapladı. "Öyle değil mi Kral Yılanlı?"

Babam metanetini korudu, bıçağı düşürdüğü yerde duruyordu.

Clara'nın babasının ölmesini istemiyordum ama benimkinin de ölmesini istemiyordum. "Barış istiyoruz." Öne çıktım ve bir nezaket göstergesi olarak kılıcımı kınına soktum.

Kral Elrohir bana sadece kısmen baktı, odağı babamdaydı. "Ve biz ölüm istiyoruz."

"Bu savaşı kaybettiğinizi biliyorsunuz. Artık ordunuzun yarısı yok edildiğine göre zafer şansınız yok. Eğer teslim olursanız, halkınızı affedeceğiz ve yeni bir barış çağına adım atacağız. Şimdilik sizi esir alacağız, ancak daha sonra serbest bırakılmanız için pazarlık yapacağız."

Kral Elrohir sırtıttı. "Sana kaç kere söyledim? Biz barış istemiyoruz. Biz ölüm istiyoruz. Hepinize ölüm-"

Babamın elindeki hançer boynuna saplandı. "Hayır-"

Elrohir zayıf düştü ve dizlerinin üzerine çöktü, kılıcı parmaklarının arasından aşağıdaki toprağa düştü. O düşerken, babam ayağa kalktı ve yere yığılana kadar kılıcı boynunda çevirdi. Kral Elrohir düşmüştü ve artık bir cesetti.

"Teşekkür , oğlum." Babamın yüzünde o lanet olası surat ifadesi vardı.

Şok içinde, onun ölü bedenine bakmaktan başka ne yapacağımı bilemiyordum.

Kornalar çalmaya başladı - Eteriklerin geri çekilişı. "Geri çekilin!" At sırtındaki komutanlardan biri asker saflarının arasından atını sürdü. Kornalar çalmaya devam etti.

Babam orada duruyordu, onu hiç görmediğim kadar mutluydu. "Son Ethereal'i de öldürün. Hiçbirinin kaçmasına izin vermeyin."

OceanofPDF.com

LARISA

Ellasara kılıcını güzel bir dansla savuruyor, o kadar hızlı hareket ki gözlerim takip etmekte zorlanıyordu. Altın rengi saçları o hareket ettikçe güzelleşiyor ve parlıyordu. Gözleri ateşten yapılmıştı, tıpkı dağın yamacında yanan ağaçlar gibi. "İyi ." Kılıcını benimkinin üzerine indirdi. "Sana bunu vereceğim, tatlım."

Kılıcının yüzüme çarpmasını engelledim ve Kingsnake'in bana öğrettiği şekilde geri ittim.

Fang dışarı fırladı ve vücudunu kadının ayak bileklerine doladı ve onu çelmelemek için sıktı.

Ellasara bıçağını hemen adamın pullarına sapladı.

Hiiiiisssss.

Kan sızmaya başladı.

"Kaltak, seni öldüreceğim." Kılıcımı ona doğru savurdum ve onu geri çekilmeye zorladım. Onu Fang'den uzaklaştırdım ve gafil avladığım için avantajımı korumaya çalıştım ama beni tekrar geçmesi uzun sürmedi.

Sen iyi misin?

Ben iyiyim. Ona odaklan.

Dövüş devam etti ve kaslarımın yorgunluktan çığlık atması çok uzun sürmedi. O daha yetenekliydi, çok daha dayanıklıydı. **I**

bunu daha fazla yapamam.

Kingsnake yolda.

Ellasara küçük bir gülümseme takındı ama bu gülümseme büyük bir kibirle doluydu. "Çok güzelsin, hakkını vermeliyim. Kingsnake'in sende başka ne gördüğünden pek emin değilim."

"Ben bir sürtük değilim. Buna ne dersin?"

Gülümsemesi düştü ve sertçe üzerime geldi.

Fang omzuna indi ve boynuna bir ısırık sapladı. Kadın çığlık attı

ve onu üzerinden atmaya çalıştı.

Getir onu.

Kılıcımı sertçe indirdim ve zırhına defalarca vurdum, bir parçasını içeri göçerttim ve kolunun üzerindeki bir bölümü patlattım. Kılıcımı kolunun üzerinde gezdirdim ve taş damlayan bir kan nehri oluşturdum.

"Ahh!" Şimdi çok öfkeliydi. Tekrar ayağa kalktı ve takip edemediğim bir dizi darbe savurdu. Koluma iyi bir darbe indirdi, sonra da karnıma tekme attı. Onu yaralamıştım ama bu onu daha da güçlendirmişti.

Sahip olduğu her şeyle bana saldırdı.

Fang tekrar onun üzerine indi, vücudunu boynuna doladı ve sertçe sıktı.

Neredeyse geldi. Sıkı tutun.

Fang'in sıkıştırmasına aldırmadan üzerime geldi, kendi hayatına mal olsa bile beni öldürmek istiyordu. Kılıcımı yakaladı ve beni kuvvetlice itti, ardından yüzüme öyle sert bir yumruk attı ki geri uçtum ve taş çarptım.

Dünyam birkaç saniyeliğine karardı. O kadar şaşırmıştım ki, neyin aşağı neyin yukarı olduğunu bilmiyordum. Güneş çıkmıştı ama ışığı göremiyordum. Sonra bir şey beni delip geçerken vücudum sarsıldı.

Hayır.

Birden sıcak hissettim. Sertleştım. Ve sonra... acı hissettim.

Hiiissssss.

Kavga sesleri duydum... ve sonra hiçbir şey duymadım.

OceanofPDF.com

KINGSNAKE

Kaskımı çıkardım çünkü ter beni öldürüyordu ve görüşümü kısıtlıyordu. Merdivenlerin dibine ulaştım ve yukarı baktığımda Ellasara ve Larisa'nın hararetli bir savaşa tutuştuğunu gördüm.

Acele edin.

Merdivenleri olabildiğince hızlı çıktım, her seferinde iki basamak çıktım ve saatler süren savaştan sonra elli kiloluk zırhı taşımaktan bacaklarımda oluşan çığılgı görmezden geldim. Sonunda tepeye ulaştım ve neredeyse dizlerimin üzerine düşüyordum.

Larisa kan gölünün içinde yerde yatıyordu. "Hayır..."

Fang yerdeydi, vücudu Ellasara ve Larisa'nın arasındaydı ve üzerine gelen bıçaktan kaçınmak için sola doğru kaçtı. **Hüssssss.**

Şok anında geçti ve yerini daha önce hiç hissetmediğim bir öfkeye bıraktı.

Fang, Viper'ı çağır. Ona doktoru getirmesini söyle.

Fang kendini tuttu. **Onun vücudunu bütün olarak yuttuktan sonra.**

Şimdi git. O benim.

Bir süre kendini tuttuktan sonra Fang kaçtı.

Ellasara bakışlarını bana çevirdi, saçları hafif esintide dalgalanıyordu, zırhının çeşitli yerleri ezikti. Kolu kanıyordu ve yaraya Larisa'nın sebep olduğunu umuyordum. Bana o kendini beğenmiş gülümsemesini takındı.

onu öldürmeyi daha çok istememe neden oldu. "Evcil hayvanın için üzgünüm Kingsnake. Darılmaca gücenmece yok."

Kılıcım kınından çıkmış ve elimdeydi. Ona doğru ilerledim, bu dövüşü olabildiğince çabuk bitirmeye hazırdım.

Birkaç adım geri atarken kılıcını bileğinin etrafında döndürdü. "Sarışınları tercih ettiğini sanıyordum-"

Sanki sabahtan beri dövüşmüyormuşum gibi, sanki vücudum hiç olmadığı kadar formdaymış gibi, ona öyle hızlı darbeler indirdim ki, hepsi bir bulanıklıktı. Darbelerime karşılık verirken çelik çelikle çarpışıyordu ama onu bir dağın ivmesiyle ittim, ayağını tutmaya çalışırken onu geriye doğru zorladım. O kibirli sırtışın yerini ter ve dehşet almıştı. Tüm kalbimle sevdiğim bir kadın en büyük düşmanım olmuştu ve ona ne merhamet ne de şefkat gösterdim.

Platformun kenarına ulaştığımızda ve merdivenlerden başka gidecek yer kalmadığında, kılıcını elinden çekip aldım ve bıçağımı boynuna sapladım. Vücudu ve kafası yerde kılıcına katıldı ve o kadar hızlı dönmüştüm ki düşüklerine tanık olmadım.

Ben Larisa'nın yanına koşarken, Viper görevlerimizle birlikte geldi.

"Larisa." Yanına diz çöktüm ve elimle başını destekledim. "Tatlım?"

Gözleri kapalıydı ve kesinlikle hareketsizdi.

Zırhının kilidini açtım ve elimi göğsüne koyarak küçük nefeslerini hissettim. "Yaşıyor." İçime bir rüzgâr fırtınası gücünde bir rahatlama doldu. Kalbim yeni bir yaşam sarsıntısıyla sıkıştı.

"Zar zor." Doktor diğer tarafına geçti ve yarasını değerlendirdi. Tam karnına saplanmıştı, bağırsakları açıktaydı, o kadar korkunç bir yaralanmaydı ki midemi bulandırdı. Kanamayı yavaşlatmak için gazlı bez kullandı ve enfeksiyonu durdurmak için antiseptik aldı. "Buna dikiş atmam gerekecek ama bunun bir şeyi değiştireceğini sanmıyorum."

Gözlerimi kapattım çünkü çok fazlaydı.

"Özür dilerim, Kingsnake."

"Yine de deneyeceksin." Hayatımın en büyük acısı içinde olmama rağmen sesimi sabit tuttum. Gözlerimi açıp doktora baktım.

Tartışmak ister gibi görünüyordu ama vazgeçti. Kitini açtı ve işe koyuldu, vücudunu kapatıp kanamayı durdurdu.

Nefes alışları zayıflamıştı. Nabızı da öyle.

"Kingsnake." Engerek yanıma çömeldi. "Artık kral sensin. Ben etkisizim."

"Bundan sağ çıkamayacak-"

"*Siktir. Seni.*" Ona gözyaşlarıyla karışık öfkeli bir bakış attım.

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Ve onu kurtarabileceğini de biliyorsun."

Bu düşünce aklımın ucundan bile geçmemişti. Şok ve keder içinde felç olmuşum.

"Ama bunu şimdi yapmalısın. Çok geç olmadan."

Tekrar Larisa'ya baktım.

Doktor işini bitirmiş ve uzaklaşmıştı.

"Kingsnake-"

"Bu kararı onun yerine ben veremem."

"Vermek zorundasın."

Birbirimize aşkımızı ilan etmiştik ama o hâlâ ölümsüzlükte bana katılmayı kabul etmemişti. "Yapamam..."

"Eğer yapmazsan, o

ölecek." Ve ruhuyla

birlikte ölecek.

"Kingsnake-"

"İsteddiği bu mu bilmiyorum."

"O zaman ben ." Kadının diğeri geçti ve bileğini kesti. Kadının çenesini kavradı ve ağızını zorla açtı.

"Hayır." Bileğini ve onu ittim. "Ben ." "O zaman acele et."

Yaptıklarımın dolayısıyla kendimi iyi hissetmiyordum ama onun ölmesine izin verdiğim için daha da kötü hissediyordum. Kendi adına konuşabilseydi, gözlerimin içine bakabilir ve gitmeme izin vermeyi reddedebilirdi. Ayrılmanın eşiğindeyken, daha fazlasını isteyebilirdi. Bu yüzden hançerimi aldım, bileğimi kestim ve kanı ağızına döküm.

"daha iyi."

Kardeşıme baktım.

"Bir seçim yapmak zorunda kalmak yerine, seçim onun için yapıldı."

Dramatik sonuç bölümü **Bite The Power That Feeds**'de neler olduğunu öğrenin.

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

